

Джеймс Гедлі
ЧЕШІВ

Джеймс Гедлі

ЧЕШІВ

ДВАНАДЦЯТЬ КИТАЙЦІВ І ЖІНКА

ДВАНАДЦЯТЬ КИТАЙЦІВ
І ЖІНКА

 Боріан®

Джеймс Гедлі Чейз

ДВАНАДЦЯТЬ КИТАЙЦІВ І ЖІНКА

 Богдан

Серію «Чейзіана» засновано 2017 року

James Hadley Chase
The Doll's Bad News
(Twelve Chinamen and a Woman)

Twelve Chinamen and a Woman © Hervey Raymond, 1940

*Тільки один чоловік міг вдовольнити палке
прагнення Глорії Лідлер кохати. І хоча тій білявці —
уламкові динаміту — варто було лише ворухнути
пальцем, щоб мати дюжину чоловіків біля ніг,
саме цей самотній азіат змусив її серце битися
пришвидшено. І поки ревниві суперники видирали
нічну любов з обіймів Глорії, її збурені почуття
вибухнули вулканом підігрітої пристрасстю помсти,
що сколихнула всю Флориду і залишила позначку
в душах багатьох чоловіків.*

*Усі персонажі цього роману вигадані,
й будь-яка подібність до реальних героїв
чи подій є цілком випадковою.*

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.*

«Навчальна книга — Богдан», просп. С. Бандери, 34а, м. Тернопіль, Україна, 46002.

«Навчальна книга — Богдан», а/с 529, м. Тернопіль, Україна, 46008.

У випадку побажань та претензій звертатися:

т/ф (0352) 520 607; 520 548 office@bohdan-books.com

Інтернет-магазин «НК Богдан».

www.bohdan-books.com mail@bohdan-books.com

т. (0352) 519 797, (067) 350 1870, (066) 727 1762

Електронні книги: www.bohdan-digital.com

Гуртові продажі: т/ф (0352) 430 046, (050) 338 4520

м. Київ, просп. Гагаріна, 27: т/ф (044) 296 8956, (095) 808 3279,

nk-bohdan@ukr.net

Інтернет-магазин «Дім книги». dk-books.com

т. (067) 350 1467; (099) 434 9947

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Феннер ліниво розплющив око, коли Пола Доулен просунула у двері контори свою голівку з елегантними локонами. Затуманеним поглядом зиркнув на неї, а відтак зручніше вмовстився у кріслі. Його великі ноги відпочивали на білосніжному стосикові промокального паперу, а крісло-вертушка небезпечно нахилилося під кутом 45 градусів.

— Біжи геть, крихітко, поговоримо згодом. Бо зараз я думаю.

У прочинених дверях мелькнули ще кілька завитків, і Пола підійшла до крісла.

— Прокидайся, Морфею! До тебе клієнт.

Феннер застогнав.

— Скажи йому, нехай забирається геть. Поясни, що ми зачинаємо нашу конторку. Чорт забирай, треба ж мені хоч колись поспати!

— А навіщо тобі ліжко? — нетерпляче хмикнула Пола.

— Відчепися, — пробурмотів Феннер, іще зручніше вмоцнюючись у кріслі.

— Усе-таки, Дейве, — зітхнула Пола, — прокидайся! У приймальні на тебе чекає справжня красуня! Ще й дуже засмучена...

Феннер розплющив обидва ока.

— Хто вона? Мабуть, знову збирають гроші на якусь благодійність.

Пола присіла на краєчок стола.

— Інколи я запитую себе: і навіщо ти тримаєш під дверима ту миску для пожертв... То берешся до роботи, чи як?

Феннер заперечливо крутнув головою.

— Ні, якщо цього можна уникнути, — відповів він. — Але ж ми на міліні, чи не так? Утім, якимось викрутимось!

— Ти відкидаєш щось справді варте уваги. Та якщо вже так вирішив... — і Пола зісковзнула зі столу.

— Зачекай-но! — Феннер, випроставшись у кріслі, відсунув капелюха з очей.

— Вона справді гарна?

Пола кивнула.

— І здається, у неї серйозні неприємності, Дейве!

— Ну добре, тоді клич!

Пола, відчинивши двері, запросила:

— Заходьте, будь ласка!

Приємний голос подякував, і до кімнати увійшла молода жінка. Вона повільно проминула Полу, дивлячись на Феннера великими блакитними очима з поволокою. Була трохи вищою за середній зріст, гнучкою і делікатною. Мала довгі ноги з невеликими ступнями й тендітні руки; трималася дуже прямо. Її кучеряве волосся, що вибивалося з-під строгого капелюшка, було кольору воронового крила. Одягнена у діловий костюм і виглядала дуже юною та наляканою.

Пола підбадьорливо їй усміхнулась і вийшла, тихенько зачинивши за собою двері.

Феннер піднявся.

— Прошу, сідайте, — запропонував відвідувачці. — Чим можу бути корисним?

І вказав на стілець поруч зі своїм письмовим столом.

Вона похитала головою.

— Ні, дякую, краще постою, — мовила жінка, ледь переводячи подих. — Я у вас не заберу багато часу.

Феннер знову сів.

— Ви можете почуватися тут цілком безпечно, — сказав він їй заспокійливо. — Тут усі чуються, мов удома.

Вони з хвилину дивились уважно одне на одного. Тоді Феннер сказав:

— Знаєте, ви би краще присіли. Маєте багато що розповісти, а вигляд у вас утомлений.

Феннер бачив, що відвідувачку лякає не він, а щось йому не відоме. Очі незнайомки неспокійно бігали, і вигляд у неї був такий, наче вона будь-якої миті готова утекти.

Жінка знову заперечливо хитнула головою.

— Хочу, щоб ви знайшли мою сестру, — сказала вона схвильовано. — Я дуже за неї тривожуся. Скільки це коштуватиме? Тобто, які у вас розцінки?

Феннер скоса поглянув на чорнильне приладдя на столі.

— Нехай вас не турбують витрати. Заспокойтесь і просто розкажіть мені все, — запропонував. — А для початку давайте познайомимося.

Раптом різко задзеленчав телефон. Дівчина здригнулася. Вона покvapно відступила від апарата кілька кроків, й очі її, затуманившись, ураз стали ще більшими.

Феннер посміхнувся.

— Зі мною теж так буває, — мовив спокійно, беручи слухавку. — Коли сплю, а несподівано забренькає телефон, то здається, ніби сорочка прилипає до тіла.

Жінка продовжувала стояти коло дверей, дуже напружена, насторожено спостерігаючи за ним.

Феннер сказав:

— Вибачте, хвилинку, — і зняв слухавку. — Алло!

На лінії чулося потріскування. Потім якийсь чоловік запитав із незначним акцентом:

— Феннер?

— Так!

— До тебе щомиті може зайти дівчина. Затримай її, до мого прибуття. Уже їду. Тобі зрозуміло?

Феннер поглянув на дівчину і знову підбадьорливо посміхнувся.

— Не розумію, про що ви, — сказав він телефонному співрозмовникові.

— Слухай і затям собі. До тебе прийде дівчина і розказуватиме про свою зниклу сестру. То ти її просто затримай, доки я не приїду. Вона психічно хвора, у неї манія переслідування. Вчора втекла з божевільні, а зараз, я знаю, вона йде до твоєї контори. Тож не відпускаяй її.

Феннер насунув капелюха на носа.

— А хто ви, до дідька, такий? — запитав.

На лінії знову почулось якесь тріщання.

— Усе поясню, коли приїду. Я вже в дорозі. Якщо ти мене послухаєш, отримаєш купу грошей.

Феннер відповів:

— Ок, чекатиму.

Дівчина запитала:

— Отже, він сказав, що я божевільна?

Однією рукою вона тримала сумку, а іншою перебирала складки спідниці.

Поклавши слухавку, Феннер коротко кивнув.

На мить вона примружила очі, а коли розплющила їх, повіки сіпнулися, мов у ляльки, котру раптово змусили сісти.

Із відчаєм у голосі дівчина мовила:

— Важко йому не повірити.

Потім поклала сумку на стіл, зняла рукавички і почала швидко розщіпати жакет.

Феннер сидів нерухомо, досі тримаючи руку на телефоні, й спостерігав за нею. Вона схлипнула, а тоді тремтливими пальцями взялася розщіпати гудзики на блузці.

Феннер ворухнувся.

— Ви зовсім не мусите цього робити, — сказав ніяково. — Мене і без того зацікавив ваш випадок...

Вона знову схлипнула і, повернувшись до нього спиною, стягнула із себе блузку. Феннерова рука потяглася до дзвіночка. Можливо, ця дамочка і справді божевільна — ще спробує притягти його за спробу згвалтування. Однак його рука застигла на півшляху, коли він побачив її спину. Вона вся була в рубцях. Тоненькі червоні смуги на її мо-

лочно-білому тілі складалися в дивний жажний малюнок. Дівчина знову одягла блузку, заціпнула і вдягнула жакет. Повернувшись до Феннера, величезними очима поглянула на нього.

— Тож тепер вірите, що я в біді?

Феннер знову кивнув.

— Вам зовсім не слід було цього робити, бо ви звернулися до мене по допомогу, і нічого тут розводиться. Не бійтеся.

Вона стояла перед ним, покусуючи нижню губу блискучими рівними зубками. Відтак відчинила сумку, витягнула звідти пачку грошей і поклала на стіл перед господарем.

— Цього достатньо для завдатку?

Великим пальцем Феннер торкнувся пачки. Не порахувавши грошей, він не міг сказати з певністю, скільки там, але готовий був присягнути, що на око не менше, ніж шість «штук». Схопивши пачку, швидко звівся на ноги й пішов до дверей.

— Будьте тут, — звелів і вийшов у приймальню.

Пола сиділа перед друкарською машинкою, склавши руки на колінах. Побачивши його, запитально звела очі.

— Натягай капелюшка і чимдуж мчи з цією крихіткою в готель «Балтимор». Зніми для неї номер і накажи зачинитися там. Візьми ось ці гроші, та, щойно поселиш її, поклади їх у банк. Дізнайся про цю даму все, що зможеш. І запевни, що я подбаю про неї. Переконай її, що вона — у надійних руках, і трохи підсолони це — ну, ти вмієш. Бідолаха дуже нервується і справді у біді, тому й потребує твоєї материнської опіки.

Феннер повернувся в контору.

— Як вас звати? — запитав відвідувачку.

Вона стиснула пальці.

— Заберіть мене звідси, — попросила.

Феннер поклав їй руку на плече.

— Пройдете з моєю секретаркою у безпечне місце. Вона потурбується про вас. Один чоловік дуже цікавиться вами — я займуся ним. То як вас звати?

— Мерієн Дейлі, — відповіла жінка й, ковтнувши слину, швидко продовжила: — Куди мене відсилаєте?

Увійшла Пола, на ходу натягуючи рукавички. Феннер кивнув Мерієн:

— Ідіть за міс Доулен. Але вийдіть із чорного входу. З вами тепер усе буде гаразд. Нічого не бійтеся.

Мерієн Дейлі сором'язливо всміхнулася.

— Я рада, що прийшла саме до вас, — сказала вона Феннеру. — Розумієте, у мене великі неприємності. Так само, як і в моєї сестри. І що в неї може бути спільного з дванадцятьма китайцями?

Феннер надув щоки та зробив очі-щілинки, зобразивши китайця.

— Погляньте-но на мене, — сказав, проводжаючи її до дверей. — Можливо, їй подобаються китайці. Деяким людям вони справді подобаються. Не беріть до голови нічого поганого! До зустрічі увечері.

Феннер вийшов у коридор і провів Полу та Мерієн до ліфта. Коли кабіна зачинилась і вони зникли з поля зору, він побрів у контору, легенько причинив за собою двері й підійшов до стола. Висунувши верхню шухляду, дістав звідти поліцейський револьвер 38-го калібру. Мав дивні передчуття, тож, поклавши зброю у внутрішню кишеню піджака, сів, звично заклав ноги на стіл і заплющив очі. Сидів так хвилин з десять, і в його голові нуртували різні версії. Три факти зацікавили Феннера. Шість тисяч доларів, смути на спині дівчини і дванадцять китайців. Чому такий великий завдаток? Чому вона просто не сказала йому, що хтось її побив — замість того, щоб роздягатися? Чому говорила саме про дванадцять китайців? Чому не пояснила, що в неї спільного з китайцями?

І чому саме дванадцять?

Він неспокійно пововтузився у кріслі. А ще цей чоловік телефоном. Чи, може, вона й справді втекла з божевільні? Щодо цього він сумнівався. Була дуже налякана, це правда, але виглядала цілком нормальною. Розплющивши очі, Феннер поглянув на маленький хромований годинник на столі. Жінки пішли дванадцять хвилин тому. Скільки часу знадобиться тому чоловікові, щоби приїхати сюди?

Отак розмірковуючи, Феннер зрозумів, що не може зосередитися, бо його увагу відволікав якийсь свист у коридорі. Роздратовано смикнувшись, спробував знову сконцентруватися на проблемі.

То хто ж така Мерієн Дейлі? Вочевидь, це багата дівчина, яка належить до вищих верств суспільства. Її одяг коштує купу грошей. Хоч би цей тип у коридорі перестав свистіти! І що це, в біса, за мелодія? Феннер прислухався. І поступово почав відбивати пальцями по столу такт сумного мотиву «Хлої» — популярної на той час пісеньки.

Однак мотив продовжував переслідувати його, тож Феннер припинив повторювати ритм та прислухався до низького звуку, що продовжував лунати. А за мить похолов, бо він з однаковою частотою та гучністю звучав уже коло його дверей — неначе той, хто свистів, навмисно хотів привернути увагу.

Феннер безшумно прибрав ноги зі столу й обережно відкотився від нього. Скорботна мелодія тривала. Засунувши у внутрішню кишеню піджака руку, намацав рукоятку револьвера. Хоча вхід у його кабінет був лише один — через приймальню, позаду Феннер мав запасний вихід, зазвичай зачинений, що вів до чорного входу в будинок. І свист лунав саме звідти.

Феннер тихо підійшов до дверей і повернув ключ у замку, дбаючи про те, щоб його тінь не відбилася в коридорчику навпроти. Легенько торкнувся ручки й по-

волі прочинив двері. Свист умить обірвався. Вийшовши у коридор, господар роззирнувся. Там нікого не було. Він швидко пройшов до сходів і зиркнув униз. Нікого. Потім попрямував до кінця коридору і поглянув униз із інших сходів. Також нікого.

Насунувши капелюха мало не на носа, прислухався. Звіддалік вчувалися шум із вулиці, жалібний скрегіт ліфтів, що підіймалися й спускалися, та звичне цокання великого годинника над головою. Феннер повільно повернувся у контору і став там у дверях. Нерви його були напружені. Коли він зайшов і зачинив двері, свист відновився.

Тоді Феннер вийшов у приймальню, тримаючи в руці кольт 38-го калібру, а очі його набули сталевого виразу. Став у дверях, невдоволено бурмочучи. Чоловічок в чорному поношеному костюмі сидів, скоцюрбившись, у одному з великих крісел, призначених для відвідувачів. Капелюх його був насунутий на ніс так низько, що Феннер не міг бачити обличчя. Але достатньо було одного погляду, щоби зрозуміти: той — мертвий. Феннер сховав револьвер у кишеню та підійшов ближче. Поглянув на кістляві жовтуваті руки небіжчика, складені на колінах. Тоді нахилився і зняв з нього капелюх.

Видовище виявилось не вельми приємним. Так, то був справді китаєць. Хтось перерізав йому горлянку — акуратним півколом від правого вуха до лівого. Рана була гарненько зшита, та китаєць однаково виглядав, наче зі жахного сну.

Феннер прикрив його обличчя носовичком.

— Оце деньочок! — буркнув.

Поки він отак стояв, розмірковуючи, що робити далі, задзвонив телефон. Підійшовши ближче, Феннер схопив слухавку.

Голос Пола звучав схвильовано.

— Вона зникла, Дейве! — повідомила секретарка. — Щезла, тільки-но ми дісталися «Балтимору»!

Феннер насупив брови.

— Хочеш сказати, що її викрали?

— Ні, вона просто втекла від мене! Я саме замовляла для неї номер у готелі, як побачила, що вона стрімголов мчить до виходу! Коли вибігла слідом, її там уже не було!

— А що з грошима? Вони також зникли?

— Ні, гроші у мене. Але що мені робити тепер? Повертатись у контору?

Феннер поглянув на китайця.

— Трохи потиняйся «Балтимором» і замов собі ленч. Щойно звільнюся, приїду до тебе. Зараз у мене клієнт.

— Але ж, Дейве — що робити з дівчиною? Може, ти б уже приїхав?

Феннер ставав нетерплячим.

— Тут я бос! — кинув коротко. — Цей тип у мене з кожною хвилиною стає дедалі холоднішим та холоднішим... І боюся, що не від благородного гніву.

Він жбурнув слухавку й придивився до китайця.

— Ну ж бо, дорогесенький, тобі саме пора прогулятися...

Пола просиділа у вестибюлі готелю «Балтимор» аж до третьої. Її неспокій сягнув апогею, коли врешті, о чверть по третій, Феннер, прямуючи до неї, пересік залу — брови нахмурені, очі жорсткі та холодні. Подаючи їй жакет, що лежав на вільному стільці поруч, сказав:

— Ходімо, крихітко, мені треба з тобою поговорити.

Пола пішла слідом за ним у майже порожній бар. Феннер провів її до столика у дальньому кінці приміщення — саме навпроти входу. Трохи відсунув столик од стіни — так, щоби бачити вхідні двері.

— Отже, тобі випивка подобається вже більше, ніж парфуми? — запитав, сідаючи поруч. — Думаєш, тут можна замовити щось пристойне?

— Дотепно, — зауважила Пола. — А що ще може робити дівчина в такому місці? Я випила лише три «рожеві

дами»*. Щось не так? Я аж три години насиджувала тут мозолі на задниці!

Феннер кивнув офіціантові.

— Не кажи «задниця». Це вульгарно.

Він замовив два подвійних віскі та імбирний ель.

Сидячи спиною до Поли, Феннел спостерігав, як офіціант готує напої. Коли той поставив випивку на столик, налив собі у склянку віскі, а в іншу плеснув ель, підштовхнувши її до Поли.

— Тобі слід пильнувати за кольором свого обличчя, крихітко, — порадив, одним махом вихиливши півсклянки віскі.

Пола зітхнула.

— Викладай, що хотів, — сказала вона нетерпляче. — І відпусти мене нарешті в туалет. Я терплю вже три години.

Запаливши сигарету, Феннер відкинувся у кріслі.

— А ти переконана, що міс Дейлі вийшла без сторонньої допомоги?

Пола кивнула.

— Усе було саме так, як тобі й казала. Я підійшла до рецепції, щоби замовити номер. Вона стояла за мною. Я зняла рукавички, щоби розписатись у книзі гостей, і відчула, що за моєю спиною нікого нема. Озирнувшись, побачила, як вона вискакує на вулицю. Мчала так, ніби за нею сто вовків гналося. Поки я пройшла крізь двері-вертушку, за міс Дейлі вже й загуло. Кажу ж тобі, Дейве, я була в шоці! Але найбільше схвилювало те, що її гроші залишились у мене! Думаю, це була справді блискуча ідея — віддати гроші мені.

Феннер похмуро вишкірився.

* Коктейль із джину, коньяку, лимонного соку, гранатового сиропу та яєчного білка.

— Ти навіть уявити не можеш, як мудро я вчинив, крихітко. Та я молодець, що відіслав тебе разом із грошима! Ну, що там було далі?

— Я повернулася в готель, попросила на рецепції конверт, запакувала гроші й віддала їх на зберігання касирові. Тоді знову вискочила надвір, але нічого нового не помітила, тому зателефонувала тобі.

Феннер кивнув.

— Добре. Якщо ти впевнена, що її ніхто не штовхав у спину, то поки на цьому й зупинимося.

— Цілком упевнена!

— А тепер слухай. Тут усе не так просто. Коли ти пішла, хтось підсадив до нас у приймальню мертвого китайця, та ще й із перерізаною горлянкою.

Пола підскочила на стільці.

— Мертвого китайця?

Феннер сумно посміхнувся.

— Так. Той китаєць мав перерізану горлянку й був уже мертвий, коли його нам підкинули. А чому це зробили, дідько його зна. Щойно побачивши, я запитав себе: «Навіщо?». Чоловічка підкинули або як попередження, або як наживку. Та я не хотів ризикувати, тому швидко перетягнув його у порожню кімнату в кінці коридору. І добре зробив, бо то була таки наживка. Не минуло й кількох хвилин, як до мене у контору ввалилися троє поліцейських. Вони шукали того китайця, і, повір мені, я ледь стримався, щоби не розреготатись їм просто в лице.

— Але чому? — здивувалася Пола.

— Уяви, що вони знайшли його тут! Мене точно затримали б. Ось чого вони хотіли — прибрати мене з дороги, доки вийдуть на слід тієї дамочки, Дейлі. Копи трохи охололи, коли нічого не знайшли. Утім, нашу контору таки обшукали. А тепер уяви, якби вони знайшли у мене шість «штук»! Тоді була би довга розмова...

Пола запитала:

— Але що це все-таки означає?

— Спитай щось легше. Це все починає мене забавляти, але й досі не розумію, що тут і до чого. А тобі що вдалося вивідати у міс Дейлі?

Пола трусонула голівкою.

— Нічого. Вона не хотіла зі мною балакати. Я поставила їй кілька наших звичних запитань, але та сказала, що говоритиме лише з тобою.

Феннер допив віскі й загасив недопалок.

— Здається, наше розслідування закінчилось. У нас є шість тисяч — і жодної роботи.

— Але ж ти не сидітимеш, склавши руки?

— А чом би й ні? Вона зі мною розрахувалася, чи не так? А коли я зробив максимум для того, щоби дамочка виклала мені все начистоту, — просто втекла. То чому маю переживати? Коли їй знову буде потрібна моя допомога, вона зі мною зв'яжеться.

Немолодий чоловік з худючим обличчям — тільки ніс та підборіддя — зайшов у бар і присів за кілька столиків од них. Пола з цікавістю поглянула на нього. Судячи з його червонуватих очей, він недавно плакав. Цікаво, чому, міркувала вона. Феннер перервав перебіг її думок.

— То що думаєш про цю дамочку — Дейлі?

Пола знала, чого він хоче від неї.

— Вона освічена. Одяг на ній елегантний та коштує чимало. І вона чимось дуже налякана. Не можу сказати точно, скільки їй років. Я дала б їй двадцять чотири — плюс-мінус шість років. Вона або справді мила дівчина, або добра актриса. Макіяж її стриманий, багато часу перебувала на сонці. Скромна...

Феннер кивнув.

— Ага, я чекав цієї фрази. Звісно ж, вона зі скромних. То чому ж роздяглася, щоби показати, як її хтось побив?

Пола поставила склянку на стіл і витріщилася на нього.

— Це щось новеньке... — зауважила.

— Так. Я все повідомляю тобі вчасно.

Феннер хитнув порожньою склянкою у бік офіціанта.

— Ти ж ще не знаєш, що поки я розмовляв з міс Дейлі, мені зателефонував якийсь чоловік і сказав, що вона — божевільна. Саме тоді дамочка почала стриптиз. І ось що мене непокоїть — це ніяк не в'яжеться з її образом загалом. А вона просто зняла жакет та блузку і стояла переді мною тільки у ліфчику. Це якось нелогічно.

— Її хтось побив?

— Я міг би таке припустити, бо смуги на її спині були дуже червоні.

Пола хвильку розмірковувала.

— Може, дамочка боялася, що ти повіриш, ніби вона божевільна, а, побачивши синці, зрозумієш, що насправді — потрапила у халепу.

Феннер кивнув.

— Можливо, але мені це не подобається.

Поки офіціант наливав йому ще склянку віскі, Пола знову поглянула на немолодого чоловіка за сусіднім столиком. І сказала Феннеру:

— Не обертайся. Той тип зацікавився тобою...

— То й що? — нетерпляче запитав Феннер. — Можливо, я йому сподобався?

— Ага, він просто упевнений, що ти створений для голівудських фільмів!

Літній чоловік раптово звівся на ноги, підійшов до них, а тоді нерішуче зупинився. Вигляд у нього був такий скорботний, що Пола підбадьорливо посміхнулась. А старий тим часом запитав:

— Вибачте, ви часом не містер Феннер?

— Так, це я, — підтвердив той без жодного ентузіазму.

— Мене звати Ліндсей. Ендрю Ліндсей. Мені потрібна ваша допомога.

Феннер неспокійно посовався.

— Приємно з вами познайомитися, містере Ліндсей, але не знаю, чи зможу чимось вам допомогти.

— Не присядете, містере Ліндсей? — запропонувала Пола.

Феннер люто зирнув на неї, та Пола вдала, що не помітила цього.

Ліндсей, трохи повагавшись, присів.

А Пола продовжувала демонструвати вишукані манери, чим дуже нервувала Феннера.

— Містер Феннер — вельми заклопотана людина, та не пригадую випадку, щоби він відмовив комусь у допомозі.

Феннер подумав: «Цій малій треба буде трохи всипати, щойно ми залишимося наодинці».

Тим часом кивнув Ліндсеєві.

— Звісно ж! То що вас непокоїть?

— Містере Феннер, я читав, як ви знайшли міс Блендш, коли її викрали. У мене така сама проблема. Моя маленька дівчинка учора зникла.

Ідві скупі сльозини скотилися його обличчям. Феннер відвів погляд.

— Містере Феннер, благаю вас! Допоможіть її знайти! Вона все, що у мене є, і лише Господь знає, що з нею сталося.

Феннер допив віскі й зі стуком поставив склянку на стіл.

— Ви повідомили поліцію? — різко запитав він.

Ліндсей кивнув.

— Викраденням людей займається ФБР! У них це виходить краще! Наберіться терпіння — вони її знайдуть.

— Але ж, містере Феннер...

Той заперечно кривнув головою. Потім підвівся.

— Мені дуже шкода, однак не можу цим зайнятися.

Обличчя Ліндсея зморщилось, як у немовляти, котре ось-ось заплаче. Він простягнув правицю і вчепився Феннерові в рукав.

— Містере Феннер, зробіть це для мене. Ви не пошкодуєте. Я заплачу вам, скільки скажете. Виставте

будь-який рахунок. Ви знайдете мою маленьку дівчинку швидше, ніж будь-хто. Я знаю, що ви це можете, містере Феннер! Благаю вас, зробіть це!

Очі Феннера були холодні, мов крига. Він м'яко, але рішуче скинув руку Ліндсея зі свого плеча.

— Послухайте! — сказав йому. — Я сам собі хазяїн, не працюю ні на кого. Якщо хочу взяти роботу, то беру її. Якщо ні, то відмовляюся від неї. І просто зараз дещо не дає мені спокою. Мені шкода, що ваша дитина потрапила у халепу, та нічим не можу зарадити. ФБР — достатньо могутня організація, щоби потурбуватися про вашу доньку й тисячі таких, як вона. Вибачте, але я цим не займатимуся.

Він кивнув Полі та вийшов з бару. Ліндсей безсило опустив руки і знову беззвучно заплакав. Пола поплескала його по рці. Потому піднялась і полишила бар.

Феннер стояв, чекаючи на неї. Коли дівчина підійшла, роздратовано сказав:

— Ти забагато собі дозволяєш! Де ми, в дідька, працюємо — у детективному бюро чи в притулку для собак?

Пола винувато поглянула на шефа.

— У старого зникла донька. Невже тобі байдуже?

— Для мене це — зайвий головний біль, — різко обізвав Феннер. — Повертаймося до контори, у нас купа справ.

— Інколи вважаю, що ти дуже розумний, — гостро сказала Пола, підходячи до рецепції. — Але зараз я би і копійки за твій розум не дала!

Високий молодик підвівся зі зручного крісла в холі й підійшов до Феннера.

— Мене звати Гроссет. Я — з окружної прокуратури. Мені треба з вами поговорити.

Феннер буркнув:

— Я дуже зайнятий, хлопче. Зайдіть-но до мене завтра, коли я трохи звільнюся.

Ґроссет, немовби просячи вибачення, вказав на двох копів у цивільному, котрі відразу ж перегородили Феннерові дорогу.

— Ми можемо поговорити тут або у моєму кабінеті, — сказав церемонно.

Феннер вишкірився.

— Затримання? Гаразд, поговорімо тут, але швидко!

Пола сказала:

— Я дещо забула. За хвилину повернуся.

Вона полишила їх та повернулась у бар готелю. Ліндсей досі був там, і Пола присіла поруч.

— Не думайте про містера Феннера погано, — сказала вона м'яко. — Але саме зараз він займається дуже нелегкою справою. Ось чому грубуватий. Але він не хотів вас образити.

Ліндсей, підвівши голову, поглянув на Полу.

— Мабуть, мені не слід було просити його про це, — сказав він безпорадно. — Та моя дівчинка для мене — все.

Пола дістала зі сумочки записник.

— Розкажіть мені все, що знаєте про зникнення вашої доньки, — сказала. — Не можу нічого обіцяти, однак, можливо, мені вдасться його вмовити.

У заплаканих очах старого зблиснув вогник надії.

— Звісно, звісно, — хрипко сказав він. — То що би ви хотіли знати?

* * *

Феннер пішов слідом за Ґроссетом, і вони присіли у відлюдному куточку бару поруч з готелем. Феннер був напружений та пильний.

Натомість Ґроссет залишався спокійним — і навіть занадто. Він клацнув пласким золотим портсигаром і запропонував Феннерові сигарету. Підніс запальничку до обидвох сигарет.

Феннер коротко зауважив:

— Кучеряво живете, хлопці.

Наче не розчувши, Гроссет зауважив:

— Здається, ми з вами раніше не зустрічалися...

Він заклав ногу на ногу, виставивши напоказ картаті чорно-білі шкарпетки.

— Я перевірів вашу ліцензію. Ви заробили купу грошей, розплутавши справу про викрадення міс Блендіш. Тоді були ще детективом-початківцем. То був ваш зірковий час, і ви зуміли вирватись із Канзас-сіті й перебраться сюди. Все правильно, чи не так?

Феннер випустив велике кільце диму.

— Ви почали цю розповідь, — протягнув, — вам і закінчувати.

Гроссет споважнів.

— У Нью-Йорку ви вже півроку. Здається, за цей час не надто багато тут досягли...

Феннер позіхнув.

— Я — в процесі вибору, — відповів з удаваною байдужістю.

— Сьогодні зранку ми отримали щодо вас серйозну інформацію.

Феннер глумливо посміхнувся.

— Справді? Таку важливу, що прислали трьох копів, аби ті витягли її з мене? Втім, вони пішли ні з чим!

Тепер посміхнувся Гроссет.

— Після того ми обшукали усі приміщення в будинку, — продовжив він, — і знайшли убитого китайця у порожньому офісі поблизу вашої контори.

Феннер звів брови.

— Про що це ви? Хочете, аби я замість вас з'ясував, хто таке вчинив?

— Інформація, отримана сьогодні вранці, стосувалася мертвого китайця, котрого ми мали бути знайти у вашій конторі.

— Ой, яка прикрість! То що сталося? Невже вони підсадили його не в ту кімнату?

Гроссет загасив недопалок у попільничці.

— Послухайте-но, Феннере, — нам з вами нічого ворогувати. Я викладу свої карти. Китаєць уже тридцять шість годин мертвий. Наводка була незграбною: ми й так зрозуміли, що вас підставили, але мусили відреагувати. Одначе той китаєць нас зацікавив. Можливо, у вас є якісь міркування щодо цього?

Феннер почухав носа.

— Колего, — мовив, — після вашої промови я готовий хоч зараз записатися в Армію спасіння*. Якби мені хоч щось було відомо про того китайця, то я негайно б вам розповів. Та жоден китаєць ніколи не був у мене в конторі — ні живий, ані мертвий, і сподіваюся, ніколи й не буде.

Гроссет замислено поглянув на нього:

— Мене попереджували, що з вами нелегко працювати. Волієте робити все самотужки, і лише коли справа на фініші, перекидаєте все на нас. Ну що ж, якщо хочете вчинити так і цього разу, нехай буде по-вашому. Ми посприємо вам, якщо зможемо, та коли вляпаєтесь у щось серйозне, то самі мастить собі голову. Отоді навалимося на вас усією своєю вагою — так, що «Емпайер Стейт Білдінг» видасться вам пушинкою.

Феннер широко посміхнувся, підводячись.

— Ви скінчили? Якщо так, то, з вашого дозволу, я займуся своїми справами.

Гроссет кивнув.

— Не пропадайте, Феннере. Днями знову загляну до вас.

Він кивнув охоронцям, і вони втрюх полишили готель.

Пола вийшла з бару й наздогнала Феннера, коли той уже прямував до виходу.

* Релігійно-благодійна організація.

— А де була *ти*? — запитав він.

— Послухай-но, Дейве! Я розмовляла з Ліндсеєм і записала все, що трапалося з його донькою. Чому б тобі на це не поглянути?

Феннер холодно зиркнув на неї.

— Більше жодного слова про Ліндсея та його доньку! Це мене не цікавило, не цікавить і ніколи не зацікавить. Мені й без того вистачить роботи до кінця своїх днів.

— Беручи до уваги величину твого мозку, це мене не здивує, — холодно відчеканила Пола, виходячи на вулицю слідом.

Повернувшись у контору, Феннер попрямував до свого крісла, вмотився у ньому, запалив сигарету й гукнув помічниці:

— А ходи-но сюди, крихітко!

Пола прослизнула крізь двері й усілася поруч з ним, тримаючи олівець із блокнотом напоготові. Феннер заперечно хитнув головою.

— Нічого не диктуватиму. Хочу лише, щоб ти поміркувала разом зі мною.

Пола поклала руки на коліна:

— Добре, спробую підіграти тобі.

Феннер роздумував.

— Можливо, я б узяв слід, якби віддав гроші копам? Але тоді мені довелося б усе їм розказати. Китаєць непокоїть Гроссета, тож він не спускатиме з мене очей. І що б я не зробив, дізнається про це.

— То й що? Він допоможе тобі розшукати дівчину! Дай йому шанс.

Феннер укотре крутнув головою.

— Ет, щось мені підказує: від копів краще триматися подалі.

Пола глянула на годинник. Була вже майже п'ята.

— Маю ще деякі справи. А ти зараз і так ні до чого не додумаєшся.

Феннер нетерпляче вигукнув:

— Будь тут! Хіба то не я тобі плачу?

Пола влаштувалася зручніше. Коли він починав говорити таким тоном, вона з досвіду знала, що йому ліпше не перечити.

— Якщо ця дама більше не зв'яжеться зі мною, справу можна вважати закритою. Я не маю жодної зачіпки. Не знаю, хто вона і звідки. Усе, що мені відомо, — у неї є сестра, котра цікавиться дванадцятьма китайцями. Якщо вбитий чинк* — один з них, то їх залишається тепер тільки одинадцять. Навіщо вона вивалила мені всі ці гроші, а потім змилася?

— Ну, може, побачила когось знайомого і злякалася? — м'яко вставила Пола.

Феннер обміркував її припущення.

— Чи помітила ти когось, хто міг би її налякати?

Пола заперечно покрутила головою.

— Ти ж знаєш, скільки людей буває о цій порі в холі «Балтимора».

— А що, це ідея.

Феннер підвівся та почав міряти кроками килим з барвистими візерунками.

— Якщо все справді так і було, то маємо сидіти коло телефона і чекати, коли вона подзвонить. Не знаю, чи зробить це, але якщо вчинить так — то я маю бути в курсі першим!

Пола застогнала.

— Так-так, тобі краще злітати додому, спакувати сумку з речами і переночувати тут. Ти могла би переспати у кріслі.

Пола скочила на ноги.

— А ти підеш додому і спатимеш у зручному теплому ліжечку, так?

* Чинк — презирливе прізвисько китайця.

— Не переймайся так моїм комфортом! Я повідомлю тобі, як зі мною зв'язатися.

Пола надягнула капелюшок і жакет.

— Якщо в конторі під нами дізнаються, що я ночую тут — не знаю, що вони подумують...

— Нічого такого. Вони й так знають, що я дивак. Не вважаю, що виникне скандал.

Пола вийшла, наостанок грюкнувши дверима. Феннер розлючено хмикнув, узяв слухавку телефона й набрав номер.

— Окружна прокуратура? З'єднайте мене з Гроссетом. Скажіть, що це Феннер.

Через тріщання на лінії він розчув голос Гроссета.

— Привіт, Феннере. Що змусило вас змінити думку і все мені викласти?

Феннер посміхнувся у слухавку.

— Я її не змінив, друже. Хочу, що б це ви мені все виклали. Той китаець, котрого ви знайшли... Чи було в нього щось таке, що може допомогти?

Гроссет розсміявся.

— Ну й нахаба ж ви, Феннере! Невже вважаєте, що я ділитимуся з вами інформацією?

Феннер сказав уже серйозно:

— Послухайте, Гроссете. Ця справа лише починається. У мене таке відчуття, що коли вона набере обертів, то скоро буде ще одне вбивство. І я хочу запобігти цьому.

— Застерігаю вас, Феннере: якщо щось приховуєте, то це погано закінчиться для вас. Якщо трапиться щось, чого можна було уникнути, і я це виявлю, то вам не позаздриш.

Феннер неспокійно посовався у кріслі.

— Проїхали, хлопче, — сказав він нетерпляче. — Ти ж знаєш, що я маю право прикривати свого клієнта. Якщо підкинеш мені інформацію, я поверну тобі її з відсотками, тільки-но побачу, що затівається щось таке. То як, домовилися?

— Ну ти й спритник! — зауважив Гроссет. — Але наша інформація тобі навряд чи допоможе. Нам нічого не вдалося з'ясувати.

— А як вони доперли туди китайця?

— Це не важко. Вони занесли його у вантажний ліфт у кошикові для брудної білизни і розпакували в порожньому приміщенні перед тим, як підкинути тобі.

— Е-е, не вплутуйте сюди мене, — заперечив Феннер. — Мені вони нічого не приносили! Вони його там і залишили.

Гроссет видав якийсь смішок.

— Чи хтось бачив хлопців, які його принесли?

— Ні, — відповів Гроссет.

— Що ж, дякую, колего. Одного дня відплачу тобі тим самим. Більше нічого? Нічого, що видалося б підозрілим?

— Мені багато що видалося підозрілим, але це не допоможе розслідуванню. Цьому чоловічкові перерізали горлянку, і хтось турботливо її зашив. Це дивно. А на спині є пасмуги, неначе перед тим його били батогом. Це також дуже дивує.

Феннер похолов.

— Що?! Того китайця хтось бив?

— Так. Він увесь посмугований. Це тобі про щось говорить?

— Поки що ні, але, думаю, це допоможе, — сказав Феннер і повісив слухавку.

Три-чотири хвилини він сидів із закам'янілим обличчям, затуманеними очима дивлячись на телефон.

Коли через кілька годин Пола повернулася, то застала його у тій самій позі — ноги на столі, піджак усипаний сигаретним попелом, а на обличчі — купа запитань.

Вона поклала на крісло валізку, зняла капелюх і жакет.

— Щось сталося?

Феннер заперечливо похитав головою.

— Якби не мертвий китаєць, то я би відхопив дармові гроші. Але ті хлопці не ризикували б так, перевозячи

труп у мою контору, якби їм конче не треба було при-
брати мене з дороги.

Пола відчинила валізку й дістала книжку.

— Я вже повечеряла, — сказала, вмощуючись у кріслі
біля столу. — Тож готова чергувати. Якщо хочеш, щоб я
тебе відпустила, то можеш іти.

Феннер кивнув. Підвівшись, він струсив із себе попіл.

— Ок! Скоро буду. Якщо вона зателефонує, скажи їй,
що мені обов'язково треба з нею зустрітися. Дізнайся її
адресу: як завгодно — але дізнайся! Хочу познайомитися
з цією дамою ближче.

— Саме цього я й боюся, — пробурмотіла Пола, коли
Феннер був уже коло дверей і не міг її почути.

За дверима він побачив двох чоловіків у чорному,
які стояли впритул один до одного. Вони скидалися на
мексиканців, але Феннер вирішив, що то, певно, іспанці,
хоча й не був певний цього. Кожен з них тримав праву
руку в кишені тісного піджака. Одягнені вони були
однаково: чорні костюми, чорні капелюхи з м'якими
крисами, білі сорочки та яскраві краватки. На перший
погляд нагадували водевільних персонажів, однак, по-
дивившись пильніше в їхні очі, ви би почали згадувати
змій та усіляких інших плазунів.

Феннер запитав:

— Ви хотіли мене бачити?

Та він уже й так знав, що їхні револьвери націлені
прямісінько йому в живіт. Опуклість у кишенях ніколи
не обманювала.

Той, який нижчий, сказав:

— Так, ми мали намір зайти до тебе.

Феннер прослизнув назад у офіс, Пола хутко від-
чинила шухляду стола і поклала правицю на Феннерів
кольт 38-го калібру.

Куций наказав:

— Забери руку!

Він говорив крізь зуби, і так слова звучали ще переконливіше.

Пола відкинулась у кріслі й склала руки на колінах.

Коротун зайшов у контору та обійшов її всю. На обличчі у нього застигло спантеличення. Потім підійшов до великої шафи, де Пола тримала канцелярське приладдя, й зазирнув усередину. А тоді почав невдоволено бурчати.

— Якщо у вас, хлопці, вдосталь часу, то ми могли б пригостити вас гарячою вечерею, — запропонував Феннер. — Ще й покласти спати. Та й узагалі, почувайтеся тут, як удома.

Кордупель узяв важку попільничку, задумливо покрутив її в руках, а тоді зненацька сильно вдарив нею Феннера в лице. Феннер спробував схвати голову в плечі, та зробив це недостатньо швидко. Тож удар добряче оглушив його.

Інший гість витягнув невеличкий автоматичний пістолет і всадив його дуло Полі в бік.

Він зробив це так грубо, що вона мимоволі скрикнула. Коротун сказав:

— Лише порухайся — і ми випустимо дівці кишки!

Феннер, діставши з нагрудної кишені носовичок, витер обличчя. При цьому, забруднив кров'ю манжет сорочки.

— Можливо, ми ще зустрінемося, — сказав крізь зуби.

— Обличчям до стіни! Хоч оглянути кабінет! — гаркнув коротун. — До стіни, швидко! Бо вріжу тобі ще раз!

І Феннер зненацька збагнув, що вони кубинці. З тих, яких хоч греблю гати в будь-якому портовому містечку південного узбережжя. Він стояв, повернувшись обличчям до стіни, з піднятими руками. І був такий розлючений, що, якби не Пола, то опирався б. Але якесь внутрішнє чуття підказувало йому, що ці хлопці надто небезпечні, аби з ними гратися.

Кубинець-коротун обмацав Феннера.

— Зніми піджак і подай його мені, — наказав.

Феннер жбурнув йому піджак. Кубинець присів на краєчок столу, ретельно оглянув кожну складку та промацав підкладку. Тоді кинув піджак на підлогу. Знову підійшов до Феннера й обмацав його. Той з відразою відчув запах часнику та брудного тіла. Йому закортіло придушити кордуля.

Кубинець відійшов убік і вилаявся. Потому повернув голову до Поли.

— Тепер — твоя черга.

Пола міцно стулила губи, але підвелась і зробила крок уперед.

— Не чіпай мене брудними руками, — спокійно мовила.

Кубинець сказав напарникові щось іспанською. Той тріпнув головою у бік Феннера.

— Підійди ти.

Феннер пішов до нього через усю кімнату, але, коли минав коротуна, той з усієї сили уперіщив його по голові рукояткою револьвера. Феннер осів на коліна, підтримуючи рівновагу руками, і в очах у нього все попливло. Кубинець копнув його в ший тупим носакон черевика, цілячись у сонну артерію.

Удар був дуже сильним, і Феннер завалився на бік.

Пола хотіла закричати, але кубинець боляче заїхав їй дулом у живіт, і натомість вона лише опустила на коліна поруч з Феннером, хапаючи ротом повітря. Нападник схопив її під пахви і силоміць поставив на ноги. Відтак почав стягати з неї сукню через голову, затуливши їй обличчя. Міцно тримаючи за руки, він обмацував її, розриваючи одяг. Не знайшовши того, чого шукав, люто заліпив дівчині дзвінкого ляпаса. Інший кубинець обшукав її крісло і присів на краєчку столу.

Коротун швидко обнишпорив усю контору. Він робив це вправно — так, ніби вже не раз займався цим. Потім прочесав приймальню. Феннер усе чув, але ноги та руки

його не слухалися. Червона пелена гніву і болю застеляла обличчя. Він спробував звестися, але це йому не вдалося.

І лише коли кубинці пішли геть, grimнувши дверима, Феннер якось спромігся підвестися з підлоги. Тримаючись рукою за стіл, безтямними очима оглянув контору.

Пола сиділа, зіщулившись у кріслі. Вона вже вивільнила голову від сукні й тепер беззвучно плакала, сповнена соромом і люттю.

— Не дивися на мене! — вигукнула. — Не дивися на мене, чорт забирай!

Феннер, похитуючись, вийшов у приймальню і попрямував у маленьку вбиральню зліва. Набравши у раковину холодної води, ретельно вимив обличчя. Вода почервоніла. Вже упевненіше він підійшов до бару, дістав звідти пляшку віскі та дві склянки і жадібно випив. Голова тріщала. Віскі обпалило нутроці, але й підбадьорило. Хлюпнув трохи віскі в іншу склянку і поплентався у кабінет. Пола спромоглася поскладати розірвані речі в кутку, продовжуючи плакати.

Феннер поставив склянку з віскі перед нею на стіл.

— Випий, мала! Це те, що тобі зараз потрібно.

Вона глянула на нього, а потім — на віскі. Тоді рвучко нахилилася, схопила склянку і виплеснула напій Феннерові в обличчя. Очі її дико зблиснули.

Феннер постояв хвильку нерухомо, а опісля витерся закривавленим носовичком. Пола затулила обличчя руками і розридалась уже по-справжньому. Феннер сів за стіл. Відчепив залитий віскі комір сорочки і жбурнув його у кошик для сміття. Потім старанно витер шию.

Отак вони сиділи кілька хвилин мовчки, і тишу порушували тільки ридання Поли. Феннер почувався жахливо. Потилиця неначе ось-ось вибухне, обличчя — мовби суцільна рана, а здерта шкіра на шиї немилосердно пече від віскі. Тремтячими пальцями він витягнув сигарету.

Пола перестала плакати.

— Отож, ти думаєш, що крутий, — почала вона, не підіймаючи обличчя. — І вважаєш, що сильний, еге ж? І ти дозволив цим бандюкам завалитися сюди та зробити з нами отаке? Боже мій, Дейве! Ти глибоко помиляєшся. Ти просто жовтороте пташеня. Чи бачив, що вони робили зі мною, поки ти валявся на підлозі, як спляча красуня?! Я погодилася працювати на тебе, бо думала: ти зможеш постояти і за себе, і за мене. Але помилилася. Ти просто сидів і дивився на все це! Слинько і розмазня! А що зробив опісля? Просто дозволив їм піти, а сам попен-тався за випивкою! Тож, Феннере, з мене досить! Коли наступного разу мені знадобиться, щоби з мене зірвали одяг, то я тобі зателефоную — зможеш потримати свічку.

Вона щосили ударила кулаком диванну подушку та знову розплакалася.

І торочила одне:

— Ох, Дейве!... Як ти міг допустити, щоби вони зробили зі мною таке?

Поки вона говорила, Феннер сидів з кам'яним обличчям. Очі його були напівзаплющені, у них застигла крига.

Коли Пола нарешті втишилася, сказав:

— Ти права, сонечко! Я надто довго сидів тут без діла. — І він звівся на ноги. — Не кидай мене просто зараз, зачекай кілька днів. Зачини поки що контору й трохи відпочинь. А я займуся справами.

Він рвучко відчинив шухляду стола, витягнув звідти свій револьвер 38-го калібру, поклав його в кишеню штанів, прикривши рукоятку полами піджака. Відтак швидко вийшов з контори, зачинивши за собою двері.

Через годину, прийнявши душ та переодягнувшись, узяв таксі та поїхав у центр міста. Поки авто долало вечірні пробки, він невидючими очима дивився поперед себе. Лише міцно стиснуті кулаки на колінах видавали почуття, що нуртували в ньому. Таксі звернуло від Сьомої авеню вбік і помчало бічною вуличкою. Відтак зупинилось, і Феннер вийшов. Залишив водієві гроші й

почав прокладати собі шлях тротуаром поміж хлопчачками, які борюкались.

Бігцем подолав витерті сходи одного з будинків і подзвонив. За якийсь час двері відчинились, і неохайна стара, примружившись, глянула на нього.

— Аїк удома? — запитав він.

— А хто хоче його бачити?

— Скажіть, що Феннер.

Стара зняла ланцюжок з дверей і впустила його.

— Обережно, коли будете підійматися, — додала вона — Аїк сьогодні не в гуморі.

Феннер, обминувши її, пішов темними сходами нагору.

І відразу ж скривився від запаху зіпсутої їжі, змішаного зі смородом бруду. На першій сходовій клітці постукав у двері. Почувся шум голосів, а потім запала тиша. Двері неквапно прочинились, і худорлявий, але мускулястий хлопчина з гострою, мов у вепра, мордочкою оглянув його з голови до ніг.

— Чого треба?

— Скажи Аїкові, що він мені потрібний. Я — Феннер.

Малий зачинив двері. Феннер чув, як той щось сказав, опісля відчинив двері й кивком запросив увійти.

Аїк Буш сидів за столом з чотирма іншими чоловіками; вони грали у покер. Феннер зайшов і став у Буша за спиною. Інші гравці поглянули на нього з підозрою, але гри не припинили. Буш ретельно вивчав карти. Це був кремезний, огрядний чоловік з червоним обличчям та бровами, що зрослись. У його жирних пальцях карти нагадували кісточки доміно.

Кілька хвилин Феннер мовчки спостерігав за грою. Потому нахилився і прошепотів Бушу на вухо:

— Ти зараз жахливо влетиш.

Буш знов уважно вивчив карти, прочистив горло і сплюнув на підлогу.

З огидою жбурнув карти на стіл. Відкинувся у кріслі, через хвильку звівся на ноги та відвів Феннера в дальній куток кімнати.

— Чого тобі треба? — гаркнув він.

— Двох кубинців, — спокійно сказав Феннер. — Обидва в чорному. Чорні капелюхи з опущеними крисами; білі сорочки; крикливі краватки. Чорні черевики з тупими носачами. Обидва — шмаркачі. Обидва зі «стволами».

Айк заперечно хитнув головою:

— Я таких не знаю. Вони не наші.

Феннер холодно глянув на нього.

— То швидко з'ясує, хто вони. Вони потрібні негайно.

Айк стелує плечима.

— Що ті кубинці тобі зробили? — запитав. — Ти заважаєш мені грати...

Феннер, повернувши обличчя, продемонстрував Бушеві глибоку рану на вилиці.

— Ті двоє шмаркачів увірвалися в мою контору і поставили мені автограф... роздягнули Полу... і спокійно вшилися!

Айкові очі налилися кров'ю.

— Зачекай-но, — сказав він. І підійшов до телефона на столику. Після тривалої розмови упівголоса урешті поклав слухавку й кивком прикликав Феннера. Той підійшов.

— То ти їх знайшов?

— Так, — Айк витер спітніле обличчя рукавом сорочки. — Вони в місті вже п'ять днів. Ніхто не знає, хто вони, до біса, такі. Їхнє лігво у Брукліні. Ось адреса. Здається, вони знімають там хату. Мають гроші, але ніхто не знає, як вони їх заробляють.

Феннер простягнув руку і взяв папірець, на якому Буш нашкрябав адресу.

— Хочеш дістати їх? — із цікавістю запитав Айк. — Дати тобі кілька моїх хлопців?

Феннер зблиснув зубами в іронічній посмішці.

— Я сам.

Буш потягнувся і дістав зі стола темну пляшчину без етикетки. Запитально зиркнув на Феннера.

— Вип'єш на доріжку? — спитав.

Феннер заперечно крутнув головою, вдячно поплескав Айка по плечу і вийшов. Таксі все ще чекало на нього. Коли Феннер збігав сходами, шофер висунув голову.

— Я подумав, що це навряд чи ваш дім, — пожартував він, — тому вирішив зачекати. Куди їдемо?

Феннер відчинив дверцята.

— Далеко підете, — зауважив. — Ви, певно, в університетах вчилися?

Тепер водій сказав уже серйозно:

— У наш час справи йдуть туго, мусиш крутитися. Куди їдемо, містере?

— Перетнемо Бруклінський міст, а далі я пішки.

Таксі різко розвернулось і рвонуло у бік Сьомої авеню.

— Хтось до вас приклався? — співчутливо запитав водій.

— Ні! — буркнув Феннер. — То моя тітонька Фанні усюди забуває вставну щелепу.

— Міцний горішок ваша тітонька, еге ж? — зауважив шофер, але відразу ж замовк.

Уже темніло, коли вони нарешті перетнули Бруклінський міст. Феннер щедро розрахувався з таксистом і зайшов у найближчий бар. Там замовив сендвіч та подвійну порцію житнього віскі*. Поки він жував бутерброд, попросив офіціантку з'ясувати, де саме розміщений будинок, зазначений в адресі. Та довгенько шукала його на карті. Потім Феннер випив ще одне віскі, розрахувався і вийшов на вулицю.

* У США порція віскі має 2 унції, що дорівнює приблизно 50 грамам.

За десять хвилин він був уже на місці й знайшов будинок, не блукаючи та нікого не розпитуючи. Йшов вулицею, приглядаючись до кожної тіні. Потрібний йому дім стояв одразу за рогом. Це була невелика дво-поверхова споруда з високою живою огорожею, що цілком закривала парадний вхід. У вікнах було темно. Феннер штовхнув хвіртку і пройшов вимощеною стежкою. Насторожено вгледівся у вікна, вишукуючи за ними хоч якийсь рух. Вирішивши не заходити через парадні двері, обійшов будинок у пошуках чорного входу. Скрізь було темно. Він зауважив ледь прочинене вікно і присвітив маленьким ліхтариком у кімнату. Вона була порожня. На підлозі — повно пилюки. Феннеру знадобилося кілька секунд, щоб відчинити вікно і пробратися всередину. Він ледь чутно ступав дощатою підлогою. Легенько відчинивши двері, зайшов у маленький хол. Світло ліхтарика вихопило з темряви килим і масивний сервант, за яким були сходи. Постояв, прислухаючись, однак до нього не долинав жоден звук, окрім далекого шуму вуличного руху.

Феннер піднявся сходами, тримаючи в руці «38-й». Губи його були міцно стулені, а кожен м'яз обличчя напружений. На сходовій клітці зупинився, прислухався. І відчув неприємний запах, звідкись знайомий йому. Наморщив носа, відгадуючи, що то за сморід.

Перед ним було троє дверей. Він вибрав середні. Легенько торкнувся ручки і прочинив двері. Сморід тепер став сильніший і нагадав йому запахи у крамниці м'ясника. Феннер прочинив двері ширше й прислухався; відтак зайшов і зачинив їх за собою. Ліхтарик висвітлив вимикач, тож увімкнув світло.

Тримаючи палець на спусковому гачку, оглянув кімнату. Це була гарно умебльована спальня. Тут не було нікого, та Феннер не хотів ризикувати, тому замкнув за собою двері на ключ. Опісля уважно оглянув кімнату.

То була жіноча спальня. На туалетному столикові розкидані звичні дрібнички. Ліжко невелике; на подушці — нічна сорочка.

Феннер підійшов до шафи і зазирнув усередину. На вішалці — лише один костюм. І нічого більше. Та цього вистачило — саме в ньому приходила до нього Мерієн Дейлі. Він торкнувся тканини і спробував уявити Мерієн. Потім зняв костюм з вішака та розклав на ліжку. І вже впевненішою ходою підійшов до комода. У верхній шухляді лежав строгий маленький капелюшок. Кинув на ліжко і його. В іншій шухляді був стосик жіночої білизни, пояс із підтяжками, панчохи та черевички. Усе це він також жбурнув на ліжко.

Тоді підійшов до туалетного столика і різко рвонув на себе шухлядку під дзеркалом. Тут була сумочка Мерієн. З неабияким зусиллям він витягнув і її та перетнув кімнату. Сів на ліжко, посмикуючи сумочку, і втупився у килим. Усе побачене йому не сподобалося.

Феннер відчинив сумочку і висипав її вміст на ліжко. Звичайні жіночі дрібнички утворили зворушливу купку. Пальцем розворушив її, а потім знову заглянув усередину. Там уже нічого не лишилося. Тоді обмацав підкладку. Під нею — чи схований спеціально, чи опинився там ненароком — лежав зіжмаканий папірчик. Феннер розправив його і пильно вгледівся. Це був лист, написаний широким жіночим почерком на одинарному аркушикові.

«Кі-Вест.

Дорога Мерієн!

Не турбуйся про мене. Нулен обіцяв допомогти. Пайо ще нічого не знає. Гадаю, тепер усе налагодиться».

Підпису не було.

Феннер дбайливо склав записку вчетверо і вклав її у портсигар. Сів на ліжко, розмірковуючи. Кі-Вест і два кубинці. Дещо починало вимальовуватися. Він звівся на ноги й почав системно оглядати кімнату, однак більше

нічого не знайшов. Вимкнувши світло, зачинив за собою двері й тихо вийшов на сходову клітку. Відчинив двері ліворуч, і при світлі ліхтарика розгледів, що це — порівняно простора ванна кімната. Від смороду його мало не знудило. Тепер він уже точно розпізнав запах, тож ледь змусив себе увімкнути світло, пересвідчившись, що штори на вікні запнуті. Воно спалахнуло, щойно він нехотя торкнувся вимикача.

При яскравому освітленні кімната виглядала, наче бойня після дня роботи. Ванна в кінці кімнати накрита просякнутим кров'ю простирадлом. Стіни та підлога також забризкані кров'ю. На столику поруч із ванною лежав закривавлений рушник. Феннер бачив, що ним щось прикрите.

Він стояв нерухомо, озираючи кімнату, й обличчя його було блідим та рішучим. Повільно зробив крок уперед, і, зачепивши на столі стволом револьвера рушник, відкинув його. Тендітна рука, безжально вирвана з плеча, хитнулась і впала на підлогу прямо йому під ноги.

Феннер відчув, як холодний піт цівочкою стікає поміж лопатками, і його почало нудити. Він покvapно ковтнув слину, уважно поглянув на руку, однак не зміг себе змусити підняти її. Кисть була вузька і продовгувата, з акуратно наманікюреними нігтями. Сумнівів не залишилося. Це була жіноча рука.

Тремтячими пальцями він запалив сигарету, глибоко вдихаючи дим і випускаючи його через ніздрі, щоб позбутися нудотного запаху смерті. Тоді підійшов до ванни й відкинув простирадло.

Феннер не належав до людей зі слабкими нервами. Він давно займався своєю справою, кілька років працював газетним репортером у відділі кримінальної хроніки, тож смерть не надто вражала його. Насильство було лише манливим заголовком на першій шпальті, але зараз побачене приголомшило Феннера. Воно тим більше вразило,

що він знав жертву. Ця його клієнтка і лише кілька годин тому була живою, сповненою емоцій жінкою.

Те, що він уздрів у ванній, підтвердило його найгірші побоювання. Криваві смуги все ще перехрещували по-нівечену спину.

Феннер накинув простирадло назад і вийшов з кімнати. Обережно прикрив двері та обперся на них. Зараз він усе віддав би за ковток віскі. Отак стояв у прострації, аж поки спроможність мислити поступово не повернулася до нього. Потім витер обличчя носовичком і почав спускатися сходами.

Гроссету слід про це знати. А сам він мусить негайно дістати цих кубинських садистів. Зненацька зупинився і замислився. У тіла бракувало ніг та другої руки. Не було й голови. Мабуть, увесь тягар був завеликим, щоб його кудись переміщати. Тож відсутні частини тіла комусь підкинули, і невдовзі ці нелюди повернуться, щоби позбутися решти.

Феннер насупив брови. Все, що йому залишалося, — це дочекатися їх. Поки він роздумував, чи варто слухати телефон і зв'язатися з Гроссетом, чи ліпше дочекатися кубинців і самому дати їм раду, почув, як поруч із будинком зупинилася машина та грюкнули дверцята.

Швиденько повернувся до спальні, тримаючи револьвер у руці, й став коло прочинених дверей.

Почув, як гримнули вхідні двері. Потім у холі спалахнуло світло. Висунувшись із-за дверей, він перехилився через бильця. Унизу стояли двоє знайомих йому кубинців. Вони напружено прислухалися. Феннер заляк на місці. Кубинці тримали в руках по великій валізі. Феннер побачив, як вони перезирнулися. Тоді коротун муркнув щось напарникові, той поставив валізу на підлогу і швидко піднявся сходами. Він зробив це так стрімко, що Феннер не встиг заховатися.

Кубинець побачив його, коли долав вигин сходів, і рука потягнулася до внутрішньої кишені піджака.

Феннер, зціпивши зуби, тричі пальнув кубинцеві в живіт. Звуки пострілів прорізали тишу будинку. Кубинець гарячково хапнув ротом повітря, зігнувся навпіл і похилився уперед. Феннер підскочив до нього, відіпхнув з дороги, і той покотився сходами; сам він стрибнув «солдатиком» униз, прямо на іншого бандита — наче пірнув з вишки у воду. Коротун не встиг зреагувати. Раптовий постріл прикував його до місця, й, хоча рука кубинця інстинктивно потяглася за зброєю, він не зміг поворушитися.

Феннерових двісті фунтів кісток та м'язів* збили його з ніг, наче снаряд. Обидва вони повалилися на підлогу, причому кубинець опинився знизу. Там спромігся лише на пронизливий тоненький крик жаху, побачивши, як щось навалюється на нього. Феннер був зверху.

Від сильного удару при зіткненні голова Феннера закрутилась, і кілька секунд він змушений був лежати непорушно. Коли летів униз, револьвер вислизнув йому з руки, а, спробувавши встати на коліна, відчув раптовий біль у долонях.

Кубинець лежав нерухомо. Феннер обережно звівся на ноги і копнув того. Неприродний кут нахилу голови підтвердив — він скрутив кубинцеві шию.

Ставши навколішки, Феннер обшукав кишені коротуна, але не знайшов нічого. Заглянув в одну з валіз, однак вона була порожня. Запах крові на обшивці підтвердив думку про те, що убивці виносили розчленоване тіло частинами.

Феннер знайшов свій револьвер і обережно піднявся сходами, щоби поглянути на іншого кубинця. Той також був мертвий. Лежав, скоцюрбившись, у кутку на сходовому марші, з роззявленим ротом та вищиреними зубами. Феннер подумав, що той виглядає, мов скаже-

* Приблизно 90 кг.

ний пес. Побіжний обшук не дав нічого, і Феннер знову зійшов униз. Він хотів якнайшвидше щезнути звідти. Вимкнув світло у холі, зачинив за собою двері — й ступив у ніч.

На вулиці все ще стояло авто. У ньому не було нікого, але Феннер не захотів сідати в нього. Він довго йшов вулицею, уникаючи освітленої частини, і лише діставшись пожвавленої Фуллот-стріт, зміг трохи розслабитися.

Таксі відвезло його в контору. Дорогою він обміркував план подальших дій. Піднявшись ліфтом на четвертий поверх, поспішив у своє бюро.

Там усе ще горіло світло, і на мить — перед тим, як увійти — він завагався. Потім, тримаючи руку на револьвері, легенько торкнувся ручки дверей та увійшов.

Пола сиділа у кріслі поруч з телефоном. Почувши його кроки, вона смикнулася, наче перед тим спала.

— Чому не пішла додому? — коротко запитав Феннер.

Пола показала на телефон.

— Вона може щомиті подзвонити.

Феннер натомлено присів у крісло поруч з нею.

Пола почала:

— Дейве, вибач, що я...

— Проїхали, — сказав Феннер, поплескавши її по руці. — Ти була права. Події розвивалися наступним чином: кубинці таки вистежили дівчину, вбили її та розчленували труп. Я застукав їх, коли вони позбувалися решток. Обидва вже мертві — я прикінчив їх. Не перебивай. Коротко то все. Копи про це не мусять знати. То лише моя справа — і того, хто затіяв усе це. Ці покидьки — лише ширма, уся вистава ще попереду. Поглянь-но на це!

І Феннер простягнув Полі листа, якого знайшов у підкладці сумки Мерієн.

Пола уважно його прочитала. Трохи зблідла, однак загалом залишилася спокійною.

— Кі-Вест? — перепитала.

Феннер невесело посміхнувся.

— То що тобі спадає на думку?

Дівчина замислилася.

— Ця дамочка хотіла розшукати свою сестру, — продовжив Феннер. — Вона сказала, що не знає, де та. Чому не згадала про Кі-Вест? Знаєш, крихітко, усе це виглядає, як наживка. Щось тут не так...

— Хто такий Пайо? — запитала Пола, перечитавши записку. — І хто такий Нулен?

Феннер промовчав, його очі зблиснули сталлю.

— Ще не знаю, мала, але з'ясую. У мене є шість тисяч баксів, і навіть якщо мені доведеться витратити усі до останнього цента, я й тоді це зроблю.

Він підійшов до телефона і набрав номер. Поки з'єднували, сказав:

— Айкові доведеться відпрацювати частину тих грошей, на які я заплющив очі.

Після тривалого потріскування лінія нарешті запрацювала.

— Айку? — запитав Феннер і прислухавшись, звелів: — То скажіть йому, що це Феннер. І передайте, нехай не грає вар'ята. Якщо він зараз же не візьме трубку, то я приїду і повибиваю йому всі його гнилі зуби.

Трохи зачекав, машинально копаючи ніжку стола. Незабаром на тому кінці лінії почулося гарчання Айка.

— Добре, добре! — обірвав Феннер. — До біса твою гру! Це терміново. Мені потрібен хтось у Кі-Вест. Ти там нікого не знаєш? Когось справді крутого.

Почувши відповідь, Феннер заскреготів зубами і додав:

— То знайди. І зразу набери мене. Чекаю.

Тоді жбурнув слухавку на апарат.

— Що ж там таке? — запитала Пола.

— Все сходиться на Кі-Вест. Може, це і не так, але хочу перевірити, — відповів Феннер.

Пола звелася на ноги.

— Мені поїхати з тобою?

— Ні, залишайся тут, мала! Якби щось серйозне, я з тобою зв'яжуся. А зараз ти корисніша тут. Треба приглянути за Гроссетом. Скажеш йому, що мене кілька днів не буде в місті, але ти не знаєш, де я.

— То я поїду до тебе і зберу все в дорогу.

Феннер кивнув.

— Добре. Так і зробимо.

Коли вона пішла, він вивчив розклад руху літаків і вибрав рейс. Літак до Флориди відлітав о 12.30. Зиркнув на годинник. Було п'ять по одинадцятій. Якщо Аїк поквапиться, то можна встигнути.

Сівши за стіл, Феннер запалив сигарету. Через двадцять хвилин задзеленчав телефон. Він схопив слухавку.

— Хлопця, який тобі потрібен, звати Бак Найтінгейл, — повідомив Аїк. — Він у курсі всього, що відбувається в місті. Але полегше з ним, бо характер у нього ще той.

— Як і у мене, — похмуро вставив Феннер. — Розкажеш йому про мене. Скажи, що Дейв Росс прибуде найближчим рейсом і йому потрібні деякі поради. Відрекомендуй мене як слід. Я скажу Полі, щоби вислала тобі чек на п'ятсот баксів за турботи.

— Добре, добре! — Аїків голос став медовим. — Зроблю все, що ти просиш.

Феннер набрав ще один номер.

— Поло? Збирайся швидше — літак о 12.30. Зустрінемося в аеропорту.

Він відчинив шухляду, витягнув звідти чекову книжку й швидко виписав чек на п'ятсот доларів. Надягнув піджак і капелюха та уважно оглянув контору. Потім вимкнув світло й вийшов, гримнувши дверима.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Феннер прилетів у Кі-Вест о дев'ятій ранку. Поселився в найближчому готелі, прийняв холодний душ і ліг подрімати. Його заколисало розмірене дзижчання електричного вентилятора над головою.

Устиг подрімати години дві, коли його розбудив телефон. У слухавці привітно сказали: «Доброго ранку!», і він замовив апельсиновий сік з тостами, та, трохи подумавши, звелів приємному голосові по той бік слухавки надіслати йому в номер пляшку шотландського віскі. В очікуванні сніданку знову прийняв холодний душ.

О пів на дванадцятю полишив готель і попрямував бульваром Рузвельта до центру міста. Поки йшов, думав про спеку. Якщо залишиться в цьому місті надовго, треба буде якось давати з нею раду.

Зупинивши поліцейського, показав йому адресу Бака Найтінгейла.

Коп вирячив очі:

— Ти тут що, новенький?

— Ні, старожил. Просто стало цікаво, чи ви знаєте його адресу, — і Феннер пішов далі, пообіцявши собі бути обережнішим. Спека, вочевидь, погано впливала на його спроможність мислити.

Він розшукав помешкання Бака Найтінгейла, зупинивши таксі. Принаймні, водій був коректним. Феннер подякував йому, але все зіпсував, не сівши у таксі, хоча водій пообіцяв, що доведе його будь-куди за двадцять п'ять центів. Феннер відмовився, сказавши, що хоче пройтись. І попростував, не дослухаючись, що ще кинув навздогін таксист. Було надто спекотно, аби щось доводити.

Поки дійшов до Флеглер-авеню, натер ноги. Це нагадувало прогулянку розпеченою пічкою. На розі Флеглер і Томпсон-авеню Феннер здався і махнув таксистові. А коли врешті увісся в машину, то зразу роззувся і дав ногам відпочити. Таксі рвонуло вперед, обігнавши попутні машини, а тоді зупинилося перед спеціалізованою крамничкою.

Водій сказав:

— Ось ваша адреса, босе.

Феннер знову увіпхав ноги в черевики і ледве зміг протиснути спітнілу руку в кишеню штанів, щоби дістати гроші. Давши водієві двадцять п'ять центів, вийшов з машини. Крамничка була дуже охайною, а вікна в ній так і сяяли чистотою. У правому кутку вітрини красувалася невеличка білосніжна труна.

Глом вітрини були важкі чорні портъери. Приголомшений Феннер подумав, що труна виглядає якось дуже самотньо. Він прочитав на табличці, що стояла на маленькій підставці поруч із труною, напис:

**ЧИ ДОЗВОЛИТЕ ВИ НАМ ПОДБАТИ ПРО ВАШИХ
НАЙДОРОЖЧИХ, ЯКЩО ГОСПОДЬ ЇХ ЗАБЕРЕ?**

Феннер подумав, що все це зроблено з неабияким смаком. Підійшовши до другої вітрини, не менш уважно роздивився її. Вона також була задрапована чорним, але тут на невеликому підвищенні стояла срібляста урна. Табличка з лаконічним написом «*Тлін до тліну*» вразила його.

Відступивши на кілька кроків, він прочитав назву крамнички:

«РИТУАЛЬНИЙ САЛОН Б. НАЙТІНГЕЙЛА».

Прекрасний заклад, подумав Феннер, відтак зайшов усередину. Щойно узявся за ручку дверей, як пролунав електричний дзвінок, і дзижчав доти, поки двері не зачинилися. Всередині салон вражав ще більше. Невеликий прилавок, затягнутий білим та пурпуровим оксамитом,

розділяв приміщення навпіл. Кілька чорних шкіряних крісел вдало розбавляли пурпур килима на підлозі. Зліва стояла скляна вітрина зі зразками різноманітних мініатюрних трун, виконаних з усіх можливих матеріалів — від золота до сосни.

Праворуч височіло двометрове розп'яття, вміло підсвічене прихованими лампами. Фігура Ісуса на хресті була такою реалістичною, що Феннер навіть засумнівався, чи не в церкву він потрапив.

Довгі білі, чорні та пурпурові порт'єри спускалися позаду прилавка аж до підлоги. У крамничці не було нікого. Феннер пройшов до стелажа й почав роздивлятися зразки трун. І подумав, що для вічного притулку золото — саме те, що треба.

Із-за завіс неквапно вийшла молода жінка, одягнена в обтяжну чорну сукню з білими комірцем і манжетами. Яскраво-червона помада надавала блідому обличчю блондинки чуттєвості. Жінка поглянула на Феннера, й вогненні губи розтягнулись у посмішці. Феннер подумав, що вона просто вражаюча — як і все тут.

Низьким урочистим тоном блондинка мовила:

— Чи можу допомогти вам чимось?

Феннер почухав підборіддя.

— То ви все це продаєте? — запитав, тицяючи пальцем у напрямку скляної вітрини.

Жінка здивовано кліпнула.

— Звісно ж! — відповіла. — Однак то лише зразки — ну, ви розумієте! Але що потрібно саме вам?

Феннер заперечливо хитнув головою.

— Наразі нічого, я просто цікавився.

Вона спантеличено глянула на нього.

А Феннер продовжив:

— Найтінгейл у себе?

— То ви хочете зустрітися з ним?

— Саме цього бажаю, кицю! Скажи йому, що до нього прийшов Росс.

Вона відповіла:

— Піду погляну, але він зараз дуже зайнятий.

Коли вона зникла за порт'єрами, Феннер провів її поглядом. І подумав, що форми у блондинки вельми спокусливі.

За мить вона повернулася й запросила його пройти. Він пішов слідом за нею, і вони піднялися гвинтовими сходами. Йому сподобався аромат її парфумів, про що відразу ж їй і сказав. Вона поглянула на нього через плече і посміхнулася, продемонструвавши сліпучо-білі зубки:

— Тепер мені, мабуть, треба зашарітися?

Феннер серйозно хитнув головою.

— Просто якщо жінка гарна, я завжди їй про це кажу.

Вона вказала на двері.

— Він тут, — мовила і по хвильці мовчання додала: — Ви мені також сподобалися. У вас розумні очі, — й почала спускатися, на ходу пригладжуючи волосся.

Феннер автоматично поправив краватку. «Ласий шматочок!» — подумав і рішуче увійшов до кімнати.

То була, вочевидь, майстерня. На підвищенні стояли в ряд чотири труни. Найтінгейл пригвинчував табличку до однієї з них.

Це був невисокий темноволосий чоловічок в окулярах з металевою оправою й товстими скельцями. Обличчя мав дуже бліде, як для жителя півдня, а великі безбарвні очі втомлено зблиснули на Феннера з-за скелець.

Феннер відрекомендувався:

— Я — Росс.

Найтінгейл продовжував спокійно пригвинчувати табличку.

— Чую. Ви хотіли мене бачити?

— Я — Дейв Росс, — повторив Феннер, стоячи біля дверей. — Сподіваюся, вам повідомили про мій приїзд?

Найтінгейл поклав викрутку та звів на нього очі.

— А, так-так, — сказав, немовби щось пригадуючи, — справді. Ходімо нагору, побалакаємо.

Феннер пішов за ним. Вони вийшли з майстерні й піднялися сходами. Найтінгейл завів його у простору прохолодну кімнату. Два великі вікна виходили на балкон. Із вікон виднілася Мексиканська затока.

Найтінгейл запросив Феннера присісти.

— Зніміть піджак, якщо хочете.

Знявши піджак, Феннер закотив рукави сорочки. Влаштувався коло вікна.

— Вип'ємо? — запитав Найтінгейл.

— Залюбки.

Змішавши напої, Найтінгейл урешті й сам присів. Коли вони випили, Феннер обережно приступив до справи. Він уже затямив, що з цим чоловічком слід бути дуже пильним у словах. До того ж, не знав, наскільки тому можна довіряти. Але й збурювати підозру було ні до чого.

Нарешті Феннер мовив:

— Мені хотілося б знати, що ви можете?

Найтінгейл короткими кволими пальцями узяв склянку. Вигляд у нього був дещо спантеличений.

— Я можу все. Адже це те, що вам потрібно, еге ж?

Феннер потягнувся у кріслі.

— Так, мені треба вийти на деяких хлопців. Для цього Нью-Йорк мені вже замалий.

— Це я можу, — просто сказав Найтінгейл. — Кротті сказав, що ви — нормальний хлопець і вам треба допомогти. Колись він здорово мене виручив, і я буду радий віддячити йому.

Феннер зрозумів, що Кротті — той, на кого вийшов Аїк, щоби зв'язатися з Найтінгейлом.

— Думаю, п'ять сотень будуть дієвішими за поручительство Кротті, — додав він сухо й одразу ж осікся.

Бо Найтінгейл глянув на нього ображено.

— Мені не потрібні ваші гроші. Якщо Кротті сказав: «Допоможи йому», то цього цілком достатньо.

Феннер неспокійно посовався у кріслі. Його глибоко вразила щирість чоловічка.

— Ну й прекрасно! — сказав він покvapно. — Не ображайтеся, просто в моїх краях справи залагоджують по-іншому.

— Я можу дати необхідні рекомендації. Але що конкретно вам потрібно?

Якби ж то Феннер сам знав! Тож бовкнув навмання:

— Думаю, мені треба трохи заробити. Можливо, хтось із тутешніх босів візьме мене на роботу.

— Кротті сказав, що на стволі вашого револьвера чимало зарубок...

Феннер скромно опустив голову, подумки проклинаючи надто балакучого Айка.

— Та трохи є, — відповів недбало.

— Можливо, ви підійдете Карлосу.

Феннер пішов ва-банк.

— Я думав, мені краще до Нулена.

Безбарвні очиці Найтінгейла несподівано зблиснули.

— Нулен? Та ж він уже не на коні. Його підгріб під себе Карлос.

— Тобто?

— Карлос зняв із нього штанці й добряче відлупцював. Ти нічого не доб'єшся з таким слабаком, як Нулен.

Так Феннер зрозумів, що Нулен — уже бита карта.

Тоді спробував зайти з іншого боку.

— Дивно, мені ж казали, що Нулен — крутий бос...

Найтінгейл витягнув шию й умисно сплюнув на підлогу.

— Шушваль.

— А хто такий Карлос?

До Найтінгейла повернувся добрий настрої.

— Це саме те, що вам треба. Пайо виведе вас у люди.

Від несподіванки Феннер пролив віскі.

— То його звати Пайо Карлос?

Найтінгейл ствердно кивнув.

— Він тримає в кулаці усе місто, — і для більшої переконливості ще й наочно продемонстрував це, міцно стиснувши широку долоню з короткими пальцями. — Ось так, бачите?

Феннер хитнув головою.

— Добре, — сказав він. — Цілком покладаюся на вас. Найтінгейл підвівся, поставивши склянку на стіл.

— Мені ще треба дещо закінчити, й тоді ми зустрінемось із хлопцями. А поки що відпочиньте тут, на вулиці зараз надто гаряче.

Коли господар вийшов, Феннер заплющив очі й замислився. Події розгортаються швидше, ніж він припускав. Йому слід бути дуже пильним.

Відчувши легенький протяг, розплющив очі. До кімнати увійшла блондинка і тихо зачинила за собою двері. Феннер почув, як вона повернула ключ у замку.

«Святий Боже! — подумав. — Та ж вона мене згвалтує!

Він скинув ноги зі стільця, на котрому щойно сидів Найтінгейл, і підвівся.

— Сиди, — сказала вона, підходячи ближче. — Я просто хочу з тобою поговорити.

Феннер знову всівся у крісло.

— То як тебе звати, крихітко? — запитав він, на мить заспокоївшись.

— Роббінс, — відповіла. — Але тут мене всі називають Керлі, тобто Кучерик.

— Гарне ім'я, — зауважив Феннер. — Що ти хотіла?

Блондинка вместила у крісло до Феннера. Він міг бачити її голі стегна вище панчів і подумав, що в неї пречудові ноги.

— Послухайся моєї поради, — впівголоса сказала вона, — та їдь собі додому. Чужі круті хлопці у нас не приживаються.

Феннер звів брови.

— А хто тобі сказав, що я крутий?

— А цього і не треба казати. Ти прибув сюди, щоби висадити це місто в повітря, чи не так? Але в тебе нічого не вийде. Місцеві гангстери не люблять чужинців. Якщо ти тут залишишся, то вже через кілька днів тобою годуватимуть рибу.

Феннер був зворушений:

— Ти — мила маленька дівчинка! Але, боюся, що все це даремно. Я приїхав сюди жити й заробляти, тож тут і залишуся.

Вона зітхнула.

— Я так і думала, — сказала, встаючи. — Але якби ти дбав про свою безпеку, то негайно забрався би звідси. Так чи інакше, будь пильний. Я не довіряю тут нікому. Не вір Найтінгейлу. Він лише виглядає здохляком, але не є таким. Найтінгейл — убивця, тож будь із ним обережним.

Феннер підвівся з крісла.

— Добре, маленька. Я буду обережним. Але тобі краще піти, поки він не помітив.

І провів її до дверей.

Виходячи, Керлі додала:

— Кажу тобі це, бо видаєшся тямущим. Мені шкода бачити, що такий хороший хлопчина, як ти, шукає собі клопотів.

Феннер зобразив усмішку і легенько лягнув її по споксливих сідничках.

— Не суши собі цим голову, — сказав він.

Вона потяглася до нього, підставивши губки, — і саме тому, що вважав блондинку привабливою, він поцілував її. Жінка обвила руками його шию і притиснулася до нього всім тілом. Так вони простояли кілька хвилин, опісля Феннер легенько відсторонив її.

Керлі стояла й дивилася на нього, важко дихаючи.

— Я збожеволіла, — сказала жінка, густо почервонівши.

Феннер розщипнув комір сорочки, наче забракло повітря.

— І я не подарунок, — зауважив. — Біжи, мала, поки ми з тобою не нарубали дров. Побачимося пізніше.

Вона тихо вийшла, зачинивши за собою двері, а Феннер витягнув носовичок і замислено витер спітнілі руки.

— Думаю, ця робота мені сподобається, — сказав уголос. — Так, з цього може щось вийти.

І він повернувся у своє крісло біля вікна.

* * *

Найтінгейл провів Феннера крізь переповнений вестибюль готелю «Флеглер».

Феннер зауважив:

— А цей хлопець непогано влаштувався!

Найтінгейл зупинився перед дверима ліфта і натиснув кнопку виклику.

— Ще б! А що я вам казав? Пайо саме той хлопець, якого треба триматися.

Феннер розгледів ковані залізні поруччя.

— Я й сам це тепер бачу.

Кабіна зупинилась, і вони увійшли в ліфт. Найтінгейл натиснув кнопку з цифрою «5».

— Говоритиму я, — сказав Найтінгейл, коли ліфт зупинився на п'ятому поверсі. — Можливо, тобі нічого й не запропонують, але спробую.

Щось буркнувши, Феннер пішов коридором услід за Найтінгейлом. Той зупинився перед номером 47 і постукав у двері — тричі швидко та двічі — повільно.

«Шифр», — схвально зауважив Феннер.

Двері відчинились, і невисокий кубинець, одягнений у чорне, уважно їх оглянув. Феннер уже хотів присвиснути, але вчасно схаменувся.

Найтінгейл м'яко сказав:

— Усе добре!

Кубинець впустив їх усередину. Коли зачиняв за ними двері, Феннер помітив, що у нього з кишені випинається револьвер. Вони опинилися в просторому холі, куди виходило троє дверей.

— Хлопці ще в себе? — запитав Найтінгейл.

Кубинець кивнув. Він увівся в крісло поруч з дверима і розгорнув газету, вже не звертаючи на них жодної уваги.

Найтінгейл попрямував у середні двері. В кімнаті сиділи четверо чоловіків. Вони були в сорочках з короткими рукавами, але при краватках, і палили. Двоє гортали газети, ще один слухав радіо, а четвертий чистив револьвер.

Усі вони мигцем глянули на Найтінгейла, а потім тупо витріщилися на Феннера.

Чоловік з револьвером у руках неквапно звівся на ноги.

— Хто це? — спитав крізь зуби. Він був у білому костюмі та чорній сорочці з білою краваткою. Мав коротко підстрижене настобурчене волосся; жовтувато-зелені очі холодно та недовірливо дивилися перед себе.

Найтінгейл сказав:

— Це — Росс. Із Нью-Йорка. Кротті його знає. З ним усе гаразд.

І повернувся до Феннера.

— Познайомся, це — Рейджер.

Феннер холодно посміхнувся Рейджерові. Той чомусь не дуже сподобався йому.

Рейджер без будь-яких емоцій сказав:

— Дуже радий. Надовго до нас?

Феннер крутнув рукою і запитав:

— Ці хлопці — вони що, просто для декорації?

Очі Рейджера смикнулися.

— Я запитав — надовго в наші краї? — повторив він.

— Я тебе почув. А це вже не твоє бісове діло!

Найтінгейл схопив Феннера за рукав. Не додав нічого, але це був попереджувальний рух.

Рейджер люто зиркнув на Феннера, але невдовзі опустив очі, стелюючи плечима. І відрекомендував:

— Той, який біля радіоприймача, — Паг Кейн. Справа — Борґ, зліва — Міллер.

Усі троє кивнули Феннеру, але приязні в їхніх очах не було.

Феннер сказав невимушено:

— Радий з вами познайомитися. Не запрошую вас випити, бо думаю, що всі ви непитущі.

Рейджер повернувся до Феннера.

— Хто, до дідька, цей пащекуватий вилупок?

Міллер, жирний, неохайний чоловік з передчасною лисиною, кинув:

— Певно, його викопали на якомусь смітниківі.

Феннер швидко підійшов та двічі врізав йому в пику. В руці у Найтінґейла опинився револьвер, і він заспокоїливо сказав:

— Не затівайте нічого, прошу вас!

Феннер не сподівався, що вони зважать на його слова — але таки дослухалися до нього! Усі неначе скам'яніли, й навіть Рейджер виглядав присоромленим.

Найтінґейл звелів Феннерові:

— Відійди від Рейджера! — і в його голосі прозвучала така погроза, що й Феннерові стало не по собі. Керлі була права. Цей чолов'яга був убивцею.

Феннер відступив од Міллера і сховав руки в кишенях.

Найтінґейл заявив:

— Я такого не потерплю. Якщо приводжу сюди друга, то очікую, що ви поставитеся до нього відповідно. Інакше мені доведеться зняти з декого із вас мірки для своїх першокласних ящиків.

Феннер розсміявся.

— Оце так сервіс! Два в одному: спочатку вбиваєте, а потім ховаєте?

Найтінґейл сховав револьвер, і всі інші розслабилися. Рейджер силувано посміхнувся.

— Це спека діє на нерви.

Він підійшов до бару, щоби чогось налити собі.

Феннер сів поруч з Рейджером. Для себе він уже визначив, що той — наймерзенніший з цієї зграї, тому й вирішив опрацювати його.

І сказав спокійно:

— Через ту спеку я сам себе ненавиджу.

Рейджер з недовірою глянув на нього і буркнув:

— Забудьмо! Якщо ти вже тут, то почувайсь, як удома.

Феннер підніс склянку до світла і ненав'язливо запитав:

— Карлос у себе?

Рейджер широко розплющив очі.

— У Карлоса нема часу на відвідувачів, — зауважив. — Я передам йому, що ти заходив.

Допивши віскі, Феннер підвівся. Найтінгейл порухався, але той жестом зупинив його. Феннер стояв, переводячи погляд з одного на іншого, а потім сказав:

— Що ж, радий знайомству. Я думав, у вас жива робота, та, бачу, помилився. І зрозумів, що мені тут нічого робити. Вам здається, що все місто — у вашій кишені, але ви розжерлися та зледачили. Думаєте, що бозна-які шишки, але я би так не сказав. Певно, мені краще піти до Нулена. Кажуть, що він нині не на коні — тож спробую знову посадити його верхи. Це буде цікавіше, ніж гратися тут з вами у ваші мляві ігри.

Рейджер потягнувся за револьвером, але Найтінгейл вибив зброю.

— Облиш! — гаркнув.

Четверо чоловіків завмерли, й обличчя в них були такі, що Феннер мало не розреготався.

Найтінгейл пояснив:

— Я запросив його сюди. Якщо йому тут не подобається, нехай іде. Але пам'ятайте, що друг Кротті — мій друг.

Феннер пообіцяв:

— Днями я ще загляну до тебе.

Він вийшов з кімнати та попростував мимо кубинця, котрий його цілковито проігнорував; потім сів у ліфт і спустився на перший поверх.

Швейцар у готелі виявився тямущим. Феннер запитав у нього, де можна знайти Нулена. Той відповів, що його контора — в районі Дюваль-стріт і викликав таксі. Феннер дав йому щедрі чайові. Після цього швейцар так дбайливо підсадив його в автівку, наче Феннер був з порцеляни.

Контора Нулена розміщувалася над крамницею. Феннер змушений був піднятися довгим сходовим маршем, поки віднайшов димчасті скляні двері. Коли зайшов усередину, пласкогруда жінка, якій уже давненько перевалило за тридцять, підозріливо поглянула на нього з-за друкарської машинки.

— Нулен у себе? — запитав Феннер, променисто всміхаючись, бо усвідомлював, як багато може досягти цим.

— Він зайнятий, — відповіла жінка. — А хто його питає?

— Скажіть, що Росс. Дейв Росс. І передайте, що я нічого не продаю — просто хочу бачити його.

Вона підвелась і зникла за дверима. Феннер кілька хвилин вичекав, а тоді пішов за нею.

Нулен був смаглявим чоловіком середніх літ з промовистим черевцем, подвійним підборіддям і гачкуватим носом. Очі мав непроникні й недобрі. Він глипнув на Феннера, а потім на жінку.

— Хто це? — рявкнув.

Жінка смикнулася, кліпнувши очима.

— Зачекайте за дверима, — сказала.

Феннер пройшов повз неї і зупинився перед великим столом. Зауважив поплямлений Нуленів жилет та неохайні руки з брудними нігтями. Найтінгейл мав слухність. Справи Нулена йшли геть погано.

— Мене звати Росс. То як далі?

Нулен хитнув головою жінці, й та вийшла, зачинивши за собою двері.

— Чого вам від мене треба? — запитав похмуро.

Феннер нахилився до нього, обпершись об стіл.

— Хочу закріпитися в цьому місті й уже зустрічався з Карлосом. Він мені не підійшов. Ти — наступний у моєму списку. Отож, я тут.

— Звідкіля ти? — запитав Нулен.

— Від Кротті.

Нулен уважно розглядав свої брудні нігті.

— Отже, Карлос не захотів скористатися твоїми послугами. Чому? — в його голосі чулося кепкування.

— Карлос мене навіть не бачив. Я зустрівся з його головорізами, і цього мені було досить. Мене від них мало не знудило, тож я пішов звідти.

— А чому прийшов до мене?

Феннер вищирився.

— Вони сказали, що ти — нікчема. І я подумав: можливо, мені вдасться щось зробити для тебе.

Кров повільно прилила до щік Нулена.

— Що, так і сказали?

— Саме так. Із моєю допомогою ти ще змусиш їх покрутитися.

— Тобто?

Феннер ногою підсунув до себе крісло і вмовстився поруч з Нуленом. Нахилившись до столу, пригостився тонкою зеленуватою сигарою з портсигара. Неквапно запалив її. Нулен сидів, спостерігаючи за ним. Очі його були напружено-уважні, й у них блиснув вогник зацікавлення.

— Поглянь на справу з іншого боку, — сказав Феннер. — З мого боку. Я приїхав од Кротті. Йй хочу отримати свій шанс — такий самий, як у вас — заробити трохи грошень, не збуджуючи нічиєї цікавості. Кротті сказав мені: йди до Карлоса або до Нулена. Але люди Карлоса вважають себе надто крутими, щоби перейматися мною.

Я навіть не можу пробитися до Карлоса. Тому прийшов до тебе — і що бачу? Ти пересиджуєшся у своїй конторі, і секретаркою у тебе якась зблякла пласкогруда вівця. Тож чому тоді Кротті вибрав тебе? Можливо, колись ти і був кимось, але інформація Кротті вже застаріла. А може, ти ще кимось і є, тоді твій вигляд — лише ширма. Тож загалом вважаю, що ми з тобою порозуміємося.

Нулен здвигнув плечима:

— Навряд чи. Я не знаю, хто такий Кротті. Ніколи про нього не чув і не думаю, що ти — від нього. Думаю, що ти — кілер-невдаха, котрий блефує, шукаючи роботу. Мені ти не потрібен, і, сподіваюся, ніколи не знадобишся.

Феннер звівся на ноги й позіхнув.

— Чудово, — мовив він, — тепер можу дозволити собі трохи відпочити. Коли обміркуєш мою пропозицію, то зможеш знайти мене в готелі «Хейворт». Якщо знаєш Найтінгейла — розпитай у нього, хто я; він вважає мене тямущим хлопцем.

Кивнувши Нуленові, Феннер вийшов з контори. Унизу викликав таксі й поїхав до себе в готель. Там замовив у ресторані смажене черепашаче м'ясо. Поки їв, його розшукав Найтінгейл і сів навпроти.

Із набитим ротом Феннер запитав:

— Що, нікого ховати чи труни закінчилися?

У Найтінгейла був вельми стурбований вигляд:

— Що ти, до дідька, собі дозволяєш — полишити отак тих хлопців?

— А що? Я завжди роблю так, коли з мене кпинять. Щось не подобається?

— Послухай-но — Рейджер далеко не ягня. З ним так не можна.

— А як можна? Розкажи мені.

Найтінгейл замовив чорний хліб із сиром та склянку молока. І не відривав погляду від скатертини, аж поки офіціантка принесла замовлення. Коли та пішла, нарешті висловився:

— Своєю поведінкою ти мені все ускладнюєш.

Феннер поклав ножа з виделкою на стіл і посміхнувся до чоловічка.

— А ти мені подобаєшся, — сказав. — Поки що ти — єдиний тут, хто простягнув руку допомоги. При нагоді віддячу тобі тим самим.

Найтінгейл уважно поглянув на Феннера з-під крисів капелюха. Сонце, що пробивалося крізь штори на вікнах, відсвічувало у його окулярах.

— А можеш і зашкодити, — сказав сухо.

Феннер знову почав їсти.

— Дідько! — вилаявся він. — Що за бісове місто!

Коли вони врешті пообідали, Феннер відсунув стілець та звівся на ноги.

— Гарзд, приятелю, — підсумував він. — Яюсь днями загляну до тебе.

— Яюсь днями ми могли б і поговорити, — Найтінгейл сказав це з надією у голосі.

Феннер зняв капелюха й пригладив волосся.

— Ну, не знаю, не знаю... — відповів туманно.

Потім кивнув на прощання чоловічкові й вийшов у хол готелю. Клерк за конторкою був зайнятий, та коли Феннер минав його, улесливо посміхнувся.

Феннер сказав:

— Я йду спати: це місто — ваша глушина — мене просто добиває.

І ще до того, як клерк спромігся щось відповісти, піднявся у свій номер і замкнувся зсередини на ключ. Тоді зняв капелюха та піджак й улігся на ліжко. І майже відразу ж заснув — з усмішкою задоволення на губах.

Розбудив Феннера різкий телефонний дзвінок. Він рвучко сів у ліжку, поглянув на годинник, відзначивши про себе, що проспав дві години, а тоді потягнувся за слухавкою.

— Негайно приїжджай у готель «Фленглер», — звелів йому чийсь голос у слухавці. — Бос хоче тебе бачити.

Феннер протер очі.

— Скажи своєму босові, що я вже приходив. Уранці. А двічі в одне й те саме місце не ходжу, — і жбурнув слухавку.

Знову ліг на ліжку і заплющив очі. Але не минуло й хвилини, як телефон задзеленчав удруге.

Той самий голос сказав:

— Ти би краще приїхав. Карлос не любить, коли його змушують чекати.

— Скажи своєму Карлосові, нехай сам сюди приїде — або хай забирається під три чорти!

І обережно поклав слухавку на місце.

Коли телефон задзвонив утретє, Феннер навіть не повважав за потрібне зняти слухавку. Пройшов у ванну кімнатку, освіжив обличчя, ковтнув віскі, надягнув піджак і капелюха та спустився в хол.

Пообідня спека була нестерпною. Вестибюль готелю виявився майже порожнім, тож Феннер сів ближче до виходу. Поклав капелюха поруч із собою й почав дивитися на вулицю. Він уже знав, що йому не вдасться просунути далеко у розслідуванні, якщо не вийде на слід сестри Мерієн Дейлі. Цікаво, чи зуміли копи знайти тіла двох кубинців та Мерієн, подумав. І ще йому було цікаво, що робить зараз Пола.

Зі свого місця Феннеру було добре видно розпечену, порожню вулицю. Зненацька з-за рогу виринув великий туристичний автомобіль й, різко загальмувавши, з гуркотом зупинився біля готелю. Феннер відкинувся у плетеному кріслі, простягнув руку за капелюхом і низько насунув його на очі.

У машині було четверо. Троє з них вийшли, а шофер залишився за кермом.

Феннер упізнав Рейджера та Міллера, але третій був йому незнайомий. Вони стрімко піднялися сходами готелю й похмуро роззиралися. Рейджер майже миттєво впізнав Феннера. Швидко підійшов.

Феннер звів на нього погляд і кивнув.

— Хотіли поговорити з кимось із адміністрації? Клерк щойно вийшов.

Рейджер сказав:

— Карлос хоче тебе бачити. Ходімо.

Феннер заперечив.

— Надто спекотно. Скажи йому, що якимось іншим разом.

Двоє інших підійшли і стали обіруч. Вигляд у них був далеко не лагідний.

Рейджер сказав м'яко:

— То ти сам підеш, чи ми тебе віднесемо?

Феннер повільно підвівся.

— Ну якщо так... — протягнув він і пішов за ними в машину. Він знав, що у Рейджера просто руки сверблять, так йому хочеться врізати, але знав також, що нічого даремно лізти на рожен. Прагнув зустрітися з Карлосом, але не хотів цього показати.

У повному мовчанні вони поїхали в напрямку готелю «Флеглер». Феннер сидів між Рейджером та Міллером. Третій, якого кликали Багсі, був поруч із водієм.

Вони зайшли у ліфт і попрямували до номера 47. Коли вже заходили туди, Феннер сказав:

— Ви би позбавили себе усіх цих клопотів, якби відразу не клеїли дурня.

Рейджер змовчав. Він перетнув кімнату, постукав у інші двері й зайшов. Багсі увійшов з ними.

Карлос лежав на кушетці біля відчиненого вікна. Він був у кремовому шовковому халаті з великими червоними квітами. Шию його прикрашала біла шовкова хусточка, а на босих ногах красувалися червоні турецькі шльопанці зі закрученими носами. Із засмаглої волохатої руки звисав золотий браслет. Карлос курих сигарету з марихуаною.

Він був молодий — двадцять, від сили двадцять чотири роки. Обличчя нагадувало старий пергамент,

а губи були дуже червоні. Тонкі, мовби цигарковий папір, своєю багряністю вони справляли таке враження, ніби хтось протягнув чоловікові по горлу бритвою, а потім розмазав кров на губах. Ніс був маленький, із широкими ніздрями, а делікатні вуха наче втиснуті у голову. Великі очі, опушені довгими чорними закрученими віями, не виражали нічого, наче два непроникних шматочки чорного скла. Волосся розділене навпіл по центру голови. Воно було також чорним, блискучим та хвилястим. Якщо поглянути на Карлоса мигцем, то можна виснувати, що це — просто гарний хлопчина, але, пригледівшись до нього ближче і зауваживши криваво-червоний рот та вуха, позбавлені мочок, ви вже не були певні цього. А придивившись до його очей, цілком переконалися б, що це — поганий хлопець.

Рейджер сказав:

— Це — Росс, — і вийшов разом з Барсі.

Феннер кивнув Карлосові й сів. Примостився подалі від нудотного запаху марихуани.

Карлос поглянув на нього порожніми очима.

— То в чому справа? — запитав. Голос його був хрипкий і немелодійний.

— Сьогодні вранці я прийшов, щоб зустрітися з тобою, але твої люди сказали, що ти зайнятий чи щось у тому роді. Я не звик, щоб зі мною так поводитися, тож повернувся у свою нору. І тепер не впевнений, чи ще хочу говорити з тобою.

Карлос спустив ноги з кушетки.

— Я — обережний чоловік, — сказав. — Мушу бути таким. Коли почув про тебе, то замовив міжміську розмову з Кротті. Хотів дізнатися про тебе якомога більше — розсудливо, правда ж?

Феннерові очі звузилися.

— Авжеж.

— Кротті запевнив, що ти — в порядку.

Феннер здвигнув плечима.

— Ну то й що?

— Я можу взяти тебе до себе. Але спершу мусиш довести, що ти мені підходиш.

— Гадаю, це я маю переконатися, чи підходиш мені ти. Карлос усміхнувся. Його посмішка не була веселою.

— А ти самовпевнений. До певної міри це добре.

Феннер підвівся і різко сказав:

— Ну, я пішов. З чого почнемо?

Карлос піднявся з кушетки.

— Поки що йди до хлопців — вони введуть тебе в курс справи. Потім поїдемо в порт — у мене там невеличке дільце. Думаю, тебе це зацікавить.

Феннер запитав:

— А що я з того матиму?

— Скажімо, сто баксів для початку — поки звикнемо одне до одного.

— Нам слід звикати якнайшвидше, — зауважив Феннер без тіні гумору, — бо для мене така сума — не гроші. І вийшов, зачинивши за собою двері.

* * *

Через годину Феннер, Карлос, Рейджер і Багсі зайшли у припортову кав'ярню.

Вона була переповнена, і коли ці четверо зникли за наглухо завішеними дверима у глибині зали, відвідувачі провели їх зацікавленими поглядами.

Феннер помітив, що Багсі ставиться до нього майже дружньо. Він був невисокий коренастий, схильний до повноти, з веснянкуватим обличчям, зеленкуватими очима, що іскрилися веселощами, і товстими, мов сардельки, губами.

Рейджер зненавидів Феннера, і про це знали вони обоє. Ішов Рейджер поруч з Карлосом, а Феннер і Багсі крокували слідом. Пройшовши вузьким коридором, спустилися сходами. Тут було тихо, темно і смерділо

прогірклою їжею. Сходи закінчувалися дверима. Карлос відімкнув їх ключем та увійшов.

Кімната була дуже велика, і Феннер зауважив, що, аби відчинити двері ширше, Багсі довелося докласти силу. Масивні двері зачинилися за ними з глухим стуком.

У приміщенні було б темно, якби не дві яскраві точки світла вглибині. Карлос і Рейджер пішли на світло, а Феннер залишився на місці. Він запитально поглянув на Багсі.

Той стиснув губи.

— Це його контора, — шепнув він.

— А нам що робити? Просто стояти тут?

Багсі кивнув.

Карлос усівся за стіл під одним зі світильників і звелів Рейджерові:

— Приведи його сюди.

Рейджер зник у темряві, й Феннер почув, як той відмикає двері. За хвилину він уже вийшов звідти, волочачи за собою якогось чоловіка. Тягнув його за комір, наче лантух зі сміттям, не обертаючись, упевнений у тому, що робить. Доправивши свій вантаж до стола, за яким сидів Карлос, жбурнув чоловіка в сусіднє крісло.

Феннер підійшов ближче. То був китаець. Одягнений у поношений чорний костюм, він скоцюрбився у кріслі, зігнувшись навпіл і тримаючи руки під пахвами.

Феннер поглянув на Багсі, але той знову тільки стиснув губи, цього разу не сказавши нічого.

Рейджер підійшов до китаця і збив йому капелюха з голови. Потому згріб у кулак його кіску й щосили потягнув за неї.

Феннер подався уперед, але вчасно зупинився. Обличчя китаця зблиснуло в яскравому світлі. Він був змарнілий до такої міри, що, здавалося, його шкіра натягнута на голий череп. Губи чоловіка наче висохли, залишивши натомість лише зуби, а очі глибоко ввалилися.

Карлос запитав його:

— То напишеш того листа чи ні?

Китаець продовжував мовчки сидіти у кріслі. Рейджер знову смикнув його за кіску, і голова китайця подалася назад, а потім уперед.

Карлос посміхнувся.

— Упертий виродок, еге ж, Рейджер?

Він витягнув щось із шухляди.

— Поклади його руку на стіл!

Рейджер схопив кістляве зап'ястя китайця і щосили потягнув. Китаець увесь цей час тримав руки під пахвами, і Феннер бачив, яких зусиль той докладає, щоби не піддатися. Він мовчки боровся з Рейджером. Феннер спостерігав, як рука китайця дюйм за дюймом полишає свою схованку. Крапельки поту зблиснули на обличчі китайця, і протяжний стогін вирвався з його грудей.

Феннер спитав у Багсі:

— Що все це, до біса, означає?

Багсі мовчки махнув рукою. Немовби зачарований, він продовжував стежити за тим, що діється коло стола.

Нарешті Рейджер витягнув худу, схожу на клешню, руку китайця і розслабившись, виклав її на стіл перед Карлосом. З того місця, де стояв Феннер, було видно, що кожен палець бідолахи був обмотаний просякнутими кров'ю обривками тканини.

Карлос підштовхнув до нього аркуш дешевого паперу, пляшечку чорнила та пензлик.

— Пиши! — звелів.

Китаець нічого не відповів. І не зробив.

Карлос глянув на Рейджера. Той вільною рукою постягав шматини, і Феннерові перехопило подих, бо всі пальці китайця були лише закривавленими обрубками.

Феннер стиха видихнув:

— Боже мій!

Карлос поглянув у його напрямку.

— Підійди сюди, — сказав. — Хочу, щоб ти це бачив.
— Мені й звідси добре видно, — відповів Феннер якомога спокійніше.

Карлос стенив плечима. Він узяв предмет, який витягнув із шухляди. І прилаштував його до обрубка пальця китаєця. Той уже й не намагався забрати руку. Лише сидів, зіщулившись, і скавулів, як побитий пес, а Рейджер міцно тримав його руку.

Карлос просичав із ненавистю:

— Я виб'ю з тебе твою впертість. То писатимеш чи ні? Китаєць не озвався і словом.

Карлос люто крутнув гвинт-баранець лещат. Почувся хруст кісток. Опісля Рейджер схопив руку китаєця та кілька разів щосили гепнув нею об стіл.

Феннер повільно вернувся і торкнувся руки Багсі.

— Якщо ти мені не поясниш, що все це означає, то покладу цьому край, — прохрипів.

Обличчя Багсі було кольору сиру із зеленою пліснявою.

Він сказав:

— У китаєця на батьківщині — трое синів. Карлос хоче, щоби той послав за ними, бо бажає втягнути їх у свій бізнес. На думку Карлоса, він може виручити за них чотири «штуки».

Раптом якийсь вигук з того кінця кімнати привернув увагу Феннера. Він обернувся. Китаєць писав. Карлос скочив на ноги, аби бачити, що той пише. Коли лист був готовий, китаєць відкинувся у кріслі й кволим, надламанним голосом простогнав:

— Заберіть це... заберіть це... заберіть...

Лещата все ще стискали його пальці.

Карлос сказав дуже м'яко:

— Звісно ж, заберу. Не треба бути таким упертим, нікчемний ти дурню.

І поклав руку на гвинт-баранець, а потім різко смикнув його.

Феннер відчув, як усередині нього все похололо. І відвів погляд.

Китаєць, пронизливо скрикнувши, повалився на підлогу.

Карлос гидливо пожбурих лещата на стіл. Ті ковзнули по білому дереву, залишивши кривавий слід. Тоді, ні на кого не дивлячись, він запхав руку в піджак і витягнув звідти пістолет 25-го калібру. Швидко підійшов до китайця, приклав дуло йому до потилиці й натиснув курок. У тиші кімнати постріл прозвучав оглушливо.

Прибравши зброю, Карлос підійшов до стола. Узяв аркушик, склав учетверо й засунув у гаманець.

— Накажіть Найтінгейлові позбутися його, — звелів він Рейджеру, а потім підійшов до Феннера. Став перед ним і глянув, звівши брови.

— То як тобі мій бізнес? — запитав.

Феннер ледь стримався, щоб не схопити його за горлянку, натомість спокійно мовив:

— Може, у тебе були свої причини, та думаю, що ти переборщив.

Карлос розсміявся.

— Ходімо нагору. Там дещо розкажу.

Кав'ярня нагорі виглядала реальнішою, ніж кімната внизу, навіть від спогадів про яку Феннер здригався. Він усівся за столиком у кутку і тричі глибоко втягнув розпечене повітря. Карлос сів навпроти. Баґсі та Рейджер вийшли на вулицю.

Карлос дістав кисет і почав скручувати цигарку. Мав лише дрібку темно-коричневого тютюну. Дівчина-мулатка з величезними очима принесла їм два крихітні горнятка дуже міцної чорної кави. Коли офіціантка пішла, Карлос констатував:

— Тепер ти також у цій грі. Якщо вона тобі не подобається — що ж, просто скажи і ще можеш з неї вийти. А якщо залишишся, то поясню тобі, як усе це працює.

Але коли ти будеш у курсі всього, то вже не зможеш вийти. Тобі зрозуміло? — і він похмуро всміхнувся.

Феннер кивнув:

— Я залишаюся.

Карлос сказав:

— Не приймай поквапних рішень. Хлопець, який надто багато знає про мої справи й зненацька надумає вийти з гри, матиме дуже великі неприємності.

— А чого це має тебе обходити? Якщо так вчиню, то це будуть мої похорони!

Карлос відсюрбнув кави й обвів кафе порожнім поглядом. Потім різко сказав:

— На західному узбережжі великий попит на дешеву робочу силу китайців. Коли я кажу «дешеву», то саме це й маю на увазі. Місцева влада ставиться до них не надто прихильно, тож їх і не пускають сюди. Склалась абсурдна ситуація — попит є, але люди, які потребують дешевої робочої сили, не можуть її отримати. Ось у цьому і полягає моя справа.

Феннер кивнув:

— Ти доставляєш їх сюди нелегально?

— Та це ж елементарно. На узбережжі є сотні місць, крізь які можу їх провезти. Берегова охорона не чинить мені жодних перешкод. Часом не щастить, але загалом ведеться добре.

Феннер почухав потилицю.

— Але в цьому не надто багато грошей, чи не так?

Карлос, вишкіривши зуби, пояснив:

— Ти не зрозумів. Поглянь на цю справу з іншого боку. По-перше, чинки аж пищать, так хочуть сюди потрапити. У мене є в Гавані своя людина, котра цим займається. Китайці платять тому чоловікові, щоб він провіз їх через Мексиканську затоку. Ці чинки так прагнуть цього, що готові платити за послугу від 500 до 1000 доларів. Ми допроваджуємо сюди по дванадцять китайців за раз.

Тільки-но вони опиняться на моєму баркасі й розрахуються зі мною, як стають моєю власністю. Я доставляю їх до західного узбережжя, і кожен китаєць знову приносить мені п'ятсот баксів.

Феннер нахмурився:

— То ти хочеш сказати, що китайці платять тобі по п'ятсот доларів, щоби дістатися сюди, а потім ти їх тут ще й продаєш?

Карлос кивнув.

— Саме так, — підтвердив, — подвійна оборудка. І дуже прибуткова. Цього тижня я переправив п'ятдесят чинків. Навіть із урахуванням усіх витрат заробив на цьому приблизно тридцять «штук».

Це приголомшило Феннера. І він не стримав емоцій:

— Але чому, в біса, ці китайці не скаржаться? Що з ними не так?

— А як можуть скаржитися? Вони взагалі не мають права перебувати тут; не можуть піти в поліцію, бо це для них означатиме в'язницю і депортацію. Ми розміщуємо їх по всьому узбережжю й даємо шматок хліба. На них можна натрапити усюди. Вони працюють на мийках, у барах, ресторанах, у пральнях — скрізь.

— А чому ти хотів, щоби старий написав того листа?

Карлос пильно глянув на нього.

— Я й так надто багато розповів тобі, еге ж?

Феннер витримав його позирк.

— Може, обійдемося без недомовок?

— У старого троє синів у Китаї, а в нас якраз збій з поставкою. Тож я змусив його написати листа і запросити їх сюди. Ну, ти знаєш — усілякі дурниці про те, як йому тут чудово ведеться і як багато він заробляє грошей. Будь певен, вони прийдуть. Китайці такі ласі до грошей.

Феннер підвівся, відштовхнувши свого стільця.

— А що маю робити я?

— Може, ти би змотався через затоку і привіз мені нову партію? Через день-два відправляю туди баркас.

Феннер кивнув.

— Звісно ж, змотаюся! — відповів він. — Для мене важить кожен день. Ваша глушина надто вишукана для мене. Поки що житиму, певно, у «Хейворті».

Карлос звів плечима:

— Влаштовуйся, де хочеш. Багсі з тобою зв'яжеться.

— Гарзд, — сказав Феннер і вийшов на вулицю, полишивши Карлоса за столом.

Зненацька перед Феннером виріс наче з-під землі Багсі й поплився слідом. Помітивши його, Феннер повернув голову і зупинився. Багсі наблизився, й вони пішли пліч-о-пліч.

— Гарненьке дільце, чи не так?

Багсі кивнув.

— Воно справді непогане, якщо ти великий бос, — погодився він без особливого ентузіазму. — Але я до них не належу.

Феннер скоса глянув на нього.

— Хочеш сказати, що нічого з цього не маєш?

— Звісно ж, маю, — покvapно відповів Багсі. — Та я й не скаржуся.

Вони неспішно прогулювалися прибережною частиною порту. Феннер подумав, що Багсі справляє враження простака. І закинув вудочку.

— А яка твоя частка?

Багсі відповів:

— Сто доларів на тиждень.

— Але ж то крихти.

— Так, однак у наші дні й це добре.

Феннер із ним погодився.

Вони й далі брели пірсом, спостерігаючи за розвантаженням суден. Раптом Феннер зупинився. Він побачив велику розкішну яхту, що стояла біля пристані. І сказав:

— Шикарне судно.

— Так, — погодився Багсі, — як би я хотів мати таку посудину!

Феннер зацікавлено поглянув на нього.

— І що ти, до дідька, з нею робив би? — запитав.

Багсі тяжко зітхнув.

— Я? Катав би на ній дівок. А на середині затоки змусив би їх по черзі стрибати зі мною в каюту чи плисти далі самотужки. Ось що робив би.

Але Феннер його вже не слухав — бо дивився на дівчину, яка саме вийшла з великої каюти. Це була бурштинова блондинка з високим бюстом, струнким тілом та довгими ногами з вузькими ступнями. Мала білі штани, червоні сандалі й такого самого кольору закриту трикотажну кофтину. Феннер захвилювався. Бо вже знав, хто це — дуже великою виявилася подібність. То була, без сумніву, сестра Мерієн Дейлі.

Багсі також її помітив. І злегка присвиснув.

— Оце ляля!

Феннер спитав:

— Не знаєш, хто вона?

— Я?! Не сміши мене! Невже б стояв отут з тобою, якби знав, хто вона?

Багсі задумливо поглянув на дівчину.

— Як ти думаєш, її груди справжні чи то знову якісь французькі штучки?

Але Феннер уже не чув його Багсі, бо прочитав назву яхти — «Ненсі В.» — і підійшов ближче.

— Ти мені заважаєш, — зауважив він. — Якби я був сам, то спробував би «закадрити» цю даму.

Багсі презирливо хмикнув:

— Навряд чи це тобі вдалося б. Бо дівчина такого класу не марнуватиме час на якихось там гангстерів.

Феннер пройшов із ним у бар і сказав.

— Так чи інакше, друже, але спробую.

Коли до них підійшов бармен, щоб узяти замовлення, Феннер кинув:

— Яка шикарна яхта там у вас на пристані!

Бармен поглянув крізь відчинені двері на порт і кивнув:

— То що ви будете?

Феннер замовив джин зі слінгом*. Коли бармен приніс напій, Феннер спробував розговорити його ще раз.

— Чия це яхта?

Господар пошкрябав потилицю.

— А як вона називається?

— «Ненсі В.».

— То справді крута посудина. Її власник — Тейлер. У нього — купа бабла.

Багсі згорьовано зітхнув.

— Треба мати чимало грошей, щоб утримувати таку дамочку!

— Тейлер? А чим він займається? — допитувався Феннер.

Бармен стенив плечима.

— Просто просаджує бабло. Думаю, він один з тих плейбоїв.

— Тейлер живе десь тут?

— А нащо йому жити «десь тут», маючи таку яхту, еге ж?

Феннер зробив добрячий ковток джину.

— А що за дамочка з ним?

Бармен скорчив гримасу.

— Я не встигаю їх рахувати. Таке враження, що цей хлопець уклав угоду з місцевою владою на випробування їхньої цнотливості.

— Це ж просто чудова робота! — сказав Багсі. — Можливо, йому потрібна допомога?

Феннер запитав:

— Де б я міг зустріти Тейлера?

* Напій із рому й коньяку з лимонним соком, водою та цукром.

— Тейлера? Та будь-де. Він безліч часу марнує у казино Нулена.

— Нулен тримає казино, так? — уточнив Феннер, дивлячись на Багсі. Той глумливо посміхнувся:

— Нулен — уже бита карта.

Феннер поставив склянку на стійку бару.

— Я вже починаю цьому вірити, — сказав Феннер і, взявши Багсі під руку, вийшов з ним на вулицю.

Казино Нулена було розташоване на розі Олівія і Вайтхед-стріт — неподалік будиночка Гемінгвея. Феннер зупинив таксі, щоб оглянути помешкання письменника. Потім вирушив у напрямку казино.

Вечір був спекотний, наповнений різноголосим вуличним шумом і запахами моря. Казино містилося у глибині мальовничого парку, і до солідного головного входу споруди вела алея. Широкі тераси та склепінчасті вікна, закриті жовтавими різьбленими віконницями, надавали будинкові величного вигляду. На під'їзній алеї було припарковано чимало машин. Розрахувавшись із таксистом, Феннер піднявся широкими кам'яними сходами. Вхідні двері були відчинені, й за ними він побачив яскраво освітлений хол.

Обабіч дверей стояли двоє міцних хлопців, які зміряли Феннера важкими поглядами. Подумки він зарахував їх до охоронців Нулена. Проминувши хол, увійшов у велику залу, де гра за двома столами була в розпалі. Пройшовся поміж столами, пильно оглядаючи публіку в пошуках дівчини з яхти. Він не пробув у приміщенні й п'яти хвилин, як до нього підійшов невисокий кубинець у фракку.

— Містере Росс? — ввічливо уточнив.

— То й що з того? — поцікавився Феннер.

— Чи не пройдете ви зі мною на хвильку в кабінет?

Феннер мило посміхнувся.

— Я тут, щоби трохи розважитися, — пояснив. — То що мені може знадобитись у вашій конторі?

Двоє чоловіків, які стояли біля входу, раптово по-лишили свій пост і стали по обидва боки від Феннера. Вони посміхнулися йому лише губами, бо в їхніх очах усміху не було.

Кубинець м'яко наголос:

— Гадаю, вам усе-таки краще пройти з нами.

Феннер знизав плечима й пішов слідом. Вони перетнули залу та просторий хол і звернули в кімнатку наліво.

Нулен нервово міряв її кроками, опустивши голову, зі затиснутою в зубах сигарою. Коли Феннер зайшов, звів на нього очі.

Кубинець зачинив за собою двері, а двоє охоронців залишилися зовні.

Феннер подумав, що сьогодні Нулен — у кращій формі. Він виглядав значно охайніше, й смокінг був йому до лиця.

Нулен запитав:

— Що ти тут робиш?

— А що тобі не подобається? Хіба то не публічний заклад?

— Ми не потерпимо тут людей Карлоса.

Феннер розсміявся. Пройшовши, всівся у велике шкіряне крісло.

— Не будь дурнем, — зронив.

Нулен на мить застиг на місці.

— Ти би краще вимітався звідси, доки живий!

Феннер примирливо звів руку:

— А ти би краще відіслав своїх людей геть — маю до тебе розмову.

Нулен завагався, але подав знак кубинцеві, щоби той вийшов.

— Ти нічого не доб'єшся, якщо будеш на ножах із Карлосом, — Феннер випростав довгі ноги. — Чому б тобі не вчинити по-мудрому?

— На кого ти працюєш? — запитав Нулен. — У тобі є щось таке, що я тобі не довіряю...

Феннер відповів серйозно:

— Не знаю. Але будь розважливіший. Якщо мої розрахунки справдяться, то я колись таки рознесу це місто на друзки. І для цього можеш знадобитися й ти. Мені не подобається Карлос і бізнес його не подобається. Думаю, зітру цього типа на порох.

Нулен розсміявся.

— Ти божевільний! Карлос достатньо могутній, щоб розмазати тебе по асфальті...

Феннер кивнув.

— Це справді так виглядає, але так не є. А ти був би не проти, якби цей хлопець щез, еге ж?

Повагавшись, Нулен кивнув.

— Так, — підтвердив. — Але, боюся, це станеться не за мого життя.

Феннер уважно вивчав носачи своїх черевиків.

— У тебе є надійні люди, якщо б вони мені знадобилися?

Нулен підійшов та сів поруч.

— У мене є люди, — відповів обережно, — проте не того рівня. Вони можуть і злякатись, якби що.

Феннер насупив брови:

— Але вони не тремтітимуть, якщо Карлос стане слабким. Ось тоді-то твої люди й увійдуть у гру.

Нулен стиснув руки. Поки думав, запала довга тиша. Відтак мовив:

— Ти затіяв ризиковану гру. А що, як я перекажу Карлосові нашу розмову?

Феннер стенив плечима.

— А навіщо це тобі? Ти ж можеш отримати все, навіть не піднімаючи заду з цього крісла, поки я не розчищу для тебе місто.

— Гарзд. Дій. Я приєднаюся, коли побачу, що ти чогось досягнув. Але й не роззявляй рота на мою територію. Один твій неправильний хід — і я покладу цьому край.

— Поки що не переживай, — запевнив Феннер. — У нас буде повно часу обговорити це.

Нулен з підозрою глянув на нього.

— Не довіряю тобі, Россе, бо ти надто потайливий.

— Хто такий Тейлер? — зненацька запитав Феннер.

— Тейлер? А він тобі навіщо? — очі Нулена відразу стали гострими й допитливими.

— Побачив сьогодні його яхту. Шикарна посудина! Чув, що він тут буває, і подумав: може, я його нині зустріну?

Нулен встав та підійшов до дверей.

— Він зараз у залі.

Феннер вийшов разом з ним у гральну залу.

— Покажи-но мені його, — попросив. — Хочу з ним познайомитися.

Нулен продерся крізь натовп, роззираючись направо-наліво, а потім зауважив:

— Він грає за третім столом. Це той, який сидить поруч із блондинкою.

І Феннер побачив ту, котру шукав. Вона почувалася тут — наче риба у воді. М'яке світло окреслювало ореолом її золотаве волосся, проклавши глибокі тіні під очима й надаючи яскравого блиску її кармінним устам. Була в чорній сукні, що чудово облягала струнке тіло.

— Хто ця лялечка? — запитав Феннер, намагаючись вимовити слова цілком байдуже.

— Глорія Лідлер. Красуня, чи не так? Але її основні принади — під столом.

Від мовленого кров прилила до обличчя Нулена, а блакитні очі зтягнуло паволокою. Феннер з цікавістю зирнув на нього. Тим часом Нулен продовжував:

— Якщо хочеш зустрітися з ним, тобі доведеться почекати. Тейлер не любить, коли йому переривають гру.

— Гарзд, — погодився Феннер. — А ця дівчина, Лідлер — хто вона?

Повернувши голову, Нулен глянув на Феннера.

— Звідки такий інтерес?

— Вона просто розкішна, правда ж?

— Мушу тебе залишити — маю справи, — Нулен хмикнув та відійшов.

Феннер провів його поглядом, розмірковуючи, що все це може означати, і пройшов до невеликого бару в кінці приміщення. Замовивши житнє віскі з імбиром, стояв, опершись на стійку. Зі свого місця міг бачити голову та плечі Глорії. Придивився до Тейлера. Це був кремезний чолов'яга із засмаглим обличчям та чорним хвилястим волоссям. Порцеляново-блакитні очі й довгий тонкий ніс робили його справді гарним.

Удруге глянувши на Глорію, Феннер помітив, що вона відповідає йому позирком. Замислено розглядав її, дивуючись такій разючій подібності. Якщо це не сестра Мерієн Дейлі, то він — справжнісінький віслук.

Тейлер нахилився до неї і щось сказав, від чого та ледь помітно здригнулася. Феннер не був певний цього, але йому здалося, що Глорія всміхнулася до нього. Він подумав, що, можливо, це лише гра світла, але, вочевидь, то була таки ваблива усмішка. Він не зводив з неї очей, однак красуня більше й не глянула у його бік. Феннер ще кілька хвилин залишався коло стійки бару, а тоді помітив, як Глорія, сказавши щось Тейлору, підвелася з-за столу. Тейлер розгнівано намагався втримати її, поклавши руку на зап'ястя, але вона заперечно хитнула головою, засміялася та відійшла від столу. Повернувши голову, Тейлер проводжав її поглядом, але потім знову повернувся до гри.

Вона підійшла до стійки бару. Поблизу стояло ще кілька чоловіків, а також кубинець-розпорядник.

Феннер мовив:

— Пити на самоті — гріх. Чому б вам не випити зі мною?

Навіть не глянувши на нього, Глорія розкрила сумочку і витягнула звідти десятидоларову банкноту.

— Люблю все гріховне, — м'яко сказала вона і замовила джин зі слінгом. Стояла упівоберта до Феннера. Він міг бачити делікатну мочку її вуха та рішучу лінію підборіддя.

Феннер швидко допив віскі з імбиром і знаком замовив барменові ще порцію. Тепер уважно вивчав спину дівчини. Коли бармен, обережно поставивши перед ним випивку, відійшов, Феннер сказав:

— Міс Лідлер! Я хотів би поговорити з вами.

Вона повернула до нього голову.

— Зі мною?

— Так. Я ж правильно назвав ваше прізвище, чи не так?

Її погляд збентежив. У Феннера склалося враження, ніби вона бачить його наскрізь. Ніхто раніше не викликав у нього подібного відчуття, і це неабияк стривожило.

— Мене звати Росс. Я зупинився в готелі «Хейворт». Я би хотів... — але урвав фразу, бо до них швидко наближався Тейлер. Сердитий погляд спотворив його обличчя, коли він розгонистою ходою підійшов до барної стійки.

Тейлер злобно випалив Глорії:

— О Боже, невже ти не можеш просто випити?

Глорія розсміялася йому в обличчя. І відчеканила:

— Гадаю, цей чоловік — просто красень! Без сумніву, він — на всі сто!

Тейлер із тривогою поглянув на Феннера.

— Припини, Глоріє! — сказав крізь зуби.

Але вона продовжила, не звертаючи на нього уваги:

— Це — найпривабливіший чоловік, якого я будь-коли бачила. Поглянь-но на його руки! На їх форму та величину! Подивися на гордовиту поставу його голови!

Феннер витягнув носовичка, витер спітнілі руки й допив коктейль. Адміністратор-кубінець спостерігав за ним з виразом холодного презирства.

Тейлер люто проказав:

— Тобі нема потреби захоплюватися його шиєю чи руками. Я знаю, від чого ти шаленієш.

— Запроси його випити — він дуже тямущий. Знаєш, що він мені повідав? Мовив: «Пити на самоті — гріх».

І Глорія повернула голівку та всміхнулася до Феннера.

Тейлер гаркнув:

— Ану вимітайся звідси, кретине!

Глорія дурнувато захихотіла:

— Ну ж бо, будь товариським, Тейлере! Ти бентежиш його. Так не говорять із таким красенем!

Феннер сказав:

— Краще подбай про себе, плейбою! Ти надто м'якотілий, щоби говорити з тобою серйозно.

Тейлер зробив якийсь рух, але між ними негайно став кубинець. І сказав щось упівголоса Тейлерові. Той поглянув на Феннера поверх голови кубинця; обличчя його аж пашіло від ледь стримуваного гніву; потім повернувся, схопивши Глорію за тонке зап'ястя, і вийшов з казино.

— Гарна дівчина! — мовив Феннер до кубинця.

— Думаю, вам також краще піти! — сказав той та відвернувся. Феннер трохи постояв, розмірковуючи, потім клацнув пальцями і квапливо вийшов у темряву ночі.

Перед ним зупинилося таксі, водій відчинив двері.

Феннер сказав:

— У порт — мерщій! — і сів у машину.

Хоча таксі мчало, мов на пожежу, коли Феннер приїхав на причал. Тейлер був уже на яхті «Ненсі В.». Поки розраховувався з таксистом, помітив, як в одній з кают спалахнуло світло. Швидко роззирнувшись, помчав на пірс та піднявся на яхту. Пересуваючись майже безшумно, дістався каюти, ліг на палубу і через відчинений люк заглянув усередину.

Глорія стояла посеред каюти, розтираючи зап'ястя і дивлячись на Тейлера, який сперся об одвірок.

— Настав час урешті розставити усі крапки над «і», — сказав він, і голос його чітко долинув до Феннера. — Я довго терпів твої вибрики.

Глорія повернулася до нього спиною.

— Коли я врешті покину тебе, — сказала роздратовано, — то більше ніколи не захочу бачити.

Тейлер підійшов до бару і хлюпнув собі віскі. Руки його тремтіли так, що він пролив алкоголь на поліровану поверхню стола.

— Я стільки для тебе зробив, — сказав він, — а ти завжди одне й те саме. Знаю, що ти такою є, але хіба не могла хоча б спробувати змінитись? Однак ти навіть не намагаєшся...

Глорія роздратовано пройшлася каютою. Феннерові здалося, що вона метається у клітці.

— Мені шкода тебе, — сказав Тейлер.

Вона різко обернулася.

— Ти ненормальний. Невже думаєш, що твоя жалість щось для мене значить?

— Жодні почуття ніколи для тебе нічого не важили. Ти їх просто не маєш.

— Ні, вони в мене є!

— То не ті почуття!

Тейлер стиснув склянку в руці так міцно, що аж кісточки пальців побіліли.

— Із мене досить, я пориваю з тобою. Просто не витримаю ще одного такого вечора.

Глорія зненацька розсміялася.

— Це я тебе кидаю, а не ти мене! Пояснити, чому?

— Я втомився це слухати. Знаю наперед, що скажеш.

Глорія презирливо відчеканила:

— Ні, не знаєш! Це тому, що ти — нікчема. Ти ніколи нічого путнього не міг, а я все чекала і чекала, сподіваючись, що ти колись призвичаїшся до мене, бо *виглядаєш* так гарно. Але ти — невдаха. Ти нічого про це не знаєш. І лише думаєш, що розумієшся на цьому.

Тейлер поставив склянку на стіл. Підійшов до Глорії і поклав руки їй на плечі. Обличчя його було дуже блідим.

— Ти ж прекрасно знаєш, що це неправда, чи не так? — запитав.

Вона скинула зі себе його руки.

— То ти все ще сподіваєшся, що це неправда? Хочеш зберегти рештки своєї дурнуватої гідності?

Він швидко підійшов до неї і розірвав її сукню аж до талії. Глорія відштовхнула його.

— Що ти збираєшся робити? — запитала хрипко. — Невже знову бити? Це все, на що ти здатен, еге ж? Ти не можеш узяти жінку так, як інші чоловіки, тому вдаєшся до своїх дурнуватих засобів.

Феннер підняв капелюха вище та підповз ще трохи.

Тепер Тейлер стояв нерухомо, дивлячись на Глорію. Феннер бачив, як той тремтить. Нарешті Тейлер тихо мовив тремтливим голосом:

— Я вб'ю тебе за це.

Вона хитнула головою.

— Спробуй краще мене полюбити, — сказала. Тейлер, стиснувши кулаки, підступив до неї ближче.

— Забирайся звідси! — закричав. — Забирайся звідси негайно!

Вона розціпнула застібку на талії, і сукня впала до ніг. Повільно пройшлася каютою, прямуючи до великого дивана в кутку. Сіла, поклавши ногу на ногу, і почала розціпати підв'язки та знімати панчохи. Потім звела погляд на Тейлера.

— Доведи мені, що я помиляюсь, — і знову захихотіла.

Феннер відповз од каюти й, похитуючись, звівся на ноги.

— Чорт забирай! — сказав придушеним голосом і побрів у напрямку готелю.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

Феннер саме був у майстерні Найтінгейла, спостерігаючи за тим, як маленький трунар фарбує домовину, коли зайшов Рейджер і повідомив:

— У нас є для тебе робота. Заїду за тобою сюди о восьмій.

Феннер запалив сигарету.

— Яка робота?

— Побачиш.

— Послухай, Рейджер! Так не піде. Або ти працюєш зі мною по-людськи, або йди під три чорти. То яка це робота?

Рейджер пошкрябав пальцем кутик рота.

— Треба буде доставити сюди чинків. Переправлятимемо їх сьогодні вночі.

Феннер сказав:

— Добре, я чекатиму тут.

Рейджер вийшов.

— Привітний хлопчина, — мовив Феннер. — Але мені чомусь здається, що ми з ним не спрацюємося.

Найтінгейл захвилювався:

— Ти підійшов до нього не з того боку, — похитав головою. — Він дуже небезпечний. Будь із ним пильним.

Феннер побарабанив пальцями по кришці труни.

— Я за ним добре пильнуватиму, повір мені, — відповів він, кивнув Найтінгейлові та спустився сходами. Керлі сиділа за столом, записуючи щось у гробсбук. Коли Феннер проходив мимо, дівчина з надією підвела голову.

Він зупинився коло неї.

— Привіт, маленька! — сказав. — Ти сьогодні прекрасно виглядаєш!

Керлі широко розплющила великі очі.

— Таки так! — відповіла. — Але поки що мені мало користі від твоїх солодких слів.

— Не переживай. Коли нарешті буде користь, це стане для тебе сюрпризом.

Керлі гризла кінчик ручки, замислено дивлячись на нього.

— То ти вже у ділі? — запитала.

Феннер кивнув.

— Бачив Пайо?

— Так.

Керлі тяжко зітхнула:

— Правда ж, він красень?

— Я би так не сказав... Ти не забагато думаєш про нього?

Керлі зауважила з гіркотою:

— А яка різниця, що я думаю?

Зненацька Феннера осяяло. Він присів на краєчок її стола.

— Послухай-но, маленька. Невже Карлос так багато для тебе значить?

Керлі відповіла:

— Жоден чоловік не важить для мене багато. Не пхай свого носа в мої справи, гаразд? — і очі її при цьому були вельми промовистими.

Він зісковзнув зі столу.

— Добре-добре, крихітко, — сказав заспокійливо. — Не зрозумій мене неправильно. Я ж лише думав, що ти захочеш покласти кучеряву голівоньку мені на плече і повідати про всі прикраси.

— Ти помиляєшся, — різко урвала його Керлі. — У мене нема жодних прикрас.

Феннер знову блиснув зубами і вийшов на вулицю. От у чому річ!

Керлі «запала» на Карлоса, однак безуспішно. Справді лихо — втюритись у такого негідника, як Карлос.

Феннер довго блукав вузькими вуличками, час од часу сповільнюючи ходу, щоб зазирнути в той чи інший бар та хильнути чарочку — постійно пильнуючи, чи нема за ним «хвоста». Коли остаточно в цьому переконався, то звернув знову до центру міста.

Дійшовши до будівлі ФБР, трохи потинявся поблизу, не випускаючи з поля зору навколишні вулички; відтак пірнув у будівлю та піднявся ліфтом у місцевий відділок ФБР.

Агента звали Хосскісс. Він підвівся з-за столу і простягнув Феннерові спітнілу долоню.

Потиснувши її, Феннер важко осів у крісло навпроти. Витягнув із внутрішньої кишені піджака документи і передав їх Хосскіссу.

— Мене звати Феннер. Ось моя ліцензія на дозвіл вести приватне розслідування. Я тут у справах свого клієнта і хочу поділитися з вами деякою інформацією.

Хосскісс уважно вивчив папери, нахмурився, а потім перепитав:

— Феннер? Це той, хто розкрив справу з викраденням міс Блендіш?

Феннер кивнув.

— То було справді круто, — всміхнувся Хосскісс. — Я знав Бреннана, задіяного у тій операції, і він детально оповів мені всю цю історію. Звісно ж, радо допоможу вам, якщо зможу!

— Не можу відкрити усього, але скажу, що шукаю дівчину. До цієї справи якимось чином причетний Карлос. Я вийшов на нього за фальшивими рекомендаціями, але хочу, щоб ви про це знали, бо не бажаю проблем з вашими хлопцями. Сьогодні я вирушаю разом із Рейджером за новою партією чинків. Відпливаємо о восьмій вечора. І я подумав, що, можливо, вам варто про це знати.

Хосскісс спохмурнів.

— Чорт, здається, ви самі не розумієте, у що вплинулися. Послухайте, якщо Карлос про це дізнається, то вважайте, що ви — уже мертвяк. Цей хлопець — найнебезпечніший тип на всьому узбережжі.

Феннер стелує плечима.

— Я знаю. Ідучи до вас, був дуже обережним. Не думаю, що мене хтось вистежив. А чому ви досі не зайнялися цією бандою?

— У нас нема доказів. Нам відомо, чим займається Карлос, але ніколи не вдавалося спіймати його на гарячому. Ми маємо і гвинтокрили, і сторожові катери, що патрулюють берег, однак Карлос завжди виходить сухим з води. Одного разу нам таки пощастило його підловити, але на борту не було нікого. Це — жорстока банда, й даю голову на відсіч, що вони потопили своїх пасажирів, тільки-но помітивши наше наближення.

Феннер почухав потилицю.

— Якщо ви зловите нас сьогодні, то мусите якось відмазати мене. За Рейджером давно в'язниця плаче, але мені треба залишитися чистим, щоби продовжити своє розслідування.

— То не проблема, — запевнив Хосскісс. — Та чи не хочете ви розповісти мені, що все це означає?

Феннер заперечно крутнув головою.

— Не зараз, — сказав обережно. — Гадаю, ваша допомога знадобиться мені на завершальному етапі операції. Все, що потрібно від вас тепер — це прикрити мене, якщо виникнуть якісь проблеми.

І підвівся з крісла.

Хосскісс потиснув йому руку на прощання та спитав:

— Чи не знаєте ви, яким курсом підете?

— Ні. Ви маєте з'ясувати це самі.

— Ми це встановимо, будьте певні. Вся протока аж кишить нашими човнами.

Вийшовши на вулицю, Феннер повернувся у порт і розшукав там Багсі. Разом вони пройшлися до готелю «Флеглер».

Коли зайшли в номер 47, Карлос був там сам. Він кивнув їм і звелів Багсі:

— Вийди й зачекай за дверима.

Багсі здивовано звів очі, але підкорився.

Карлос поглянув на Феннера.

— Що ти робив учора в Нулена?

Феннер сказав:

— Якщо я працюю на тебе, то вже не маю права пограти з ними в рулетку, так?

Карлос відповів:

— Але ж ти не грав — ти просто пройшов у кабінет Нулена. Навіщо?

Феннер гарячково міркував. Карлос стояв непорушно, і рука його застигла коло внутрішньої кишені піджака.

— Я справді пішов туди, щоби розважитись, але Нулен прислав за мною своїх хлопців і звелів мені вимітатися з його закладу. Сказав, що не хоче бачити у себе жодного з твоїх людей, — пояснив Феннер.

Карлос провадив далі:

— Ти спробував поговорити з тією дівцею Лідлер — навіщо?

— А чом би й ні? — Феннер відчув, що справа стає небезпечною. — Будь-хто спробував би підчепити таку дівку. Вона нудьгувала, тож я вирішив — чому б нам не потоваришувати? А що, з нею щось не так?

Карлосові повіки сіпнулися.

— Облишмо це. Мені не подобається, як ти дієш, Феннере. Обидві твої відмазки не дуже переконливі, тож наглядатиму за тобою.

Феннер стенив плечима.

— Ти занадто нервуєшся, — кинув презирливо. — Невже боїшся Нулена?

Карлос роздратовано буркнув:

— Можеш іти, — і відійшов до вікна.

Феннер вийшов, глибоко замислившись. Цей хлопець не такий простий, як він думав. Надалі треба ретельніше розігрувати свої карти. Він сказав Багсі:

— Я повернуся за хвилину. Треба звякнути в готель і повідомити, що сьогодні не ночуватиму.

Зачинившись у телефонній будці, набрав Нулена. Багсі вештався поблизу, тож Феннер сказав, притишивши голос:

— Нулене? Це Росс. Послухай, Карлос має у твоєму закладі свою людину. Він знає про нашу розмову і про багато чого іншого. Отой кубинець-адміністратор — він у тебе давно?

— Два місяці, — голос у Нулена був стурбований. — Перевірю його.

— Добре, — сказав Феннер. — На твоєму місці я би його позбувся, — і повісив слухавку.

Вийшовши з будки, узяв Багсі за руку й запропонував:

— Ходімо десь трохи розслабимося. — Здається, сьогодні в мене буде веселенька нічка.

Багсі пішов поруч з ним. Довірливо зізнався.

— У мене теж сьогодні побачення, — і посміхнувся, мрійливо заплющивши очі.

* * *

Феннер прибув до Найтінгейла за дві хвилини до восьмої. Рейджер та Міллер були вже там. Міллер змащував автомат з коротким стволом. Обидва провели Феннера поглядами, коли той пройшов у майстерню Найтінгейла.

Феннер зауважив:

— Здається, буде дощ.

Рейджер щось буркнув, а Міллер удавано дружнім тоном мовив:

— Це саме те, що нам треба, — дощ.

Найтінгейл запитав у Феннера:

— Маєш пістолет?

Феннер заперечно хитнув головою.

Найтінгейл підійшов до шухляди і витягнув звідти автоматичний пістолет.

Рейджер кинув:

— Він йому зовсім не потрібний.

Найтінгейл не звернув уваги на його слова і передав зброю Феннерові.

Рейджер розізлився:

— Я ж кажу тобі, що зброя йому не потрібна! — повторив він, підводячись.

Феннер зирнув на нього:

— Мені це не завадить.

Вони пильно поглянули один одному в очі, потім Рейджер, пересмикнувши плечима, знову сів.

Найтінгейл загадково посміхнувся.

— Ти ж іще не забув, як з ним поводитися? — спитав у Феннера. — Подейкують, що ти — справжній ас стрільби.

Феннер задумливо зважив пістолет у руці.

— Яюсь упораюся, — скромно відповів.

Міллер поглянув на свій маленький наручний годинник, що видавався геть недоречним на його масивному зап'ясті.

— Пора вирушати, — загорнув автомат у плащ і натягнув капелюха.

Рейджер пішов до дверей.

Найтінгейл м'яко порадив Феннерові:

— Остерігайся тих двох...

Біля ритуального салона стояв «седан». Рейджер сів за кермо, а Феннер та Міллер влаштувалися позаду.

Коли авто рушило, Феннер помахав рукою Найтінгейлу. За його спиною помітив личко Керлі, та не роздивився його.

Запитав у Міллера:

— Карлос сам ніколи не вирушає у такі подорожі, еге ж?

— А навіщо це йому? — відповів Міллер.

Рейджер розвернув авто в південному напрямку.

— Ти завжди ставиш такі дурнуваті запитання? — глузливо зауважив він.

Решту шляху проїхали мовчки. У порту залишили авто на парковці й швидко пройшли до причалу. Високий негр і Багсі чекали на них коло п'ятнадцятиметрового судна. Щойно побачивши їх, негр піднявся на борт і зник у машинному відділенні. Багсі очікував, щоби відшвартуватися.

Поки Міллер підіймався на судно, Рейджер інструктував Феннера:

— Тобі не треба робити нічого, доки вони не підпливуть. Але пильно стеж за ними, коли підійматимуться на борт. Жоден з них не повинен мати зброї. Найлегше це зробити, якщо змусити їх при посадці роздягнутися. Це займе трохи часу, але так безпечніше. Якщо помітиш у когось зброю, скрути його. Треба випередити тих, хто намислив щось лихе. Міллер прийматиме їх від тебе і розмістатиме в каюті носової частини.

— Зрозуміло, — кивнув Феннер та слідом за Рейджером піднявся на борт. Багсі від'язав канат і кинув його Рейджеру, махнувши Феннерові рукою.

— Щасливої подорожі! — крикнув наостанок.

Негр запустив двигун, і судно задеренькотало. Міллер уже спустився в кокпіт*.

Рейджер сказав:

— О'кей, відчалюймо! — і вони помалу відпливли.

* Відкрите чи напівзакрите приміщення в середній або кормовій частині палуби судна для рульового і пасажирів; дослівно — «півняча яма»: так раніше називалося місце, де проводили півнячі бої..

Рейджер пішов до маленького, але дуже потужного прожектора на передній палубі, присів коло нього навпочіпки й запалив сигарету. Він був напружений та вороже налаштований, тому Феннер не пішов за ним слідом. Натомість піднявся на палубу: там йому було комфортніше з Міллером.

— О котрій плануєте підібрати чинків? — запитав у того.

— Близько десятої.

Коли судно вийшло у відкрите море, раптово стало прохолодно, почав накрапати дощ. Місяць сховався за хмарами, й видимість була нульовою.

Мерзлякувато здригнувшись, Феннер запалив сигарету. Міллер порадив:

— Звикай до таких подорожей. Якщо тобі холодно, то йди в машинне відділення — там тепліше.

Феннер ще трохи побув з Міллером, а тоді спустився у машинне відділення. Помітив, що Рейджер продовжує нерухомо сидіти біля прожектора.

Судно почало добряче хитати, і Феннерові стало вже не до паління. Негр мовчав. Час од часу він підіймав очі на Феннера, та не озвався й словом.

Невдовзі Міллер гукнув Феннера, і той приєднався до нього. Міллер показав кудись рукою. Вдалині щось миготіло. Міллер змінив курс — прямісінько на ці промінчики.

— Це напевно наша людина, — сказав він.

Рейджер раптово увімкнув носовий прожектор і майже відразу ж вимкнув.

Феннер розчув ледь уловимий гул аероплана. І посміхнувся в темряві. Міллер також це зауважив. Поквапом вимкнув бортові вогні. Тепер судно рухалось у цілковитій темряві.

Міллер розлючено вигукнув:

— Ця клята берегова охорона мені уже в печінках сидить!

Літак пролетів прямо над ними, а потім звук його почав стихати.

Рейджер знову швидко увімкнув прожектор. Дозволив променю прорізати пільму, після чого вимкнув світло. Інший вогник удалині продовжував мерехтіти. Він миготів усе ближче і ближче.

Міллер подав Феннерові ліхтарик:

— Пройди вперед — ми вже майже на місці.

Феннер узяв ліхтарик і відійшов од руля. Відчув, як сильно гойдає судно після того, як Міллер стишив хід.

Рейджер, який стояв далеченько попереду, заволав:

— Заглуши двигун!

І мотор раптово замовк. Рейджер підійшов до Феннера, ступаючи обережно, бо судно дуже хитало, та крикнув:

— Діставай ствол і пильнуй тих хлопців!

Сам він тримав автомат.

— Я передаватиму їх тобі. Переконайся, що в них нема зброї, а потім передавай їх Міллерові.

Обидва вдивлялись у темряву. Раптом Рейджер на мить увімкнув ліхтарик, бо почув тихий плюскіт весел. До них підпливала маленька гребна шлюпка.

Феннер зміг розрізнити четверо людей, які притискалися один до одного, та двох на веслах. Рейджер вимкнув ліхтарика.

— Прислухайся до того літака, — прошепотів Рейджер Феннерові. Коли шлюпку прибило до баркаса, ліхтарик блимнув знову.

Худий хирлявий китаєць піднявся до них на борт.

— Тут у мене четверо, — сказав він, — решту привезу кількома партіями.

— А як щодо «спецвантажу»?

— Звісно, звісно — доставлю його останньою ходкою.

Рейджер сказав Феннерові:

— Добре, тепер починаймо.

Феннер відступив углиб і застиг в очікуванні. Один за одним китайці підіймалися на борт. Рейджер їх рахував, пропускаючи лише по одному, і чекав, поки вони перейдуть до Феннера, а потім їх прийме Міллер, який допровадить до каюти у носовій частині судна. Всі китайці були в однаковому одязі — тісні сорочки й штани до колін. Чинки покійно ставали перед Феннером, той обмацував їх та підштовхував до Міллера.

Підпливло ще два човни, і розвантаження затягнулося.

Худий китаець, який увесь цей час стояв праворуч од Рейджерера, пояснив:

— Це майже все. «Спецвантажем» я займаюся сам.

Рейджер запитав Міллера:

— Ти замкнув чинків?

Його тон не сподобався Феннерові.

— І навіть на засув, — запевнив Міллер.

Феннер почав гадати, що може бути тим «спеціальним вантажем».

І відчув раптову напругу між Рейджером та Міллером. Вони стояли й чекали, прислухаючись до кожного звуку в цілковитій темряві, очікуючи прибуття останнього човна. Нарешті почули ледь уловимий сплеск весел. Рейджер запалив ліхтар і, начепивши його на корабельний гак, освітив шлях баркасу.

Кістлявий китаець піднявся на борт. Простягнув руку, і веслувальник передав йому маленьку постать. Легкий порух — і «спецвантаж» уже на борту.

— А це вже нехай тебе не обходить, — сказав Рейджер Феннерові.

Феннер присвітив ліхтариком «спецвантаж». І легонько присвиснув. Бо це була гарненька дівчинка-китайка; на вигляд мала тринадцять-чотирнадцять років. Була дуже налякана і змерзла. Одягнена у такі самі сорочку й короткі штанці.

Рейджер веслом вибив ліхтарик із рук Феннера.

— Тримайся від цього подалі, — процідив крізь зуби. — Міллере, прикрий її чимось.

Рейджер повернувся до китайця. Той передав загорнутий у тонку клейонку пакунок і переліз на свій баркас, який одразу ж зник у темряві.

— А це вже пахне чималим терміном! — кинув Феннер.

— Що, наклав у штани?

— Ви мали мені сказати, що викрадаєте жінок. Це вже не жарти.

— Така дівка, якщо її вдасться роздобути, варта десятка чинків. Тож стули пельку, зрозумів?

Феннер нічого не відповів, дозволивши Рейджеру спуститись у кокпіт. Стояв, розмірковуючи. От де розгадка всієї цієї історії! Вони підбирали дванадцять китайців і жінку. Та ось на що, можливо, натякала сестра Мерієн у записці! Але чи не був це збіг обставин, Феннер поки що не знав.

Міллер гукнув:

— Берися вже до штурвалу, Рейджер! Досить мені того всього!

Рейджер відповів:

— Добре! Скажи нігеру, нехай запускає двигун!

Щойно двигун завівся, судно затремтіло. Феннер сів спиною до баку і почав вдивлятися у темряву. Він до болю напружив слух, намагаючись розчутити гуркіт патрульного катера. Але нічого не почув і не побачив.

Рейджер раптово гукнув:

— Россе! Де ти, в біса, запропастився? Агов, Россе!

Феннер спустився у кокпіт.

— У чому річ? — запитав. — Ти що, боїшся темряви?

— Послухай, розумнику! Може б ти уже зайнявся ділом? Іди в каюту до чинків та прикуй їх усіх до ланцюга. Ось там лежать наручники.

Феннер поглянув на купу наручників у кутку при-
міщення, прикріплених до іржавого ланцюга.

— Навіщо? — спитав він.

— А ти як думаєш? Мусимо бути обережними, ні?
Якщо нам на хвіст сяде берегова охорона, то ми їх просто
скинемо за борт. Зв'язані докупі, вони швидко підуть
на дно.

Феннер сказав:

— Ну й жартики у тебе!

І взяв з рук Рейджера штурвал.

— Сам це роби. Таке — не в моїх обов'язках.

Рейджер поглянув на нього в непевному світлі штур-
манської лампи.

— Чомусь мені здається, що ти будеш не надто по-
мічним нам тут, — буркнув і, взявши наручники, виліз
із кокпіта та зник у темряві.

Феннер спохмурнів. Не був певний, що зможе довго
це витримати. Отриманої інформації йому було цілком
достатньо. Тепер усе залежало від того, що може повідати
йому Глорія Лідлер. Якщо він отримає від неї те, на що
сподівався, то зможе одним ударом покласти край цьому
брудному бізнесові.

Із задуми його вивів, повернувши до дійсності, при-
глушений звук пострілу. Він прислухався, вдивляючись
поперед себе, але не зауважив нічого підозрілого. Запала
тиша, й невдовзі у кокпіт повернувся Рейджер.

Феннер поглянув на нього, але той мовчки забрав
штурвал.

Обличчя Рейджера було холодне і непроникне.

— Проблеми? — запитав Феннер.

Рейджер хижо всміхнувся.

— Їм, бачте, не подобаються наручники! Я змушений
був пальнути одному з негідників у ногу: аж тоді вони
врешті заспокоїлися.

Феннер провів рукою по волоссю. Мерзлякувато зі-
щулився, хоча дощ ущух.

— Піди скажи Міллеру, нехай пильнує за тим дівчиськом, — раптом зауважив Рейджер. — Вона ніби спокійна, але якщо зчинить лемент, то перетворить судно на пекло.

— Щось я тебе не розумію, — сказав Феннер.

Рейджер оскалився.

— Отих дванадцятєро китайців уже півтора місяці не бачили жінки. Якщо вони дізнаються, що на борту є дівка, то збожеволіють од хіті. Боже ж мій! Я бачив, як це буває. Якось узяв зі собою одного телепня, щоб той допоміг мені впоратись із судном. У нас був звичний вантаж: чинки і дівчина-мулатка. Той хлопець показав її китайцям, і тут таке почалось! Я змушений був двох з них застрелити та «вирубати» ще двох, тріснувши прикладом рушниці по голові. Ніколи ще такого не бачив. Дівця так налякалася, що з переляку стрибнула за борт.

Феннер щось пробурчав, виліз із кокпіта і пройшов у маленьку каюту за камбузом.

Зайшовши туди, зупинився. Бо Міллер жбурнув дівчину на підлогу і навідліг бив її по обличчю руками. Сорочка її була пошматована, штанці він з неї уже зірвав.

Китаянка мовчки боролася з ним, і кров текла їй з носа та з розбитих губ.

Феннер ступив крок уперед і схопив Міллера за комір. Припіднявши, відтягнув його від дівчини та з усієї сили вдарив — так, що той відлетів у куток каюти. Дівчина лягла на бік, згорнувшись калачиком, і закрила обличчя руками.

Міллер повільно сів на підлозі. При світлі лампи на його жирному, зблідлому від люті обличчі виблискували краплі поту. Погляд втупився у Феннера.

— Негайно забирайся звідси і залиш мене тут самого, — прохрипів.

Феннер, не промовивши ні слова, просто стояв, спостерігаючи, що буде далі. Міллер оглянув каюту, побачив дівчину та спробував підвестися назустріч їй. Феннер

зробив єдиний порух, і його нога боляче поцілила Міллерові у живіт. Той зі шумом знову звалився на підлогу. Дихав він важко, однак не відводив очей від дівчини. Притискаючи руку до грудей, поповз до неї.

Феннер витягнув пістолет.

— Припини! — закричав. — Чуєш? Припини негайно!

Міллер не звертав на нього жодної уваги. Його рука випросталась і захопила дівчину за щиколотку. Феннер зробив ще крок і наступив Міллерові на зап'ястя. Але той не відпускав дівчини.

Блідий та з перекошеним ротом Феннер переклав у руці пістолет так, щоб ударити Міллера рукояткою. І щосили почав лупцювати того по плечах, бо не мав наміру вбити гвалтівника просто зараз. Той ще міг знадобитися, щоб управляти судном. Однак Феннер просто зобов'язаний був покласти цьому всьому край.

Міллер вичекав і розпрямив плечі, намагаючись ударити Феннера. Той набрав у груди побільше повітря й обрав мішенню потилицю. Після удару Міллер на мить заціпенів, потім обм'як і повалився вперед прямо на дівчину. Смикнувся раз, наче намагаючись опанувати своїми м'язами, а тоді з глухим стукотом гепнувся чолом на підлогу.

Феннер сховав пістолет та відтягнув Міллера від дівчини. Потім схопив його за руку і виволік з каюти.

Рейджер висунув голову з рубки.

— Що там, до дідька, відбувається? — закричав.

Феннер не звернув на його репетування жодної уваги.

Він вивалив Міллера у шпігат* і повернувся до каюти. Дівчина знову зіщулилася. Червоні бульбашки продовжували пінитися на її губах.

Феннер нахилився і підняв їй голову. Вона напружилась і з усієї сили ударила його кулаком в обличчя.

* Отвір у борту судна на рівні палуби чи в самій палубі для стікання води з неї.

Відпустивши її, Феннер трохи позадкував. Обмацав рукою обличчя, тоді стягнув з ліжка ковдру і накинув на дівчину. Вона лежала, дивлячись на нього нажаханими очима. Він кивнув їй і вийшов, замкнувши за собою двері на ключ. Потім витягнув ключ і поклав у кишеню.

Міллер сидів, розтираючи потилицю, та бурмотів прокляття, перемішані з грубою лайкою.

Феннер навіть не глянув на нього; пройшов мимо і спустився в рубку.

Рейджер спитав:

— Що там таке?

Феннер доклав чималих зусиль, аби голос його звучав спокійно:

— Цей негідник Міллер хотів зіпсувати товар. Я його трохи втихомирив.

Рейджер стенив плечима.

— Однаково її це чекає — рано чи пізно. То чому б не зараз?

Феннер не відповів нічого. Він дивився на далекий маленький вогник в акваторії порту. І швидко відвів погляд, боячись, щоб його не помітив Рейджер. Феннер розмірковував, чи може це бути патрульний катер.

Але Міллер, котрий із труднощами таки звівся на ноги, теж зауважив вогник і вигукнув попередження. Рейджер поглянув у тому ж напрямку й на мить стишив оберти.

— Берегова охорона, — пояснив він, — можливо, вони нас не помітять.

Судно й далі йшло з вимкнутими вогнями, однак із-за хмар визирнув місяць, і за баркасом тепер достатньо чітко білів кильватер. Феннер невідривно дивився на вогник попереду й зауважив, що той наближається. Сказав спокійно:

— Вони нас таки помітили.

Рейджер щось крикнув Міллерові й надав судну максимальної швидкості. Міллер, похитуючись, спустився

в рубку. Кинув на Феннера убивчий погляд, але Рейджер гаркнув:

— Тримай штурвал. Я приготую кулемет. Можливо, ті хлопці нас і не наздоженуть.

Міллер став за штурвал, а Рейджер зник на кормі. Феннер пішов слідом за Рейджером. Вогник тепер наближався, і коли місячне світло залило водну гладінь, Феннер зміг розгледіти судно. Воно було швидкохідне. Він переконався у цьому, побачивши, що носова його частина трохи піднята над водою й воно стрімко наближається.

Сказав Рейджеру:

— Цей катер наздожене нас.

Рейджер гукнув щось у машинне відділення, і негр подав йому «томмі-ган»*. Рейджер передав його Феннерові, а собі взяв ще один.

— Пильнуй лівий борт, — сказав Рейджер, лягаючи на палубу справа, — і щосили гати по них!

Феннер ліг та двічі вистрелив, стежачи, щоби кулі пролетіли вище катера. Майже одночасно стрельнув і Рейджер. Навіть зі свого місця Феннер міг бачити, як з носової частини катера відлетіли тріски.

Феннер пригнув голову, коли з катера почулися постріли у відповідь. Побачив довгі яскраво-жовті спалахи і почув свист куль, що прорізали обшивку їхнього судна. Стрільці берегової охорони вели такий щільний вогонь, що ні Феннеру, ні Рейджерові ніяк було навіть голову підняти — не те що вистрелити у відповідь.

Міллер, який спостерігав за перестрілкою із заглиблення рубки, закричав їм:

— Робіть щось, інакше вони будуть тут уже за кілька хвилин!

* «Томпсон М1» — американський пістолет-кулемет, який розробив капітан Джон Томпсон у 1916 році; його широко використовували як гангстери, так і берегова охорона США.

Визирнувши з укриття, Рейджер побачив, що човен — за шість футів од них, але, зачувши свист куль, змушений був знову сховати голову.

Коли Феннер повернувся до нього, та побачив, що Рейджер лежить нерухомо; зненацька той крикнув Феннерові: «Вважай, щоб тебе не контузило!» і, перекотившись на бік, швиргонув у патрульний катер щось схоже на м'ячик.

Пітьму прорізав сліпучий спалах, почувся потужний вибух, і патрульне судно відразу ж завалилося на бік.

— Не стишуй ходи! — закричав Рейджер Міллерові й сів, задоволено спостерігаючи за охопленим полум'ям катером.

Відтак Рейджер пробрався до Феннера:

— Це вперше ми випробували цю штуку: її винайшов один із приятелів Карлоса. Якби у нас на борту не було цього «ананасика», китайці вже би стали здобиччю акул і наша подорож виявилася б не дуже вдалою...

Феннер щось пробурмотів у відповідь. Він не міг відірвати очей від палаючого катера, який у темряві швидко перетворювався на маленьку червону цяточку. Неквапно звівся на ноги. Рейджер пройшов уперед і вказав на зелене світло, що замаячіло вдалині. Міллер трохи збавив хід.

— Це той хлопець, який прийме у нас вантаж, — крикнув він Феннерові. — Все о'кей..

Феннер спостерігав за тим, як стрімко наближається зелене світло. Тепер уже знав, що мусить почати діяти: він і так надто довго грався з Карлосом.

* * *

У готель «Хейворт» Феннер повернувся вже по другій. Ще не увімкнувши світло, знав, що у номері хтось є. Ніби не було нічого підозрілого, але нутром відчував, що тут він не сам. Зайшов усередину з неприємним від-

чуттям того, що його надто добре видно в прорізі дверей. У повітрі завис аромат парфумів. Феннер шаснув рукою у внутрішню кишеню піджака за пістолетом, іншою намацав вимикач та увімкнув світло.

Його очі зупинилися на розкиданому біля ліжка жіночому одягові. Чорна сукня, мереживна білизна, тонкі панчохи та елегантні черевички.

На його ліжку сиділа Глорія Лідлер. Її оголені руки міцно притискали до тіла простирadlo. Коли вона пересвідчилася, хто увійшов, то знову лягла, випроставши руки та розкинувши на подушці рудувате волосся.

Феннер сховав зброю. Єдине, про що міг зараз думати, — це про те, як страшенно втомився і що після того, коли вона піде, йому доведеться замінити постіль. Він і подумати не міг, щоби спати на тому самому простирadлі.

Глорія сонно всміхнулася до нього.

Підійшовши до торшера, Феннер увімкнув його, а потім вимкнув верхнє світло. Таке освітлення було м'якшим, однак яскравіше висвітлило підлогу. Феннер побачив на килимі червоні плями, яких раніше не було. Він знову зиркнув на плями, а потім перевів погляд на черевички Глорії. Пройшовся кімнатою. Червоні відмітини були на підшвах Глорії — наче ними вона у щось вступила. Не взявши черевичка в руки, Феннер не міг сказати напевно, але був уже майже переконаний, що це — сліди крові. Втім, ще не хотів дати Глорії зрозуміти, що помітив їх.

Раптом вона хихикнула.

— Як незручно вийшло... Ти, певно, подумав...

Феннер підсунув крісло ближче до ліжка й присів. Відкинувся на спинку, поклавши ноги на постіль.

— Чому ти вирішила, що я цього захочу?

Глорія знову хихикнула.

— Усі цього хочуть, — сказала серйозним тоном.

— Ну добре, добре, — погодився, — припустимо, що так воно і є. Але чому ти розляглася тут?

— Через тебе. Ти ж сказав, що зупинився у «Хейворті». І що хочеш зі мною поговорити. Тому я прийшла сюди і почала чекати. А потім втомилась і лягла спати. Думала, що ти сьогодні вже не прийдеш.

— Коли ти прийшла сюди?

— Як це — коли? Що маєш на увазі? — її синюваті очі стали холодними.

— Я хочу знати, о котрій годині...

— О дев'ятій. Чекала до одинадцятої, а потім лягла спати.

— Хтось бачив, як ти сюди заходила?

Вона заперечно хитнула головою. Феннер помітив, що при цьому Глорія трохи зблідла. І неспокійно поворушилася в ліжку. Під тонким простирадлом він зауважив обриси її довгих струнких ніг. Показна хоробрість поступово полишила жінку, і вона сказала:

— Тепер ти нагадуєш копа, який ставить гидкі запитання.

Феннер похмуро посміхнувся.

— Просто проводжу репетицію, бебі. У тебе ж нема алібі?

Глорія сіла на ліжку і запитала:

— Про що... про що це ти говориш?

Феннер порадив:

— Прикрийся. Ти вже доросла дівчинка, маєш таке знати.

Глорія натягнула на себе простирадло, однак не лягла.

— Про яке алібі ти говориш?

Нагнувшись, він узяв її черевичка й уважно його оглянув. Підошва була забруднена засохлою кров'ю. Феннер кинув взуття їй на ліжку. Вона тихо скрикнула і гидливо зіштовхнула черевичок на підлогу. Потім лягла, закрила обличчя руками і розплакалася.

Феннер підійшов до бару, витягнув пляшку віскі й налив собі трохи.

Знявши капелюха та піджак, запалив сигарету. В кімнаті було дуже спекотно, задушливо. Він підійшов до відчиненого вікна і поглянув на безлюдну вулицю.

— Краще б ти усе мені розповіла, — порадив.

— Я нічого не знаю.

Він знову повернувся до ліжка та сів поруч.

— Чим швидше ти заберешся з цього ліжка, тим щасливішим почуватимуся. Не хочу бути втягнутим у справу про вбивство.

У перервах між риданнями Глорія спромоглася вимовити:

— Я просто знайшла його. Він лежав на підлозі. Хтось його застрелив.

Феннер пригладив волосся.

— Хто лежав? — запитав м'яко.

— Гаррі ... Тейлер — ну, той, з ким я була.

Феннер замислився.

— Де він зараз? — нарешті спитав.

Глорія забрала руки від очей. Феннер був приголомшений. Вона не плакала, а просто грала роль!

Відповіла:

— На яхті.

— Коли ти його там виявила?

— Якраз перед тим, як прийти до тебе.

Феннер протер очі. Знову надягнув піджак і капелюха.

— Чекай тут, — розпорядився коротко. — Піду погляну на нього.

— Я з тобою.

Феннер заперечив:

— Тримайся від цього подалі. Будь тут. Коли повернеться, то захочу з тобою поговорити.

Він вийшов з номера і вирушив у порт. Знайшовши «Ненсі В.», піднявся на борт. Зайшов у головну каюту.

Там було темно, і він ніяк не міг знайти вимикач. Скористався своїм ліхтариком, але Тейлера ніде не було видно. Обшукав усе судно, але нікого так і не знайшов. У маленькій каюті на кормі затримався. Виявив там зв'язку різок та ще багато чого такого, що йому не дуже сподобалося. Помітив також черевики на дуже високих підборах з м'якими гумовими набійками. Задраївши ілюмінатор, увімкнув світло. Судячи з розкиданого одягу, це була каюта, де зазвичай спав Тейлер.

Феннер ретельно оглянув усі шухляди комода.

Єдине, що справді його вразило, — це маленька фотографія Керлі Робінс, зроблена, наскільки міг судити, кілька років тому. Він поклав світлину собі в гаманець. Потім засунув шухляду і вимкнув світло.

Повернувшись у головну каюту, взявся роздивлятися килим. Лише ретельно оглянувши його, помітив в одному місці свіжо замиту пляму. Зупинився, чухаючи потилицю. Очевидно, що Тейлера на яхті вже не було.

Чи справді він мертвий? І чи можна довіряти словам Глорії? Якщо Тейлера вбили, то хто позбувся тіла й замив килим? І чи не кокнула його сама Глорія? Коли Феннер бачив їх востаннє, вони не справляли враження закоханих голубочків.

Спересердя він вилаявся і полишив яхту. Вийшовши на пірс, помітив неподалік «седан» з вимкнутими фарами. Зирнув у той бік, блискавично упав на землю. Почувся приглушений звук пострілу, й Феннер безпомильно зрозумів, що стріляли у нього. Не підводячи голови, наготував зброю. Почув, як авто рушило з місця, шини м'яко прошурхотіли піщаною дорогою, і машина зникла за рогом насипу.

Феннер підвівся й обтрусив одяг. Ситуація ускладнювалася. Манівцями він повернувся в готель, тримаючись неосвітленої частини вулиць та бічних провулків.

Глорія лежала там, де він її полишив. Обличчя жінки було дещо змарнілим, а усмішка, якою вона його привітала, — вимученою.

Він знову підсунув крісло ближче та всівся поруч з нею.

— Ти бачила його в головній каюті? — спитав різко.

— Так.

Феннер задоволено кивнув, наче очікував саме такої відповіді.

— Його там уже нема. Не знаю, навіщо вони це зробили, бо якби їм був потрібний цап-відбувайло, то ти б ідеально підійшла для цього. Тож або ти сама його вбила, а тіло викинула за борт, або це зробила не ти, й убивця повернувся туди за чимось і забрав тіло. Мабуть, то все-таки ти скинула його за борт.

Глорія показала йому тендітні долоньки.

— Вважаєш, я могла би це зробити? Адже він був такий важкий!

Феннер пригадав майже прямовисні сходи, що вели на яхту, і хитнув головою.

— Ні, — сказав, — не вважаю.

На її обличчя повернувся природний колір, і тепер вона вже не виглядала такою змученою.

Слушно зауважила:

— Але якщо вони прибрали тіло, то ніхто й не дізнається, що Тейлер мертвий?

Феннер позіхнув.

— Саме так.

Вона згорнулась у ліжку калачиком, відіпхнувши від себе подушку.

— Як думаєш, я зараз спокуслива? — її очі знову грайливо зблиснули.

— У каюті Тейлера я знайшов кумедні речі. Він застосовував їх з тобою? — замість відповіді спитав Феннер.

— Не розумію, про що ти. Я не знала Тейлера настільки добре, — і Глорія заховала обличчя під простирадлом.

Феннер спитав знову:

— А де тепер твоя сестра Мерієн?

Глорія інстинктивно відсунулася від нього лише на кілька дюймів, але здавалося, що це були метри й метри. Феннер нахилився та підтягнув її до себе. В очах побачив переляк.

— То де твоя сестра? — повторив.

Вона запитала:

— Звідки ти знаєш про неї? І що тобі відомо про Мерієн?

Феннер підсів ближче.

— Ви подібні, мов дві краплі води, — сказав чоловік. — Ніколи раніше не натрапляв на таку схожість.

Він поліз у внутрішню кишеню піджака й витягнув звідти листа, якого знайшов у сумочці Мерієн.

— Поглянь-но на це, — запропонував.

Глорія байдуже пробігла очима рядочки і крутнула головою.

— Не знаю, про що це, — сказала. — Хто такий Пайо? А Нулен?

Феннер ступив до столу, витягнув зі стосика паперу аркушик, узяв олівець і підійшов до ліжка.

— Перепиши цей лист для мене, — сказав.

Поки вона комизилася, він покvapно звелів: «Зачекай!». Дістав із шафи свою піжаму і накинув на неї. Тоді зайшов у ванну та кілька секунд вичекав. Коли повернувся, Глорія була вже у піжамі, заковуючи довгі рукави.

Запитала:

— Чому хочеш, щоб я переписала листа?

— Роби, що сказано, — кинув коротко.

Вона щось нашкрябала на папері й подала йому написане. Він порівняв два почерки. Між ними не було нічого спільного. Поклавши аркушик на стіл, почав

замислено походжати кімнатою. Глорія напружено спостерігала за ним.

— У тебе ж є сестра, правда? — нарешті сказав.

Вона завагалася, та потім відповіла:

— Так, але ми дуже давно не бачилися.

— Чому? І як давно?

— Приблизно п'ять-шість років, точно не пам'ятаю. Ми з Мерієн не дуже ладнали. Вона постійно повчала мене, як жити. Не те, щоб ми сварилися — просто Мерієн постійно намагалася читати мені мораль. Отож, після смерті батька наші шляхи розійшлися.

Феннер дуже спокійно заперечив:

— Ти брешеш. Якби ви стільки років не бачилися, то вона б не прибігла до мене, стурбована твоїм зникненням.

Дві яскраво-червоні плями заплomenіли на щоках Глорії.

— Не знала, що Мерієн приходила до тебе. То хто ж ти такий?

— Це не має значення. Коли востаннє бачила сестру?

Глорія похмуро відповіла:

— Ми з Гаррі саме були в Нью-Йорку, коли я зіштовхнулась із нею. Це трапилося кілька тижнів тому. Я їздила туди трохи розважитися. Мерієн дуже просила зайти до неї в готель. Я пообіцяла. Але ж була з Гаррі, а вона би його не сприйняла, тому просто втекла у Флориду.

Феннер знову підійшов до неї та сів на ліжко.

— Або ж твоя розповідь — суцільна брехня, або я не розумію в ній чогось дуже суттєвого.

Глорія хитнула головою:

— Я не брешу. Навіщо це мені?

— Послухай! Чи розповідала ти своїй сестрі щось про дванадцять китайців?

— Дванадцять китайців? Навіщо?

— Та не повторюй оте своє «навіщо»! — люто гаркнув Феннер. — Це мене лише заплутує!

Судячи з усього, після зустрічі з цією дівчиною він був ще далі від розкриття справи, ніж до того.

Подумавши, Феннер запитав:

— Чому ти Лідлер? Чому не Дейлі?

— Лідлер — моє прізвище по чоловікові, — пояснила Глорія. — Рік тому розлучилися.

— І де твій чоловік? — пробурмотів Феннер.

— Не знаю. А що?

Феннер не відповів. Натомість повідомив:

— Минулого тижня твою сестру по-звірячому вбили у Брукліні.

Запала тривала мовчанка. Потім озвалася Глорія:

— Не вірю.

Її очі повільно блукали обличчям Феннера.

Той низав плечима:

— Можеш не вірити. Але мені сподобалася та дівчина. Вона прийшла до мене по допомогу. Мені не байдуже, як обірвалось її життя, тож я пообіцяв собі дістати того, хто це вкоїв з нею.

Глорія потягнула Феннера за рукав піджака. І крутила його, і м'яла, і смикала.

— Мерієн мертва? — перепитала вона. — А ти сидиш тут і розповідаєш мені усі ці байки? Невже в тебе нема ні краплі жалю до мене? Ох, Мерієн, Мерієн!

Феннер скинув її руку зі себе.

— Припини цю комедію! З тебе нікудишня актриса. Насправді тобі начхати на те, що сталося із Мерієн.

Глорія поглянула на нього й знову дурнувато захотіла. Прикрила рот рукою, і в очах мелькнув переляк.

— Мені не варто було цього робити, — сказала. — Та лише уявити — Мерієн мертва!

Перекотившись у ліжку, вона уткнулась обличчям у подушку. І затряслась од сміху.

Раптово Феннера осяяла здогадка. Він легенько притиснув голову Глорії до подушки, а іншою рукою відкинув

простирадло. Тримаючи її так, смикнув із пліч піжаму, щоб оглянути спину. Спина та плечі були в синцях, але там не побачив таких глибоких смуг від батога, як у Мерієн. Він опустил піжаму, прикрив Глорію простирадлом та відійшов. Вона перекотилася на спину, й очі її спалахнули.

— Навіщо ти це зробив?

— Ти знала, що вся спина твоєї сестри також посмугована? — запитав Феннер.

— Отже, тобі відомо все, чи не так? Ми не можемо цьому зарадити — так уже створені, — й вона знову заплакала. Побачивши сльози, що струменіли її щоками, Феннер відійшов до вікна. Його раптово охопила смертельна втома, і він різко сказав:

— Побачимося завтра, — та пішов до дверей.

Звук її ридань переслідував його і на сходах. Він подумав: «Я збожеволію, якщо найближчим часом щось не з'ясується».

І підійшов до чергового адміністратора, щоб замовити інший номер.

* * *

Яскраве сонце пробилося крізь жалюзі номера Феннера і лягло, наче в'язничні ґрати, на його ліжко. Він неспокійно повернувся, коли десь унизу годинник відбив десяту. Вже на восьмому ударі розплющив очі та щось пробурчав. Тіло його досі не відпочило, а голова гуділа. Підсвідомо він зауважив сонце й відразу ж знову заплющив очі. Поки його мозок усе ще боровся зі сном, Феннер відчув якийсь тягар у себе в ногах і слабкий аромат парфумів. Він застогнав; натомість Глорія хихикнула. Крізь напівзаплющені очі він поглянув на неї, і його все ще затьмарена свідомість підказала йому, що виглядає Глорія просто чудово. Волосся її ретельно вкладене; вона сперлася на спинку ліжка, підтягнувши довгі ноги аж до

підборіддя й охопивши випещеними руками звабліві коліна. Поклала підборіддя між колінами та дивилася на Феннера сяючими очима.

— Коли ти спиш, то виглядаєш таким гарним і добрим... — зауважила. — Хіба ж це не диво?

Феннер, порухавшись у ліжку, змінив позу. Пригладив волосся. Почувався жахливо.

— Чи не пішла б ти геть? — терпляче попрохав. — Коли захочу тебе бачити, то повідомлю про це. Принципово не терплю жінок у своїй спальні. Я доволі старомодний і скромний.

Глорія знову хихикнула.

— А ти милий, — просто констатувала вона.

Феннер застогнав. Тепер, коли він сів на ліжку, голова його боліла нестерпно.

— Забирайся! Щезни негайно!

Глорія широко розвела руки. Її величезні блакитні очі спалахнули:

— Поглянь-но на мене! — сказала. — Я ж цілковито беззахисна! Ти можеш робити зі мною все, що хочеш.

Феннер незадоволено буркнув:

— То ти йдеш, чи як?

Глорія зісковзнула з ліжка. Виглядала кумедно у Феннеровій піжамі, котра обвисла на ній, як на вішалці.

Феннер необачно мовив:

— Ти в цій піжамі — мов опудало. Чому б тобі не піти і не одягнутись як слід? Тоді ми могли б разом поспідати і трохи побалакати.

Глорія заплескала в долоні.

— Звісно ж! — сказала, натомість розстібаючи піжаму. Знявши її, кинула на підлогу.

Феннер застерезливо крикнув:

— Ей! Припини це!

Тіло її було мармурової білості та сяяло, мов перлина.

Феннер зауважив:

— Просто чудово! Можливо, якось іншим разом. А зараз єдине, що мені потрібно, це горнятко кави — чорної та дуже міцної. Ранок — не для цього.

Глорія продовжувала пришелепкувато хихотіти і голяка кружляти кімнатою. Феннер подумав, що вона — найгарніше зіпсуте створіння, котре він бачив у своєму житті.

Вона знову розсміялася.

— То я тобі таки подобаюся? — запитала грайливо.

Він сів, спираючись плечем на спинку ліжка, і сказав:

— Натягай свою піжаму й вали звідси. Я більше не можу на це дивитися.

Її обличчя затьмарив сумнів — наче хмарка набігла на місяць. І очі втратили блиск. Підійшовши до ліжка, вона сіла поруч з Феннером. І запитала хрипко:

— То що зі мною не так? Чому ти мене не хочеш? Невже я така потворна?

Феннер заперечно хитнув головою.

— Зовсім не потворна. — Але таке для мене важить значно більше, ніж для тебе. Ну то як, одягатимешся?

Коли вона врешті встала, очі її були безбарвними. Повільно натягнула піжаму і вийшла з номера, залишивши двері відчиненими навстіж. Феннер, вилізши з ліжка, зачинив ногою двері та пішов у ванну. І подумав: «Ну й дурнуватий же початок дня!»

Після душі йому стало краще, і він замовив телефоном каву в номер. Був уже вдягнений, коли офіціант приніс кавник.

Двох горняток йому вистачило, щоб отямитись, і він попрямував у номер Глорії. Вона також уже вдяглася. Її чорна вечірня сукня виглядала абсурдно в яскравому сонячному світлі. Жінка сиділа коло вікна, дивлячись на вулицю.

Феннер тихо зайшов і безшумно зачинив за собою двері. Запитав:

— То що робитимеш?

Глорія повернулася до нього, всміхнувшись. Дивовижно, але очі її були широко розплющені, щирі та приязні.

— А що можу робити?

Він притулювся до стіни і бездумно дивився на жінку. Нарешті проказав:

— Тебе важко зрозуміти. Я думав, що матиму з тобою купу проблем. Тепер бачу, що помилився.

Вона різко відвернулася від нього і стала спиною до вікна.

— Я й далі вважаю, що ти — красунчик, — зауважила. Опісля додала:

— Думаю, що я в тебе помаленьку закохуюся.

Феннерові очі ковзнули мимо неї і поглянули на вулицю. Внизу стояв чорний «седан». Його він уже бачив раніше. Коли Феннер зробив крок до вікна, крізь зашторене вікно машини прослизнула рука. Сонце висвітлило ствол револьвера. Це тривало лише мить, бо зафіксоване наче заворожило Феннера, і він на кілька секунд запізнівся. Почув ледве вловиме «пах!», і Глорія скрикнула — неголосно й хрипко. Осіла на коліна. Ще до того, як Феннер зміг її підхопити, сповзла на підлогу.

«Седан» швидко рвонув з місця. Все сталося так блискавично, що, здається, ніхто на вулиці нічого не зауважив.

Феннер визирнув з вікна, але все, що встиг помітити — це те, як авто зникло за рогом.

Відійшов од вікна і нахилився над Глорією. Перевернувши її обличчям догори, торкнувся вологої плями на боці — якраз над стегном. Жінка дуже зблідла, але ще дихала. Феннер стягнув з найближчого крісла подушку, щоби підкласти Глорії під голову. Потім побіг у ванну, наповнив миску водою, схопив аптечку, що завжди була при ньому, та повернувся до дівчини.

Глорія стежила за ним розширеними від жаху очима.
Потім сказала:

— Нічого не відчуваю. Я важко поранена?

Феннер нахилився над нею.

— Не переживай, зараз поглянемо.

Він дістав з аптечки скальпель.

— Гадаю, із сукнею тобі доведеться розпрощатися, — мовив, обережно розпорюючи шовк.

— Я рада, що ти був поруч, — вона почала плакати.

Феннер розпоров їй пояс.

— Не розкисай. Це больовий шок.

Оглянувши рану, Феннер майже природно посміхнувся.

— Будь я проклятий, якщо це не просто подряпина!
Куля лише зачепила тобі бік.

Глорія сказала:

— Я так налякалася, мало не вмерла.

— І я так само, — додав він, уміло обробляючи рану. — Так чи інакше, постріл був таки вправний. Той хлопець — непоганий стрілець.

Глорія жалібно простогнала:

— Аж тепер воно болить...

— Ясна річ, воно мусить боліти!

Випроставшись, Феннер поглянув на неї.

— Тобі треба буде кілька днів полежати. Можливо, це вбереже тебе від нового лиха. Я відвезу тебе додому.
Де ти мешкаєш?

Вона відвернулася від нього, й обличчя її стало непроникним. Потім уже звично хихикнула та відразу ж застогнала від болю.

— У мене нема дому, — зізналася, тримаючись за бік.

— А де ти жила до того, як сплуталась із Тейлером?

Вона гостро глянула на нього, потім відвернулася.

— Я не сплутувалась із Тейлером....

Феннер нагнувся над нею.

— Ти — маленька паскудна брехунка. Лише вчора ти казала, що їздила з Тейлером у Нью-Йорк. А перед тим говорила, що заледве з ним знайома. Тепер стверджуєш, що не мала з ним жодних стосунків. Тож нарешті ви-значся.

Вона поривчасто видихнула:

— Думаю, ти детектив.

Феннер фиркнув.

— Послухай, мала! Ти не можеш цілісінький день клеїти дурня. Мушу тебе кудись відвезти. Або ти кажеш мені, де живеш, або викликаю «швидку».

Вона мовила:

— Хочу залишитися тут.

Феннер нелюб'язно хмикнув.

— На жаль, не можу бути твоєю доглядальницею. У мене повно справ.

— Тут почуватимуся безпечніше.

Феннер задумався, а потім погодився:

— Розумію.

Підійшовши до ліжка, стягнув із Глорії простирadlo. Тоді обережно узяв її на руки і посадив у крісло. Поки переносив, вона закусила губу від болю. Він узяв скальпель і розпоров сукню з обох боків. З одного боку білі трусики були червоні від крові.

Вона вигукнула:

— Який жах! — і зблідла так, наче готова зімліти.

— Тримайся! — підбадьорив її та поставив на ноги. — Знімай трусики! Бо тепер, як розумієш, ми вже не чужі одне одному.

Нахилившись до нього, Глорія легенько куснула за вухо.

— Ти милий.

Він відсмикнув голову:

— Облиш це, заради Бога!

Коли вона врешті позбулась інтимної деталі туалету, Феннер знову посадив її на крісло і витер кров зі стегна; тоді відніс у ліжку й накрив простирадлом. І був невимовно радий, що Глорія вже не гола.

Вона лежала й дивилася на нього, а її золотаво-руде волосся безладно розсипалося на подушці. Виглядала такою юною та беззахисною... Нарешті сказала:

— Хочу дещо шепнути тобі на вушко.

Феннер заперечно хитнув головою:

— Вигадай щось дотепніше. Це вже було.

Вона простягнула до нього руки.

— Ну, будь ласка!

Він нахилився до неї, і вона його поцілувала. Її губи приємно вразили лагідністю. Це був цілком невинний поцілунок, який сподобався Феннерові. Він випростався і скуйовдив собі волосся.

— Не переживай так! — заспокоїв її. — Якось воно буде.

Закрив її простирадлом аж до підборіддя, прибрав у ванну обривки одягу жінки і вийшов з номера.

Менеджер готелю поглянув на нього якимось дивно. Феннер зніяковів.

— Моя подруга трохи травмувалася, тож їй доведеться кілька днів полежати в номері. Хочу попросити про дещо незвичне: нехай хтось принесе їй нічну сорочку та все інше, що може знадобитися. Додайте це до загального рахунку.

Менеджер серйозно констатував:

— Це не входить у звичні готельні послуги....

Феннер урвав його:

— Я ж вас попереджував, що то не зовсім звичне прохання. Та ж не прошу самотужки виконати у номері танець з віялами! Зробіть лише те, що я попросив.

Він пішов у телефонну будку і назвав номер. Хрипкий голос пробився крізь перешкоди на лінії.

— Баґсі? — перепитав Феннер. — Послухай-но, Баґсі! У мене є для тебе робота. Так, саме та, яка тобі потрібна. Зайди-но до мене в готель і прихопи револьвер.

У барі Феннер замовив порцію віскі. Відчув, що після всіх вранішніх хвилювань йому просто необхідно випити. Чекаючи на Баґсі, дещо згадав, вийняв з кишені гаманець, але, витягнувши його, спохмурнів. І стиха сказав сам собі:

— Дуже, дуже цікаво!

Гроші та документи він тримав у гаманці праворуч і добре пам'ятав, що ще вчора гроші були окремо, а папери — окремо. Ретельно оглянув документи і перелічив гроші. Наскільки міг судити, все було на місці. Однак фото Керлі щезло з гаманця. Він ще раз обмацав усі відділення, але його там таки не було. Задумливо поклав портмоне в кишеню і допив віскі. Якщо хтось іще, крім Глорії, заходив до нього в номер, поки спав, то тепер він уже не зможе називатися Россом, бо той «хтось» бачив його ліцензію. Запалив сигарету, очікуючи на Баґсі. Прекрасно розумів, що допитуватися про щось у Глорії буде марнуванням часу. Вона вдаватиме, що їй погано — це й усе.

Баґсі зайшов у бар із виглядом собаки, котрому пообіцяли кісточку. Одягнений був у сірий поплямлений костюм з малюнком «в ялинку» й зашмуляний фетровий капелюх. У петлиці піджака красувалася червона квітка, справляючи враження, ніби вона там і виростає.

Витерши рот обшлагом піджака, Баґсі задоволено озирає пляшки, вишикувані на стійці бару, наче наперед відчуваючи смак випивки. Феннер замовив йому великий кухоль пива, й обое відійшли у дальній кінець залу. Коли нарешті всілися, Феннер сказав:

— Послухай, хлопче, а чи не хотів би ти працювати на мене?

Зеленкуваті очі Баґсі розширилися.

— Не розумію... — протягнув він.

— У мене є робота, яка, можливо, тобі сподобається. Нічого особливого, але матимеш за неї п'ятдесят баксів. Якщо все буде добре, то я заберу тебе, але мусиш розпрощатися з Карлосом.

— То ти більше не працюєш не Карлоса?

Феннер заперечно хитнув головою.

— Ні. Від його бізнесу смердить.

Багсі почухав потилицю.

— Карлосові це не сподобається, — сказав він ніяково.

— До дідька того Карлоса, — махнув рукою Феннер. — Якщо не хочу на когось працювати, то й не працюю.

Багсі кивнув головою і зацікавлено спитав:

— То як можу заробити своїх п'ятдесят баксів?

— Це гарна робота, тобі сподобається. Пам'ятаєш дівку з «Ненсі В.»? Оту, гарненьку, фігуристу?

Багсі ласо облизався.

— Хіба таку забудеш? — сказав він. — Шикарна!

— Зараз вона нагорі — в моєму ліжку.

Багсі від несподіванки пролив пиво. На його круглому обличчі проступив подив.

Він перепитав:

— У твоєму ліжку?

Феннер кивнув.

— Ну ти даєш! — вигукнув Багсі майже із захопленням. — Певно, купу грошей вгатив, щоби затигти її в ліжку!

Феннер заперечно хитнув головою.

— Та ні, мені мало не довелося відбиватись од неї. Вона надто загаряча для мене.

Багсі зі стукотом поставив кухоль на стіл.

— Жартуєш? — перепитав. — І ти ще можеш так жартувати?!

— Та ні, вона справді тут, нагорі.

Багсі трохи подумав, а потім хрипко та довірливо прошепотів:

— То чому ж ти відмовився? Вона кусається, чи що? Феннер вирішив, що пора перейти до діла.

— Поки що не можу розповісти тобі всіх подробиць, друже. Хіба те, що якийсь чолов'яга пальнув у неї і трохи попсував її бік. Цей хлопчина може завітати ще раз і виконати свою роботу краще. Тож хочу, щоб ти сидів коло неї і пильнував її.

Багсі перепитав здавленим голосом:

— І за таку роботу заплатиш аж п'ятдесят баксів?

Феннер поглянув на нього здивовано:

— А що, мало?

— Та це ж суцї дурниці — я зробив би таке й задарма. Може, вона ще й «западе» на мене.

Феннер підвівся.

— Добре, ходімо нагору, я вас познайомлю. Але не забивай собі голову дурницями. Просто сидітимеш коло її дверей, ок? Така дівка не має часу на усіляких там гангстерів. Хіба це не твої слова?

Децо пригнічений, Багсі пішов за ним слідом. Феннер постукав у номер та увійшов. Глорія лежала на ліжку в рожевій атласній нічній сорочці — суцільні оборки та стрічечки. Хихикнула, коли Феннер зробив паузу, перш ніж заговорити.

— Не сорочка, а просто мрія! — сказала схвально. — Ти сам її вибирав?

Феннер заперечливо крутнув головою.

— Я знайшов тобі охоронця. Це — Багсі. Він буде поряд, охоронятиме тебе від поганих хлопців.

Глорія здивовано оглянула Багсі з голови до ніг.

— Щось він не подібний на хорошого хлопця, — зауважила.

— Прощу тебе, Багс, — познайомся з цією чарівною леді.

Багсі спромігся лише на:

— Господи Ісусе!

І остовпіло застиг у дверях.

Феннер зайшов у номер дальше і витягнув стільця в коридор.

— Цей охоронець сидітиме тут і виконуватиме свою роботу, — зауважив похмуро. — За це я йому платитиму.

Він виштовхав Багсі з номера та кивнув Глорії:

— Тепер мені треба дещо зробити, а коли повернуся, буде невеличка розмова. Ти ж не засмучена?

І ще до того, як вона встигла відповісти, зник за дверима.

— А ти берися до роботи, — сказав він Багсі, — та не надумай заходити в кімнату. Жодних дурниць, ок?

Багсі ствердно кивнув.

— Та я б ні на що й не наважився з такою дамочкою. Господи! Від неї голова крутиться!

— Якщо це твій єдиний недолік, то в нас усе вийде, — мовив Феннер і спустився сходами у вестибюль.

Вийшовши з готелю, зачинився у телефонній будці й попросив з'єднати його з місцевим відділком ФБР. Після деякої затримки на лінії почувся голос Хосскісса.

Той буркнув:

— То часом не ви кинули вибухівку в один із моїх катерів?

У його голосі звучало велике незадоволення.

— Я не винен. Твої хлопці самі наважилися — з допотопним обладнанням. У Карлоса багато новеньких штук. Скоро буде використовувати отруйний газ.

Хосскісс почав щось бурмотіти, виправдовуючись, однак Феннер урвав його:

— Мені треба знати все про чорний «седан» з номерним знаком три «С» та дві сімки. Якнайшвидше.

Хосскісс запропонував:

— Краще б ви самі сюди приїхали. Мені треба багато про що з вами поговорити.

Феннер поглянув крізь брудне скло телефонної будки на вулицю.

— Я веду надто небезпечно гру. І більше не можу з'являтися у вас. Може, зустрінемося згодом. То як щодо «седана»?

— Не кладіть слухавку, — сказав Хосскісс.

Феннер притулився до стінки будки і почав вивчати різноманітні написи, нашкрябані на білій фарбі обшивки. Коли Хосскісс заговорив, Феннер зауважив:

— Це місто явно треба почистити. Те, що ви пишете на стінах телефонних кабінок...

Хосскісс обірвав його:

— Облиште це. Думаю, я знайшов потрібне вам авто. Якби я сказав, що то лімузин Гаррі Тейлера, це би вас влаштувало?

Феннер вирячив очі.

— Так, — відповів він. — Цілком.

— У переліку є, звісно ж, й інші особи, — уточнив Хосскісс, — але Тейлер видається найімовірнішим власником.

— Не треба про тих інших — цього цілком достатньо. Послухайте, Хосскіссе, якщо я подам вам Карлоса та його банду на тарілочки, зробите дещо для мене?

Хосскісс одразу ж погодився.

— Хочу, аби ви розкопали все, що зможете, на Тейлера, — продовжив Феннер. — А ще хочу знати все про ту дамочку, Глорію Лідлер, та її сестру, Мерієн Дейлі. Ще є такий собі Нулен — про нього теж. Можливо, вам вдасться дізнатися щось і про того хлопця, Лідлера — чоловіка Глорії. А тоді, коли ви знатимете це все, гляньте, що у вас є на Керлі Роббінс, котра працює у ритуальному салоні Найтінгейла. Мені треба встановити, звідки її знає Тейлор.

— Ей! — вигукнув Хосскісс. — Та це ж чималий шмат роботи! Щоби розкопати усе це, потрібні грошенята!

Феннер хмикнув:

— То яка, в біса, користь од вашої організації, якщо ви не можете впоратися з такими дрібницями! Роздобудьте

для мене все це — і я передам вам Карлоса та, можливо, ще й пожертвую кілька сотень баксів на ваш в'язальний гурток, чи що там у вас є.

Хосскісс погодився:

— Гарзд. Я сам цим займаюся, але потрібен час.

— Звісно ж! Бо мені треба знати все — чи не від народження. Потрібна уся інформація, а не якісь її уривки.

— А тепер повернімося до історії з нашим катером... — збуджено почав Хосскісс, але Феннер повісив слухавку. Вийшовши з будки, витер руки носовичком і попрямував до Дюваль-стріт. Ідучи, напружено розмірковував. Отже, власником «седана» є Тейлер. Це навело Феннера на цікаву думку. В усій цій історії було щось фальшиве. Глорія Лідлер вела явно подвійну гру. Чи пов'язана вона якось із Карлосом? Феннер спіймав її на одній брехні, то чому б їй не вдатися до іншої? Казала ж Мерієн: «І що в неї може бути спільного з дванацятьма китайцями?»

Якщо Глорія нічого їй про них не розповідала, то звідки це стало відомо Мерієн? І якщо не Глорія написала того листа — а Феннер був упевнений, що таки не вона — то хто ж автор? Вочевидь, записка була спеціально для нього — аби спонукати його до подальших дій. Звідси випливало, що автор конче потребував, щоб Феннер записку таки знайшов. Почерк — жіночий. Поки що у справі замішана ще лише одна жінка — Керлі. Чи не вона написала записку? Чи, може, — і ця думка так ошелешила Феннера, що він зненацька зупинився посеред вулиці — Мерієн написала її сама?

На нього відразу ж наскочив якийсь гладкий добродій, обійшов його стороною і пішов собі, з цікавістю озираючись. А Феннер подався до Найтінгейла.

Щойно відчинив двері салону, як пролунав знайомий дзвінок. Із-за порт'єри раптово випірнув Карлос. Його супроводжував ледь уловимий, але нудотний запах марихуани, а очі-крижинки застигли на блідому обличчі.

Від несподіванки Феннер здригнувся.

— Що, вибираєш собі ящик? — приязно спитав він.

Карлос огризнувся:

— А тобі чого тут треба?

— Та я просто заглянув, щоби трохи поговорити з Найтінгейлом, — відповів байдуже. — Приємний чоловік, якщо зійтися з ним ближче. Щось я раніше тебе тут не бачив. Зваблюєш Керлі?

Карлос обперся об конторку.

Атмосфера ставала напруженою.

— Міллер розповідав, що ти добряче віддубасив його на баркасі, — кинув Карлос. — Не люблю бійок серед своїх...

Феннер звів брови.

— Не любиш? Ой, як погано! Але щоразу, коли Міллер при мені чіплятиметься до дами попри її волю — я його лупитиму.

Карлос зиркнув на нього.

— Рейджер також не надто високої думки про твою роботу, — додав він.

Феннер хитнув головою:

— Яка прикрість! Але я зовсім не здивований — ми з Рейджером не дуже добре ладимо.

— Але, зв'язавши все до купи, вважаю, буде краще, якщо ти якийсь час не працюватимеш на мене, — говорячи це, Карлос уважно вивчав свої доглянуті нігті.

Феннер підійшов до нього ближче.

— Добре, — погодився він. — Це мене цілком влаштовує.

Карлос скривив губи — що мало означати посмішку.

— А може, ящик доведеться вибирати саме тобі. Приємно знати, що після смерті твоєї побажання будуть враховані.

Феннер підійшов до нього впритул.

— Натякаєш на якийсь нещасний випадок? Аварія чи ще щось?

Карлос здвигнув плечима.

— Тепер ти знаєш уже забагато, — зауважив. — Хоча твоя інформація навряд чи допоможе копам. Мій офіс уже не там, та й тобі не відомо, де стоять мої човни і куди ми висаджуємо чинків. Чи, може, хочеш дізнатися?

Феннер кинув:

— Навіть і не пробуватиму. Знаєш, така дурня могла народитися лише в обкуреній голові.

Карлос поправив краватку.

— Мені начхати, що ти думаєш, — відрубав він і повернувся, щоб піти геть. Феннер рукою повернув його до себе.

— Я просто хочу тобі показати, хто є хто, наркомане! — сказав він і зацідив Карлосові у вилицю. Удар був несильним, одначе збив Карлоса з ніг.

Той лежав на спині, спираючись на лікті, й отетеріло дивився на Феннера. На ніжній білій шкірі почав проступати синець. Карлос щось прошипів крізь зуби, чим нагадав Феннерові якогось плазуна.

Феннер сказав:

— Ну, тепер ти затамиш — я не люблю, коли при мені говорять про смерть. Це змушує мене нервуватися. Лише спробуй щось таке затіяти! Вкоїш якусь дурницю — і я тебе дістану. І мене не зупинить уся твоя банда. Твої люди мене не цікавлять — я полюватиму на тебе. І коли вже тебе дістану, то зігну в баранячий ріг та переламаю хребет!

Карлос повільно звівся на ноги. Коли підносив праву руку до забитої вилиці, рука тремтіла.

— Вали звідси, — звелів Феннер. — Біжи додому і випий чогось міцненького — тобі зараз без цього ніяк.

Без жодного слова Карлос вийшов і зачинив двері.

Найтінгейл за спиною у Феннера мовив:

— Ти зробив велику дурницю.

Феннер не знав, як довго той простояв, спостерігаючи за ними. Темні окуляри приховували очі, проте було видно, як великі краплини поту стікали обличчям Найтінгейла.

Феннер запитав:

— Чому ж ти не допоміг тому шмаркачеві звестися на ноги, якщо так його любиш?

Найтінгейл виставив дрібні, мов намистинки, зуби.

— Зовсім я його не люблю, — відповів, і голос його нагадував писк. — Та все одно, тобі не слід було цього робити...

— Проїхали, — махнув рукою Феннер. — Рано чи пізно хтось мусив стукнути того наркомана по довбешці. Він вважає себе великим босом у цьому кублі.

— Воно так і є.

— Як глибоко ти загруз у цьому болоті?

Найтінгейл зробив виразний жест. Обвів рукою все довкола себе й стелю плечима.

— Усе це — його. Я — лише прикриття Карлоса.

Феннер пробурчав:

— То ти гаруєш на нього, бо не маєш нічого свого?

Найтінгейл кивнув:

— Звісно, мені ж треба якось жити.

— А Керлі? Яка її роль?

Після цих слів його короткозорі очі зблиснули.

— Не вплутуй її в це.

Феннер зауважив:

— Але ж вона «запала» на Карлоса.

Найтінгейл зробив два непевних кроки до Феннера і спробував поцілити йому лівою рукою в шелепу. Але такий миршавий чоловічок, як Найтінгейл, не мав для цього достатньо сили, тому Феннер навіть не похитнувся.

І просто порадив:

— Облиш це. Ти — не моєї вагової категорії.

Найтінгейл намірився зробити ще удар, натомість поліз у кишеню. Феннер мимохіть зацідив йому між ребер. Охнувши, супротивник осів на коліна і завалився на бік, дістаючи при цьому пістолет. Феннер зробив крок уперед і наступив тому на зап'ястя. Зброя ковзнула підлогою і зупинилася на килимі. Феннер, нахилившись над Найтінгейлом, і смикнув його за комір.

— Я ж казав тобі — облиш.

І легенько трусонув чоловічка.

— Якщо не віриш мені, тобі невдовзі доведеться повірити комусь іншому. Але я ніколи більше не битимуся з тобою через якусь там жінку.

Найтінгейл відкрив рота, аби щось сказати, але зупинився на півслові, дивлячись кудись поверх Феннерового плеча. Його гнів змінився на страх. Нутром Феннер відчув, що за спиною хтось стоїть. І у віддзеркаленні окулярів Найтінгейла розгледів зменшену копію чоловіка. Зауважив, як той повільно зводить руку — й спробував озирнутись. Але раптом щось наче розірвало йому мозок, і Феннер повалився уперед, боляче обідравши при падінні ніс об гудзики Найтінгейлового піджака.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

Перше, що побачив Феннер, опритомнівши, було сліпуче світло електричної лампи за металевою решіткою у нього над головою. Він зауважив, що в кімнаті нема вікон. Потім знову заплющив очі й зосередився на тому, як болюче пульсує кров у скронях. Яскраве світло немилосердно різало йому очі, й він спробував перекопитися, щоб уникнути його. Коли ж виявив, що не може порухатися, то лише підняв трохи голову і роззирнувся довкруг. Від цього нескладного руху щось наче знову вибухнуло в його голові, й він змушений був прилягти. Через якийсь час пульсація у скронях трохи вщухла, і Феннер спробував підвестися ще раз.

Він з'ясував, що лежить на старому матраці, а руки його прив'язані до іржавого каркаса ліжка. У кімнаті не було нічого сінько, крім ліжка. Підлога засипана попелом та сигаретними недопалками. Усюди — товстий шар пилюки. У кількох місцях валялися сторінки якоїсь газети, а в каміні виднілася купка чорної золи — так, наче хтось зовсім недавно спалив тут чимало паперів. Це була похмура кімната, просякнута запахом бруду, вологи і за давнього поту.

Феннер лежав, відпочиваючи, не роблячи жодних зусиль вивільнити руки. Він залишався спокійним, щосили примружуючи очі, щоб якимось захиститися від сліпучого світла, й дихання його потроху нормувалося. До болю у вухах прислухався до найменшого звуку зовні. Отак, лежачи та прислухаючись, урешті розчув звуки, які спочатку мало на що були схожі, але поступово почав роз-

різняти віддалені кроки, невиразне бурмотіння голосів і далекий шум прибою.

Змусив себе задрімати, бо знав, що сон — це єдине, що йому зараз потрібне. Був ще не в тій формі, щоби спробувати утекти. Відчуття часу зникло, тож коли він прокинувся, то знав достеменно одне — сон був здоровим, бо сили його відновилися. Голова все ще поболувала, однак нескладні розумові зусилля не завдавали йому таких страждань, як перед тим. А прокинувся від того, що хтось наближався до його кімнати. Феннер чув важкі кроки дерев'яними сходами. Відтак ключ у замку повернувся, і хтось ногою відчинив двері. Феннер заплющив очі, бо вирішив, що йому ще зарано проявляти інтерес до відвідувачів.

Хтось підійшов і нахилився над ним, заслонивши собою світло, яке тепер уже не так різало очі. Запала тривала тиша, потім почулося бурмотіння, і світло лампи знову почало дратувати Феннера. Кроки віддалилися до дверей. Розплющивши очі, Феннер поглянув услід. Неширокі сутулі плечі та короткі ноги чоловічка ні про що йому не говорили, однак масне чорне волосся і темна шкіра підказали, що це міг бути кубинець. Той вийшов, замкнувши за собою двері.

Феннер глибоко зітхнув і спробував вивільнити руки. Ремені, що стискали зап'ястя, були міцними, але не настільки, аби не спробувати їх позбутися. Він крутивсь як міг, намагаючись розірвати пута зубами. Але всі ці зусилля призвели лише до того, що в очах у нього потемніло, і довелося довго лежати, відпочиваючи та відхекуючись. Єдиною вентиляцією у приміщенні служила фрамуга дверей. У кімнаті було дуже гаряче й задушливо. Феннер відчував, що від поту сорочка прилипає йому до тіла. Він спробував легенько порухати зап'ястями. І подумав: «Я розворушив це кодро. Еге ж, таки зміг. Ще якби не клятий головний біль... Ану, спробую ще раз!»

І знову він крутився й вивертася. Урешті його права рука, липка від поту, висковзнула з-під ремня. Але ліва застрягла намертво. Він повільно сів на ліжку й обережно обмацав пальцями голову. Потилиця боліла, але не відчувалося ні рани, ні набряку. Феннер кволо посміхнувся. Потім ледь повернув голову і спробував оглянути вузол на лівому зап'ясті. Він був затягнутий під ліжком, тож його можна було відчувати, але не бачити. Той вузол ніяк не піддавався, й Феннер безсило відкинувся на ліжку, стікаючи потом.

І подумав: «Я можу діяти лише однією рукою. Цікаво, хто то бахнув мене. Невже Карлос?»

Той спокійно міг вийти, підглянути за ним крізь двері й непомітно повернутися, коли Найтінгейл розлютився. Чи це був хтось інший? Але хто? Однак найбільше цікавило Феннера одне: що тепер із ним буде?

Знову сів на ліжку і спустив ноги на підлогу. Потім, згорбившись, непевно звівся, бо прив'язана рука не давала змоги випростатися. Голова знову немилосердно розболілась, але біль минав у міру того, як він наближався до дверей, тягнучи за собою ліжко. Переконався, що двері зачинені, а тоді присів на ліжко.

Треба якось вивільнити руку. Феннер ліг і почав гарячково терти вузол об залізний каркас, але спітнілі пальці ковзали безрезультатно.

Звук кроків на сходах змусив його знерухоміти; він швидко запхав у вузол і другу руку. Ледь устиг це зробити, як двері відчинились і увійшов Карлос. Рейджер та Міллер стали біля дверей. Карлос зупинився перед Феннером. Той звів очі, й погляди їхні зустрілися.

Карлос сказав:

— Добре, що цей покидьок урешті опритомнів.

Рейджер та Міллер наблизились, і Рейджер зачинив за собою двері. Усі обступили ліжко. Феннер повільно обвів їх поглядом. І спокійно запитав:

— А в чому, власне, річ?

Карлос ледь помітно тремтів. Він був обкурений по самі вуха — Феннер визначив це за звуженими зіницями.

Карлос кинув:

— Та хочемо трохи побалакати з тобою.

Він виставив кулак і націлив делікатні кісточки пальчиків прямо в ніс Феннерові. Розгадавши намір Карлоса, Феннер спробував ухилитися й трохи послабив удар; він припав на верхню губу. Феннер почув хрускіт зубів.

Карлос додав:

— Я був винен тобі цей удар, чи не так?

Феннер мовчав. Усю «нелюбов» до Карлоса вклав у сповнений ненависті погляд, однак дуже добре знав, що з однією міцно прив'язаною рукою цих трьох не подолати.

Карлос сказав:

— Отже, ти приватний детектив.

Він вийняв з кишені Феннерового піджака документи й розклав їх на ліжку.

— Цього разу ти дуже швидко досягнув кінця свого розслідування.

Запала кількахвилинна тиша. Карлос сів на ліжку. Феннер знав, що тепер міг би легко з ним покінчити. Якщо б тих двох не було поруч, зумів би придушити мерзотника, як курча. Можливо, тоді б ті двоє вшилися б. Але слід вичекати.

Нахилившись, Карлос навідліг двічі вліпив Феннерові ляпаса. Той лише закліпав, але змовчав. Карлос знову випростався. Його тремтіння посилилось, і від цього ліжка заходило під ним ходором. Вигляд у нього був явно неадекватний. Він запитав:

— Нащо ти приїхав? Що хочеш вивідати?

Феннер заледве вимовив задерев'янілими губами:

— Я ж попереджав: не роби помилок. А тепер проти тебе тут таке завариться! І я вже не відпущу тебе доти, поки не зламаю твою хирляву шию!

Міллер вибухнув нищівним сміхом.

— Ні, він таки схиблений! — пирснув. — Зовсім здурів!

Карлос змушений був заховати руки в кишені — настільки вони тремтіли.

І заявив:

— Послухай-но! Зараз ми попрацюємо з тобою як слід. Хочу знати, навіщо ти тут. Тож або кажи, або ми беремося до діла.

Феннер презирливо скривився. І почав легенько витягати руку з петлі. Робив це дуже повільно, щоб вони нічого не помітили.

Тим часом мовив:

— Прислухайтесь до моєї поради — випустить мене звідси!

Карлос підвівся з ліжка. І жестом наказав Рейджеру:

— Попрацюй із ним!

Рейджер підійшов до ліжка тієї миті, коли Феннерові вдалося витягти руку і блискавично зробити ногою дугу в повітрі: він ударив Рейджера в колінну чашечку. Той звалився, мов підкошений, на підлогу, схопившись руками за скалічене коліно. Його очі мало не вилізли з орбіт від болю, і він почав відчайдушно матюкатися. Феннер, помітивши, що до нього наближається Міллер, сів на ліжку. Той ухопив його за волосся й добряче струсонув, однак Феннер устиг поцілити кулаком йому в пах. У цей удар уклав усю силу.

Міллер розпростерся на підлозі, обома руками притримуючи чималенький живіт. Хапаючи ротом повітря, корчився, й обличчя його блищало від поту.

Карлос позадкував, неабияк наляканий побаченням. Феннер підвівся і почвалав разом з ліжком просто на нього. Рейджер ухопився за бильце ліжка і повиснув на ньому. Феннер рвонувся, намагаючись ухопити Карлоса, який у паніці шугонув до дверей. Ліжко трохи просунулось, але рух його загальмувався, бо на ньому повиснув Рейджер.

Карлос пискнув голосом:

— Схопіть його і зв'яжіть як слід, а не валяйтеся тут мішками, чорт вас забирай!

Він витягнув револьвер і наставив на Феннера.

— Ані руш! Інакше розтрощу тобі голову!

Феннер зробив ще крок, волочачи за собою і ліжко, і Рейджера.

— Ну ж бо, стріляй — це єдине, що тебе ще може врятувати!

Але звівся на ноги Міллер і ринув на Феннера. Його масивне тіло припечатало того до ліжка. Феннер упав, а при падінні права, діюча рука опинилася під ним, і кілька секунд Міллер міг чинити усе, що хотів. Тож заліпив Феннерові кілька болючих ударів, аж поки той підняв ногу та зіштовхнув нападника на підлогу. Міллер знову звівся, і тут підоспів Рейджер, який схопив Феннера за горло. Тим часом Міллер знову вступив у гру та відвалив Феннерові ще кілька ударів. Тіло в Міллера було, мов драгли, але удари виходили непогані. Однак Феннер знав, що найнебезпечніший з них усіх Рейджер. Він залізною хваткою стискав детективові горло, і Феннер невдовзі відчув, що голова йому йде обертом. Міцно обпершись ногами об підлогу, надлюдським зусиллям відхилився назад. Тоді він, ліжко і Рейджер з тріском повалилися. Рейджер щосили намагався вилізти з-під залізяччя. Але в найгіршому становищі опинився Феннер. Він стояв на колінах — з лівою рукою, заведеною за спину, а на ній ще й лежало ліжко. Єдиний спосіб, який дав би йому змогу вивільнити руку — це знову поставити ліжко на підлогу. Щойно він випростався з ліжком на спині, як Рейджер боляче поцілив у коліно, і Феннер зігнувся навпіл. М'язи його затиснутої руки неначе охопило пекельним полум'ям, і він, збожеволівши від страшного болю, швиргонув ліжко на Рейджера. Залізне бильце припало тому на горлянку, й Феннер щосили натиснув на поруччя.

Рейджерові очі вилізли з орбіт, і він почав відчайдушно розмахувати руками. Феннер продовжував тиснути.

Міллер стрибнув на нього і замолотив руками, але Феннер хватки не послабляв. Він знав, що нарешті допався до Рейджера, і якщо зупинить того, то подолає і двох інших. Рейджер поступово ставав пурпурово-чорним, і руки його смикалися чимраз слабше. Карлос, забігши з іншого боку, різко рвонув ліжку на себе. Рейджер гепнувся на руки й коліна, завиваючи, мов смертельно поранений пес.

Міллер глибоко розсік чоло Феннера, і невпинний струмок крові заливав йому очі. Він навпомацки знайшов тіло Міллера й запустив пальці йому в живіт. Схопив його за жир і болюче крутонув. Міллер заскавчав та спробував вирватись, але Феннер не відпускав його. Усе ще міцно стискаючи Міллерове сало, він натужився і завалив ліжку на них обох.

Карлос стояв, дивлячись на спільників крізь пружини ліжка, але дістатися до них не міг. Він намагався відтягти ліжку, але Феннер був міцно прив'язаний до нього. І далі залізною хваткою тримав Міллера, паралізуючи будь-який його рух — аж той почав вищати та дригати ногами. Міллер намагався поцілити кулаком Феннерові в обличчя, але тому поки що вдавалось ухилятися, втискаючи голову в плечі.

Карлос вибіг за двері, й Феннер почув, як той щось швидко лопоче іспанською в коридорі. Аж тут Міллер зробив раптовий ривок, і Феннер відчув, як щось наче порвалося. Він одразу ж послабив хватку. Бо вже знав, що добряче розпоров пузо Міллерові. Той став мертвотно-зелений і в'яло повалився на підлогу. Тепер просто лежав, дивлячись на Феннера нажаханими очима.

— Ти мене доконав, — прохрипів Міллер, і дрібні бульбашки слини проступили в кутиках рота.

Феннер спробував посміхнутись, але йому це не вдалось. Ударив Міллера і поставив ліжку на ніжки. Тепер

його затиснутій руці стало легше. Гарячково працюючи іншою рукою, він витягнув з пазів ліжка залізний прут і розпрямився. Але й так — з рукою, прив'язаною десь під ліжком — опинився в не надто виграшному становищі, та воно було все ж кращим, аніж до того. Попрямував до дверей. Проходячи мимо Рейджера, який стояв на колінах, опираючись об стінку й притискаючи руку до горла, Феннер двигонув його залізним прутом. Рейджер повалився на бік, прикриваючи голову руками.

Зробивши ще кілька кроків, Феннер вийшов з кімнати. Хода його все уповільнювалась, а ноги стали ватяними. Досягнувши виходу, раптово повалився на коліна, змушений раз у раз витирати кров з очей, щоби бачити, куди бреде. У голові було порожньо, а в грудях почало боліти. Так він і стояв на колінах, і йому страшенно хотілося лягти, але знав, що треба йти далі. Тримаючись рукою за стіну, знову звівся на ноги, залишивши на жовтих шпалерах довгий кривавий слід. Подумав: «Дідько, невже це мені не вдасться?» — і впав.

Знизу долинули крики, і Феннер спробував повернутись у кімнату. Почув, як сходами швидко підіймаються якісь люди.

І подумав: «Клятий вузол!» — укотре намагаючись вивільнити міцно затиснуту руку. Вона була наче приварена до ліжка. Він продовжував боротися з негіддатливим вузлом, аж поки не підбігли розлючені кубинці. Вони враз навалилися на нього: один вхопив його за горло, інший зайнявся ногами. Ці негідники-коротуни були диявольськи сильні.

Феннер залізним прутом лупонув кубинця, котрий тримав його за горло, і скинув того зі себе, а тоді сів, та, відчуваючи запаморочення, садонув іншого кулаком в обличчя. Відчув, що поцілив, але кубинець не відступав. Раптово Феннера охопила смертельна втома. Усе було намарно — він більше не мав сили. Знову намагався когось ударити, але почув голос Карлоса:

— Легше з ним! Він потрібен мені живим!

Зненацька голова його неначе розкололась, і він упав; зосліпу нашттовхнувся на чиєсь обличчя й знову мляво вдарив; на мить яскраве світло спалахнуло перед очима, а тоді темрява остаточно поглинула його.

* * *

Опритомнівши, Феннер подумав: «Певно, мене таки добряче побили. І вважають, що я більше не зможу опиратися».

Такого висновку дійшов тому, що усвідомив: його навіть не потурбувалися зв'язати. Вони винесли з кімнати ліжку і кинули Феннера на голу підлогу. Він трохи перепочив, а коли спробував порухатися, то з'ясував, що здатний хіба що смикнутися.

І ще подумав: «Що ж, до біса, зі мною таке?»

Він точно знав, що не зв'язаний, бо не відчував на собі жодних мотузок, але й порухатися не міг. Усвідомив, що світло так само б'є йому в очі, але крізь запухлі повіки спроможний розрізнити лише розпливчасті тіні.

Щойно Феннер порухав головою, як різкий біль пронизав, мов струмом, усе його тіло, й він знову знерухомів. І поринув у сон.

Прокинувся від того, що хтось копнув його під ребра. Удар чи, радше, поштовх, був несильним — але кожна клітинка тіла боляче відгукнулася на нього.

— Прокидайся, падло! — наказував йому Рейджер, б'ючи вже раз по раз. — Що, тепер уже не такий крутий?

Феннер зібрав усі сили, перекотившись на звук та вхопившись руками за те, що нечітко маячіло перед ним, і потягнув на себе. Виявилось, що то були ноги Рейджера.

Рейджер приглушено крякнув, намагаючись утримати рівновагу, і гримнувся на спину. Він гепнувся з таким гуркотом, що аж кімната задвигтіла. Феннер похмуро поповз йому назустріч, однак Рейджер знову вдарив

його і звівся на ноги. В очах його була холодна лють. Нахилився над Феннером, відкинув його підняті руки та вхопив жертву за комір сорочки. Відірвавши від долівки, щосили гримнув головою об підлогу. Феннер спробував дати відсіч, однак Рейджер знову бахнув його об дошки. І так чотири рази поспіль. Нарешті Феннер обм'як. Важко дихаючи, Рейджер облишив його.

Зайшов Карлос і трохи постояв.

— Ти що, робиш це для власної втіхи? — спитав у Рейджера, і в голосі бриніло невдоволення.

Рейджер різко повернувся:

— Послухай-но, Пайо! — відповів крізь зуби. — Цей тип занадто норавливий, я мусив його вгамувати.

Карлос нахилився над Феннером. Порухав його ногою і знову поглянув на Рейджера.

— Я не бажаю, щоби цей хлопець передчасно гігнув. Хочу дещо в нього випитати. Цікаво, чому він приперся аж із Нью-Йорка та ще й затесався поміж нас. У цьому є щось підозріле, і я збираюся докопатися.

Рейджер відповів:

— Звісно. То, може, змусити його заговорити?

Карлос із сумнівом поглянув на Феннера.

— Він ще не в тому стані, щоби з ним працювати. Розговоримо його трохи пізніше.

Вони вийшли.

Через деякий час Феннер знову опритомнів. Неначе якийсь залізний молот невпинно довбав йому череп. Коли розплющив очі, стіни кімнати загрозливо нахилилися над ним — немов ось-ось упадуть. Нажаханий, Феннер знову заплющив очі, боячись за свій здоровий глузд.

Трохи полежавши, спробував ще раз підняти обважнілі повіки. Стіни насувалися на нього вже повільніше, і він почав заспокоюватися. Навкарачки переповз кімнату та смикнув дверну ручку. Двері були замкнуті. Тепер він хотів лише одного — не сказати бандитам нічого.

Його так сильно й часто били по голові, що він уже мало що розумів і майже не відчував болю.

Та все ж твердив собі: «Я мушу звідси вибратися. Вони не випустять мене живим». Зненацька згадав, що ганстери зробили з китайцем, й увесь похолов. «Цього не витерплю, — подумав він. — Якщо вони випробують на мені той гвинт-баранець, просто збожеволію». Раптом промайнув проблиск думки. Він торкнувся стегна і намацав пряжку ременя. Тоді розщипнув пряжку та вийняв ремінь із петельок штанів. Непевно зіп'явся на ноги, тримаючись рукою за стіну. Зробив із ременя петлю й затягнув на шиї.

І сказав собі:

— Мушу знайти гак або цвях, щоби десь закріпити кінець ременя.

Обійшов порожню кімнату в пошуках чогось підходящого. Зробивши повне коло, знову зупинився перед дверима.

Проказав:

— То що ж робити далі?

Отак стояв, схиливши голову на груди — з пасом на шиї. Ще раз обійшов кімнату, пильніше видивляючись довкола. Стіни були голі.

Ані вікна, ні гачка, ні зачіпки — навіть лампа зависоко.

Він почав міркувати, чи зміг би удавитися, зачепивши інший кінець ременя до ноги. І вирішив, що це неможливо. Тоді знову всівся на підлогу й почав гарячково мислити. У голові дзвеніло так, що довелося підтримувати її руками, розгойдуючись у такт із внутрішнім дзеленчанням.

Зненацька майнув здогад.

«Кретин!» — подумав Феннер. Підповз до дверей та прив'язав пояс до ручки. Лігши долілиць, цілком зумів би затягнути пасок на шиї. Це зайняло б трохи часу, але якщо дуже постаратися, то все мало би вдатися.

Немало хвилин витратив на те, щоб як слід прив'язати ремінь. Зробив це так, щоби шия була лише за кілька дюймів од дверної ручки, а тоді повільно почав розпрямляти ноги, руками підтримуючи тіло.

Він не замислювався над тим, як усе це станеться. Міг думати лише про те, що таки надурить Карлоса. Кілька хвилин залишався нерухомим, тоді помалу прибрав руки, всією своєю вагою затискаючи петлю. Пряжка туго впилася йому в ший, а шкіряний пасок міцно придушив її.

Феннер із переможно подумав: «Це таки працює!»

Кров прилила йому до голови. Агонія, якої зазнавали легені, мало не спонукала його підперти тіло руками, але він змусив себе стриматися. Розгойдувався на ремені, й темрява вже почала поглинати свідомість. Ураз ручка дверей зламалась, і він гепнувся на підлогу.

Зненацька з півмороку забуття матеріалізувалась якась примарна постать. Феннер іще встиг подумати, чи це, бува, не сам Господь. Однак цього разу то був не Він, а Керлі. Вона нахилилася над ним і тихо сказала щось, чого Феннер не зрозумів, але у відповідь ледь чутно шамкнув:

— Привіт, мала!

Кімната поступово набирала звичних обрисів, а густий туман ув очах повільно розсіювався. За спиною Керлі стояв чоловічок із цаповою борідкою. Неначе здалека він запевнив:

— Тепер з ним усе буде гаразд, просто нехай трохи відлежить. Якщо я ще знадоблюся, то ви знаєте, де шукати.

Феннер пробурмотів:

— Води! — і провалився у сон.

Коли прокинувся, то почувався вже значно краще. Молот у голові перестав довбати череп, і кімната не розгойдувалася. Керлі сиділа на стільці поруч, а голова її схилилася на груди, неначе та куняла.

Феннер почав:

— Якого дідька...

Керлі зітхнула і вийшла з кімнати. Невдовзі повернулась у рожевому вовняному халаті.

Феннер зауважив:

— Цілком по-домашньому, чи не так?

Вона підійшла й сіла у Феннера в ногах.

— Здається, це зараз цілком безпечно, — скинула зі себе капці й халат. — Не повіриш — я страшенно мерзну в ліжку! — додала. На ній була світла трикотажна піжама.

Він спостерігав, як Керлі влягається поруч.

— Твій костюм для спання виглядає не надто романтично, еге ж? — зауважив Феннер.

Вона поклала біляву голівку на подушку.

— Ну то й що? Трикотаж не наштовхне тебе ні на що гріховне.

Керлі знову позіхнула і стулила повіки.

— Я дуже втомилася. Доглядати за таким хлопцем, як ти — справа нелегка.

Феннер лагідно сказав:

— Звісно ж. Спи! Чи, може, хочеш, аби я заспівав тобі колискову?

Керлі ще встигла пробурмотіти: «Дурниці!» й поринула в глибокий сон. Феннер лежав у темряві нерухомо, прислухаючись до рівного дихання Керлі, й намагався думати. Але залишався усе ще напівпритомним, і мозок відмовлявся служити йому. Незабаром також заснув.

Його розбудило сонячне світло. Розплющивши очі, роззирнувся довкола, усвідомлюючи, що голова його ясна, а тіло більше не ломить. Хоча руки й ноги, коли спробував ними порухати, й залишалися закляклими, почувався в цілому добре.

Керлі повільно сіла на ліжку та протерла очі. Мовила:

— Привіт! То як ми сьогодні почуваємося?

Феннер посміхнувся до неї. Це був радше оскал, а не посмішка, однак Керлі прекрасно його зрозуміла. Він торкнувся її руки.

— Ти виявилася моїм справжнім другом. Що спонукало тебе так поводитися?

Вона повернулася на бік.

— Не суши собі цим мозок. Ще першого разу я тобі сказала, що ти — милий хлопчина.

Феннер лагідно обійняв її. Вона заплющила очі й наблизила до нього обличчя. Феннер поцілував її. Потім засумнівався:

— Я, певно, не зовсім нормальний. Мені не слід було цього робити.

— Але чому? Я ж не втікаю від тебе!

Вона була дуже ніжною з ним.

Нарешті Феннер сонно сказав:

— Про що ти зараз думаєш?

Керлі лагідно торкнулася пальцями його щоки. І зізналась:

— Я саме думала про те, що несправедливо зустріти такого чоловіка, як ти, так пізно.

Феннер повільно відсунувся від неї:

— Ти надто все драматизуєш.

Зненацька вона розсміялася, хоч очі її були невеселі.

— Піду приготую сніданок. Бритву знайдеш у ванній.

Поки він зголив багатоденну щетину, сніданок уже стояв на столі. Вийшовши з ванної, Феннер сів за стіл.

— Розкішно! — сказав, дивлячись на їжу.

Халат, що знайшов у шафі, належав, певно, Найтінгейлові, бо заледве сягав колін і був затісний у плечах.

Побачивши його таким, Керлі гикнула:

— Ти нагадуєш у ньому опудало!

Феннер покінчив з їжею так швидко, що Керлі довелося засмажити йому ще кілька яєць, при цьому заваживши:

— Вважаю, що ти дуже швидко поправляєшся.

Феннер кивнув,

— Почуваюся справді нічогенько. Скажи-но мені, мала, чесно — чи Найтінгейл для тебе щось значить?

Вона долила йому ще кави.

— Я звикла до нього. Ми з ним уже кілька років. Він добрий до мене й, гадаю, по-своєму навіть любить.

І здвинула плечима.

— Ну, тобі ж відомо, як це буває... Не знаю нікого, хто б подобався мені більше, тому й вирішила — чому б не ошчасливити його?

Феннер кивнув, відкинувся у кріслі й запалив сигарету.

— І хто ж тоді тобі Тейлер?

Обличчя Керлі наче закам'яніло. Радість полишила її очі.

— Детектив завжди залишається детективом, — гірко константувала вона, підводячись. — Та я ж не про справи з тобою розмовляю, сицику!

— То ти вже все знаєш?

Керлі почала прибирати посуд.

— Нам відомо усім про це.

— Найтінгейл?

— Так!

— Але ж Найтінгейл мене з усього цього й витягнув!

— Він має якийсь борг перед Кротті, — пояснила Керлі, виносячи тарілки.

Феннер сидів, розмірковуючи. Коли Керлі повернулася, мовив:

— Не ображайся, мала. Кожен з нас займається своїм ділом.

Керлі перехилилася через стіл. Обличчя її було суворим та підозріливим.

— Стосовно цього ти з мене нічого не витягнеш, — відрізала, — тож краще забудь свої запитання.

Феннер погодився:

— Так, справді: забудьмо.

Коли вона зачинилась у ванній кімнаті, зайшов Найтінгейл. Він стояв і пильно дивився на Феннера.

Феннер мовив:

— Дякую тобі, друже. Ти витягнув мене з дуже скрут-ного становища.

Найтінгейл ані порухався. Потім зауважив:

— Оскільки ти вже очунав, тобі краще «зліняти» звідси. Це містечко замале для вас із Карлосом.

Феннер підтвердив:

— І я так вважаю.

— Що за справи у тебе з Кротті, сицику? — поцікавився Найтінгейл. — Якісь спільні діла?

— Карлос у чомусь перейшов дорогу Кротті. Тож я тут, щоб дістати Карлоса. Просто виконую волю Кротті.

Найтінгейл пройшовся кімнатою.

— Тобі слід негайно щезнути з цього міста. Якщо Карлос дізнається, що я тобі допоміг, як думаєш, що він зі мною зробить?

Феннер вдивлявся ув обличчя Найтінгейла.

— Я починаю полювання на Карлоса. Тобі краще стати на бік переможця.

— Так, я це вже зробив. Забирайся звідси якнайшвидше, інакше допоможу тобі з цим.

Найтінгейл проказав це дуже спокійно та серйозно.

Феннер розумів, що далі говорити з ним нема сенсу.

— Роби, як знаєш, — резюмував він.

Найтінгейл, провагавшись, витягнув з кишені поліцейський револьвер 38-го калібру і поклав на стіл.

— Це для того, щоб ти зміг вибратися з містечка живим. Кротті так багато для мене зробив. Якщо до вечора не змиєшся звідси, то можеш спокійно стріляти у мене першим, зрозумів?

І він вийшов, легенько зачинивши двері.

Феннер, узявши револьвер, зважив його на долоні.

— Це вже щось.

Керлі вийшла з ванної і побачила зброю.

— Приходив Найтінгейл?

Феннер неухважно кивнув.

— Чи був він налаштований дружньо?

— Приблизно так, як ти.

Керлі буркнула:

— Ти вже готовий? Я візьму машину й підкину тебе, куди скажеш.

— Добре.

Він трохи подумав, а потім поглянув на неї.

— Даю Карлосові від сили кілька днів. Може, хочеш щось мені сказати?

Керлі стиснула губи, а потім кинула:

— Дурниці! Твій одяг у шафі — принаймні, зможеш зайти у ньому в готель.

І вона ступила до дверей.

— Чекатиму на тебе в авто.

Феннер хутко вдягнувся. Одяг його виглядав так, наче був добряче потріпаний у дорожній пригоді. Але детективові було байдуже. Одягнувшись, він вийшов у коридор, сподіваючись, що наздожене Керлі внизу. Бредучи до сходової клітки, з подивом виявив, що далеко не такий міцний, як йому здавалося. Кожен крок потребував певних зусиль, однак Феннер уперто йшов уперед. На сходовому марші зупинився. Бо на сходах внизу лежала Керлі.

Завмерши, дивився долі. Потім витягнув з кишені револьвер і почав обережно спускатися. Ніде нікого не було видно. Коли наблизився до Керлі, то побачив, що в її спині стирчить руків'я ножа. Нахилившись, повернув жінку обличчям до себе. Її голова безсило впала набік, однак вона ще дихала.

Із нелюдськими зусиллями йому вдалося винести Керлі нагору. Вона була важка, і ним аж трусило, коли він урешті підійшов до ліжка. Обережно поклав її і ступив до телефона: номер Найтінгейла був у довіднику. Набирав цифри, не зводячи очей з Керлі.

Найтінгейл озвався офіційно:

— Ритуальний салон.

— Негайно приїзди! Вони дісталися до Керлі.

Повісивши слухавку, підійшов до ліжка.

Керлі розплющила очі. Побачивши Феннера, простягнула до нього руку.

— Так мені й треба — щоб не допомагала сищику, — простогнала.

Феннер не наважувався витягнути ніж з її спини. Поклав Керлі так, щоб той не дуже на неї тиснув.

— Не переживай так, мала; невдовзі прибуде допомога.

Лице Керлі ледь помітно здригнулося.

— Боюся, це буде вже пізно, — мовила жінка; обличчя її зморщилось, і вона розплакалася.

Феннер запитав:

— То був Карлос?

Керлі не відповіла нічого. На її губах виступила кров.

— Дай же мені хоч якусь підказку. Не будь дурненькою — ти ж не дозволиш Карлосу вийти сухим із води. Інакше він вирішить, що ти наївна дурепа.

Керлі озвалася:

— То був один із його кубинців. Він стрибнув на мене ще до того, як я змогла крикнути.

Феннер бачив, що вона поступово блідне. Тож поквапно спитав:

— Чому Тейлер усюди носив із собою твоє фото? Хто він для тебе?

Керлі ледь чутно прошепотіла:

— Тейлер — мій чоловік.

Відтак кров цівочкою почала стікати з її рота. Феннер бачив, що жінка швидко згасає. Обережно підняв її і витягнув ножа зі спини. Повіки Керлі сіпнулися, й вона вдячно прошепотіла:

— Так набагато краще.

Він знову поклав її на ліжко.

— Я розквітаюся з Карлосом і за тебе. Він за все заплатить сповна.

Керлі презирливо всміхнулася.

— Гаразд, мій сміливцю, — прошепотіла. — Покінчи з Карлосом, як тобі заманеться, — однак мені до цього вже байдуже.

Феннер згадав, що бачив у барі пляшку віскі; швидко підійшовши, налив подвійну порцію і змусив Керлі ковтнути трохи напою.

Вона закашлялася.

— Добре. Підтримуй у мені життя, допоки не випитаєш усе, — зауважила гірко.

Феннер узяв її руки в свої.

— Ти можеш багато чого прояснити. Чи Тейлер працює разом із Карлосом?

Повагавшись, вона ледь помітно хитнула головою.

— Тейлер глибоко застряг у тому всьому, — пояснила кволим голосом. — Він не був мені добрим чоловіком, тому я нічим йому не зобов'язана.

— А чим займається Тейлер?

— Работоргівлею. Точніше, нелегальними мігрантами.

Вона заплющила очі, потім попросила:

— Не питай мене більше нічого, добре? Мені й так страшно...

Тепер Феннер почувався абсолютно безпорадним. Її обличчя стало мов воскове. Лише червоні бульбашки в кутиках рота свідчили, що Керлі ще жива. Вона знову розплющила очі й сказала тепер уже з очевидним зусиллям:

— То було найкраще, що сталося зі мною за багато років... ну, те, що в мене з тобою.

І заплющила очі востаннє.

Хтось незграбно підіймався сходами. Феннер підбіг до дверей. Обличчя Найтінгейла вилискувало від поту. Він протиснувся повз Феннера і побіг до ліжка. Але було вже пізно: Керлі померла якраз перед його приходом.

Феннер вийшов з кімнати й зачинив двері.

Коли спускався сходами, почув за спиною жалібне квиління. То плакав Найтінгейл.

Побачивши Феннера, хазяїн готелю «Хейворт» вискочив з-за бюрка йому назустріч.

— Що це все означає? — захлинаючись од збудження, заволав він. — Ви гадаєте, що у нас тут бордель?

— Не питайте ні про що, — кинув Феннер, проходячи мимо нього. — Якщо це кубло розпусти, то де ж дівчатка?

Хазяїн побіг за ним слідом.

— Містере Росс! Я наполягаю на відповіді! Не можу допустити такий безлад у своєму готелі!

Феннер на мить зупинився:

— До чого весь цей лемент?

— Мої люди на третій поверх і підійматися бояться. Там біля дверей сидить якийсь громило й нікому не дозволяє пройти повз нього. Я пригрозив викликати поліцію, але він каже, що таким було ваше розпорядження. То що це все означає?

Феннер підвищив голос:

— Негаймо принесіть мені рахунок. Я з'їжджаю.

І швидко піднявся сходами, полишивши хазяїна досхочу обурюватися. Коли підійшов до свого номера, Багсі ніде не було видно, тож Феннер ногою відчинив двері та увійшов.

Глорія сиділа на ліжку, а Багсі — близенько до неї. Вони грали в карти. Багсі був у білих сімейних трусах до колін і капелюсі. Піт рясно стікав жирною спиною.

Феннер завмер на порозі.

— Що тут відбувається?

Глорія відразу ж облишила карти.

— Де ти був? — запитала. — І що з тобою сталося?

Феннер зайшов у номер і зачинив двері.

— Багато чого, — відмахнувся і, повернувшись до Багсі, запитав: — Як гадаєш: чим ми займаємося — стриптизом?

Глорія відповіла за нього:

— Ми грали на мою нічнушку, але виграла я!

Багсі поквалпно схопив свої штани.

— Ти однозначно прийшов у найбільш підходящий момент, — зітхнув полегшено. — Ця дама шикарно ріжеться в карти!

Але Феннер не був налаштований на жарти.

Він наказав:

— Біжи й хутко знайди закрите авто. Припаркуй його за рогом готелю і чекай там за чверть години.

Багсі поквалпно натягав одяг.

— Скидається на те, що за тобою хтось женеться.

— Не надто переймайся мною, — холодно сказав Феннер. — Це — терміново.

Багсі поспішно вийшов, на ходу вдягаючи піджак.

Феннер спитав у Глорії:

— Як гадаєш, ти зможеш встати?

Глорія відкинула зі себе простирadlo й зісковзнула на підлогу.

— Я залишалась у ліжку лише тому, що це дуже замучувало бідолаху Багсі, — сказала. — А що сталося?

Феннер дістав із шафи інший костюм і перевдягнувся.

— Не стій тут і не витріщайся! — гаркнув. — Швидше одягайся! Ми негайно залишаємо цю діру.

Коли дійшло до вдягання трусиків та бюстгальтера, вона знову озвалася:

— То ти не можеш сказати мені, де був?

Феннер поквалпом розпихав по дорожніх сумках свої речі.

— Мене прихопили зі собою на прогулянку кілька крутих хлопців. Щойно їх спекався.

— А куди ми поїдемо?

Феннер рівним тоном пояснив:

— До Нулена.

Глорія тріпонула головою:

— Я не поїду.

Феннер заціпнув замки сумок та підвівся. Швидко ступив кілька кроків і вхопив Глорію за руку.

— Ти робитимеш те, що я тобі сказав.

— До Нулена не поїду!

— Роби, що кажу! Не потерплю жодних твоїх заперечень. Або йди сама, або я тебе звідси винесу.

Він підійшов до внутрішнього телефона готелю і попросив принести рахунок. У нетерплячому очікуванні міряв кроками кімнату. Глорія сиділа на ліжку, стривожено спостерігаючи за ним. Потім запитала:

— Що ти затіваєш?

Феннер звів на неї очі.

— Багато чого. Ця банда почала першою, тож мені доведеться завершувати. Не зупинюся доти, доки не розплутаю усю справу до кінця і не змушу цього покидька Карлоса на колінах благати про смерть.

Посильний приніс рахунок, і Феннер сплатив за ним. Узяв сумки в одну руку, а іншою схопив Глорію за лікоть.

— Пішли, — сказав, і вони зійшли вниз.

Багсі сидів за кермом великого авто. Він був трохи здивований, але не озвався ні словом. Феннер сів на заднє сидіння разом із Глорією.

— До Нулена. Мерщій!

Багсі крутнувся на сидінні.

— До Нулена? — уточнив. — Але чому до нього? Послухай-но, тобі не варто їхати до цього хлопця! Він — уже бита карта!

Феннер нахилився вперед.

— Я сказав: до Нулена, — повторив, суворо дивлячись на Багсі. — Якщо не хочеш, то вимітайся звідси — сяду за кермо сам!

Багсі ошелешено переводив погляд з Феннера на Глорію.

Нарешті та сказала:

— Рушай-но, сміливцю: цей чолов'яга змушує усіх робити те, що треба йому!

— Добре! — Багсі кивнув і завів двигун.

Глорія сиділа в кутку машини, мов лагідна овечка. Феннер вдивлявся поверх широких плечей Баґсі в до-рогу попереду.

Увесь шлях до Нулена вони подолали мовчки. Уже на під'їздній алеї Глорія заявила:

— Я туди не поїду.

Висловилася так радше зі впертості, ніж сподіваючись, що Феннер на це погодиться. Той широко відчинив дверцята і вийшов сам.

— Тепер виходьте й ви, і то чимшвидше! — нетерпляче звелів.

Було пів на дванадцяту, коли вони зайшли в безлюдний вестибюль казино. У головній залі побачили кубинця в сорочці зі засуканими рукавами, котрий ліниво пилюсосив підлогу. Коли проходили мимо нього, той звів на них очі, й щелепа йому відвисла. Погляд його зупинився на Глорії, котра сердито зиркнула у відповідь.

— Нулен у себе? — запитав Феннер.

Кубинець вимкнув пилюсос і майже ніжно поклав шланг на підлогу.

— Піду погляну.

Феннер заперечно хитнув головою і коротко наказав:

— Ні, залишайся тут.

Перетнувши усю залу, попрямував до Нуленового кабінету. Кубинець протестуюче, але якось мляво заперечив: «Але ж...» і залишився стояти на місці.

Глорія з Баґсі пленталися позаду. Феннер рвучко відчинив двері контори й став на порозі, роздивляючись довкруг. Нулен сидів за столом. І рахував пухку пачку доларових банкнот. Коли уздрів Феннера, обличчя пішло плямами, і він поквапом сховав «зелень» у шухляду.

Детектив спокійно підійшов ближче.

— Це не наліт, — іронічно пояснив. — Лише війська нарада.

Повернувши голову, Феннер звернувся до своїх супутників, які стояли віддалік:

— Підходьте ближче — й зачиніть за собою двері.

Нулен продовжував нерухомо сидіти в кріслі. Побачивши Глорію, він розщепнув комір сорочки, неначе йому забракло повітря. Глорія на нього навіть не глянула. Вона попрямувала до крісла в кінці кабінету та спокійно всілася там. Багсі зачинив двері й став, опершись об одвірок. Також уникав дивитися на Нулена. У кімнаті зависла напружена тиша.

Нарешті Нулен спромігся запитати:

— То що це все, до біса, означає?

Феннер узяв зі стола одну з Нуленових зеленкуватих сигар, затиснув її зубами та витягнув з коробки сірника. Не менше хвилини пішло на те, щоб неквапно розпалити сигару; тоді відкинув сірник та всівся на край столу.

Нулен зауважив:

— А ти зухалець, Россе! Я ж казав тобі, що мене не цікавить жодна з твоїх пропозицій. І це залишається в силі.

Глорія рівним голосом пояснила:

— Ніякий він не Росс. Його звати Феннер, і він приватний детектив — з ліцензією.

Феннер поглянув на неї, але вона з невинним виглядом поправила сукню.

Багсі так і завмер на місці. Його зеленкуваті очі позеленіли ще більше. Лапа Нулена, що потяглася за сигарою, при цих словах Глорії застигла в повітрі. Потому його жирна біла рука, пролетівши, мов шуліка, над коробкою зі сигарами, приземлилася на стосикові промокального паперу.

— Якби ти був не такий тугодум, то до тебе б швидше все доходило, — кинув Феннер.

Нулен почав неспокійно м'яти руки.

— Забирайся звідси, — прохрипів. — У мене алергія на приватних детективів.

— У нас із тобою буде спільна робота, — Феннер суворо подивився на товстуну. — Поліцію до цього не залучатиму.

Нулен злісно повторив:

— Забирайся!

Особливо не напружуючись, Феннер поціливі йому в щелепу. Нулен смикнувся, й лише жирні сідниці втримали його від падіння. Феннер зіскочив зі столу і став так, щоб одночасно бачити усіх трьох.

Рука Багсі полізла у внутрішню кишеню. На його обличчі читалася нерішучість.

Феннер застеріг:

— Не смикайся! Тільки-но порухаєшся, і я прострелю тобі довбешку.

Багсі висмикнув руку й натомість розгублено почухав нею потилицю.

— Гадаю, мені краще ушитися звідси...

— Якщо ти не повний бовдур, то залишишся, — рівним тоном мовив Феннер. — Карлоса може дуже зацікавити, чим ти так довго займався з детективом.

Багсі позеленів.

— Я ж не знав, що ти сищик, — в'яло протягнув він.

Феннер хмикнув.

— Розкажи про це Карлосові — мені не треба.

Багсі повагався і залишився стояти, опершись на одвірок.

Феннер перевів погляд на Нулена, котрий сидів, масуючи щелепу. Його враз полишила уся войовничість.

— Гаразд, — мовив Феннер. — Тож до діла. Тепер ми з тобою спробуємо вибити Карлоса та його банду з міста. Багсі може перейти на наш бік або повернутися до Карлоса. Мені начхати, що він робитиме. Якщо повернеться, то йому доведеться багато чого пояснювати Карлосу. А якщо залишиться, то отримуватиме щотижня п'ятсот баксів, аж поки ми не завершимо нашу роботу.

Очі Багсі поспішно проясніли:

— Мене ця сума влаштує.

Феннер поліз у гаманець, витягнув звідти пачку грошей, зібгав їх у грудку і кинув Барсі.

— Це тобі для початку.

Нулен мовчки спостерігав за всіма цими маніпуляціями. Феннер знову підійшов до нього і примостився на кінчику стола.

— То як дивишся на те, щоби стати королем цього міста? — запитав він. — А саме ним ти і станеш, якщо трохи попрацюєш зі мною.

— Що від мене необхідно? — запитав Нулен хрипко.

— Збери усіх своїх людей, а ми з Барсі трохи розворушимо це осине гніздо. Захопимо усі Карлосові човни й наведемо шерех у всіх його закладах. А потім почнемо полювання на нього самого.

Нулен заперечно хитнув головою.

— Я на це не піду.

— Ах ти, горе-стрілець! Наклав у штани з переляку?

— Ніколи не працював з лягавими й не буду.

— Ти мене не зрозумів. Чотири дні тому Карлос відвіз мене у порт і жорстко попрацював зі мною. Мені вдалося втекти. Тож тепер це моя особиста справа, і я не маю наміру залучати до цього поліцію.

Нулен знову хитнув головою.

— У такі ігри не граю.

Феннер розсміявся.

— Що ж, доведеться змусити тебе до цього.

Він зістрибнув зі столу.

— Ти зі мною? — запитав у Барсі.

Той кивнув.

— Буду тут поблизу, — відповів.

Феннер повернувся до Глорії.

— Підійди-но сюди, лялечко! Спробуймо втрьох умовити цього недоумка.

Глорія підвелася.

— Я також не хочу брати участь у такому.

Феннер осяйно усміхнуся до неї.

— Яка ганьба! — люб'язно мовив, підходячи до неї та беручи її попід руку. — Але ти — не Нулен, і робитимеш те, що я тобі наказуватиму.

Нулен прохрипів:

— Облиш її.

Феннер не звернув на його слова жодної уваги.

— Ходімо, — звелів, і обоє з Глорією вийшли з кімнати, причому вона зробила це неохоче.

На вулиці Феннер сповільнив ходу і сказав Глорії:

— Їдьмо до тебе.

Глорія хитнула головою:

— Я вже казала тобі, що в мене нема свого помешкання.

Феннер посміхнувся.

— То поїдемо туди, де ти тримаєш свій одяг. Твоя вечірня сукня виглядає дивнуvато серед білого дня.

Глорія трохи повагалася, потім резюмувала:

— Послухай, я справді не хочу бути замішаною в усю цю історію з Карлосом. Вибач мені, будь ласка!

Феннер грубо заштовхнув її в машину.

— Надто пізно, красуне! — констатував він уже без приязні. — Я не можу дозволити, щоб тебе пристрелили, як куріпку — хто б то не був. Тепер ти просто змушена якийсь час триматися мене.

Вона зітхнула.

— Гаразд. У мене є квартирка недалеко від пірса Губок.

Феннер кивнув Багсі:

— До пірса Губок, швидко!

Багсі заліз у машину, і Феннер ступив за ним слідом. Сів поруч із Глорією, поставивши сумки між ногами.

— Незабаром у цьому містечку завариться така каша! — проголосив він. — Можливо, я досягну свого, можливо — ні, але що б зі мною не сталося, Карлос піде першим.

Глорія сказала:

— Мені чомусь здається, що ти дуже не любиш того хлопця; чи, може, помиляюся?

Феннер дивився прямо перед собою, не відводячи погляду від дороги. Очі його були холодні.

— Ти права, — кинув.

За півмилі від пірса Губок стояло, затінене пальмами, невеличке бунгало. Багсі промчав повз мальовничий парк і різко загальмував перед входом у віллу. Широка веранда, закрита зеленими віконницями, опоясувала будинок; на вікнах також були дерев'яні зелені віконниці.

Феннер вийшов з машини, і Глорія поспішила за ним, на ходу пояснивши Багсі:

— Гараж позаду будинку.

— У тебе є авто?

— Так, а що?

Феннер поглянув на Багсі.

— Відвези орендовану машину назад. Будемо їздити на авто цієї красуні. Ми не можемо дозволити собі бути такими марнотратними.

Глорія махнула рукою:

— Мені байдуже.

— А в тебе є прислуга? — запитав Феннер, озирючи будинок.

— Є економка, яка веде господарство.

— Добре. Багсі поки що допомагатиме їй.

Феннер знову повернувся до Багсі.

— Отож, відвозь машину і негайно повертайся. Міс Лідлер попередить економку про твій приїзд. Займатимешся хатніми справами, допоки не знадобишся мені. Второпав?

Багсі знизав плечима:

— Гроші платиш ти, — і хвацько вирулив на під'їзну алею.

Феннер зайшов у бунгало слідом за Глорією. Це було затишне кубельце. Звідкілясь вишмигнула маленька мулатка, і Глорія махнула їй рукою.

— Це — містер Феннер. Він залишиться у нас на якийсь час. Приготуй нам ленч!

Жінка швидко оглянула Феннера. Йому не дуже сподобалась її надто тямуща посмішка, хоча служниця відразу ж вийшла геть.

Глорія відчинила двері наліво.

— Заходь сюди і перепочинь, поки я переодягнуся.

— Із задоволенням! — відповів Феннер і зайшов у кімнату. Там усе було зручним: дивани, а на них великі подушки та крихітні подушечки. Прочинені вікна виходили на веранду, а в приміщенні панував приємний напівморок.

Служниця-латиноамериканка накривала стіл на веранді. Феннер сів на диван і запалив сигарету. Попросив служницю:

— Коли закінчите, принесіть мені чогось випити.

Та не звернула на його слова жодної уваги, а він не повторив їх. Сидів, не рухаючись.

Невдовзі зайшла Глорія. Вона була у довгій білій шовковій сукні й теж білих м'яких босоніжках. Чудове золотаве волосся скріплювала червона стрічка на потилиці. Помада зробила її губи дуже червоними, а іскорки в очах підсвічувалися численними низками перлів, що ефектно обплітали її ніжну шийку та спускалися в глибоке декольте.

Жінка спитала:

— Як я тобі подобаюсь? — і крутнулася перед Феннером.

— Може бути, — недбало зронив він. — Третій сорт — не брак.

Від такої скупкої похвали її мало не перекосило, й вона мовчки пішла готувати коктейлі. Сукня щільно облягала струнке тіло.

Феннерів рот скривився у посмішці. Невдовзі цій дамочці доведеться трохи попрацювати.

Прохолодний коктейль із кубиками льоду був справді райською насолодою. Коли вони врешті сіли до столу, до

Феннера повернувся добрий настрої. Пообідали майже мовчки. Детектив зауважив, що Глорія майже не зводить із нього очей. Вона продовжувала невідривно дивитися на чоловіка і швидко відводила погляд лише тоді, коли й він позирав у відповідь. Вони побалакали трохи про бунгало, служницю та всілякі дрібниці.

Коли мулатка прибрала зі столу, Феннер зручно розлігся на дивані. Глорія неспокійно ходила туди-сюди. Феннер із задоволенням стежив за нею, бо вона була справді гарна. Раптом жінка сказала:

— І чого це ти тут розлігся?

— А що маю робити?

Вона підійшла до вікна і визирнула зовні. Крізь білу сукню розсіяне світло чудово висвічувало її стрункі довгі ноги. Феннер зацікавлено розглядав їх.

Вона озвалася:

— Ходімо, покажу тобі свій будинок.

— І перша ж зупинка буде у спальні? — Феннер оперся ліктем об диван, примруживши очі.

Глорія підійшла до дверей.

— Ходімо, — вимогливо повторила.

Феннер устав з дивана й пішов за нею через увесь хол в іншу простору кімнату. Та була майже порожня. Обшиті деревом стіни, велике розкладне ліжко-диван, килим — оце й усе. Справа були гардеробна і ванна кімната. Глорія відійшла убік, пропускаючи Феннера, й зачинила за собою двері. Чоловік почув, як легко повернувся ключ у замку.

Поки оглядав гардеробну і ванну, жінка чекала.

— Дуже мило, — хмикнув він.

Із того місця, де він стояв, йому було чути, як пришвидшено вона дихає. На неї він не дивився — просто походжав кімнатою. Раптом заявив:

— Нам треба поговорити.

Вона повільно сіла на ліжко, а потім вляглася на ньому і випросталася. Заклала довгі пальці за голову.

Феннер глянув на неї згори донизу. Його обличчя було непроникним.

— Тейлер — хлопець, який керує Карлосовим синдикатом нелегальної праці. Він був одружений із Керлі Роббінс, помічницею Найтінгейла. Сьогодні зранку Карлос убив її. Ти ж плутаєшся з Тейлером. Знала, чим він займається?

— Сідай, поговоримо про все спокійно.

Феннер підсів до неї.

— Ну то що?

— Дай мені руку.

Він поклав свою руку на її.

— То ти це знала? — повторив.

— Так! — відповіла.

Феннер знерухомів. Її тіло було зовсім близько.

— І знала, що він був одружений з Керлі?

Вона лежала на ліжку непорушно, закусивши губу.

— Ні.

— Але тобі було відомо про всі Карлосові справи?

— Так.

Вона скинула зі своєї правиці його руку, і він забрав її. Сіла на ліжку. Він бачив, що жінка охоплена пристрастю. Глорія обхопила руками його шию, притягнувши обличчя до себе. Але щойно її губи торкнулися його, як Феннер відштовхнув жінку.

— Припини, — хрипко сказав, зриваючись на ноги. — Цей трюк зі мною не пройде!

Він вийшов з кімнати, не зачинивши дверей. І проминув Багсі, який вештався у дворі. Мовчки пройшов у сад.

Багсі спантеличено поглянув йому вслід, зайшов у хол і заглянув у спальню Глорії. На порозі зупинився, затамувавши подих. Глорія лежала на боці. Її біла сукня була зім'ята, і там, де починалися панчохи, виднілося голе тіло. Він ошелешено почухав підборіддя та підморгнув їй. І не повірив власним очам, коли вона почала знімати сукню. Багсі зачинив за собою двері.

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

Увечері Феннер повернувся в бунгало. Багсі сидів на сходах ганку, щось замислено малюючи на гравії прутиком. Проходячи мимо, детектив запитав:

— То вона що, кусається?

Багсі здригнувся, але ще до того, як спромігся відповідати, Феннер увійшов у дім. І попрямував у кімнату Глорії.

Жінка сиділа на підвіконні, загорнена в блідо-зелену шаль. Саме виглядала з вікна і швидко повернулася до Феннера, коли той зайшов.

— Забирайся геть! — вигукнула розлючено.

Феннер зачинив двері.

— Хочу розповісти тобі вельми утішну історію. ФБР тут дещо розкопало, а я все це переглянув. І виявив дуже цікаві речі.

Глорія застигла на підвіконні.

— Це ти про що?

Феннер сів на ліжко.

— Зараз розкажу, — мовив рівним тоном. — Дещо — лише здогадки, але є й факти, та все разом складає милу історійку. А почалася вона в одному провінційному містечку в штаті Іллінойс. Мер того містечка одружився з юною дівчиною. Усе йшло ніби добре, але в молодій дружини надто завеликі амбіції. Вона витрачала більше, ніж міг заробити її чоловіченько. Звали цього чолов'ягу Лідлер, і його навіть вважали неабияким політиком. Ти вийшла за нього тільки тому, що сподівалася вибратись із дешевого вар'єте, з яким мандрувала штатом. І тобі це справді вдалося. Лідлер, щоби втамувати твій апетит, глибоко запустив руку в казенну скарбницю. Тому ви швиденько втекли на Флориду.

Глорія випрямилася, склавши руки на колінах.

— Тепер ти нічого не зможеш мені зробити, — сказала. Феннер хитнув головою.

— Та до біса з тим — моя історія не про це. — Я й не збираюся будь-що робити з тобою. Облишмо цю частину історії — про тебе і твого Лідлера. Не знаю, як та чому це сталося, але щойно на сцені з'явився Тейлер — значно молодший і багатший — як ти негайно вибрала його. Тож Лідлер шезнув з твого поля зору, а ти вирушила в круїз із Тейлером. Однак з'ясувалося, що Тейлер — один з тих хлопчиків, котрі люблять пустувати. Словом, він збоченець. Але й ти не ангел, тож дозволяла йому його маленькі фантазії. Однак ще до того, як з'явилася ти, Тейлер був одружений з Керлі Роббінс, котрій не подобалися Тейлерові уявлення про любов. Тейлер влаштував на роботу китайців, яких Карлос нелегально постачав у країну. Саме він платив кругленьку суму за кожного нелегала, а потім перепродавав їх у потогінні заклади, різні гадючники, розкидані по всьому узбережжю. Керлі знала про усе це. Тож із такими знаннями було дуже небезпечно відпускати її у вільне плавання. Тому Тейлер прилаштував Керлі на роботу до Найтінгейла, котрий вряди-годи виконував Карлосові «особливі» доручення. Вона отримувала непогані гроші, майже нічого не роблячи, а Найтінгейл за нею приглядав. Ти прагнула розлучитися з Лідлером, щоб вийти за Тейлера. Тим часом Тейлер ніколи не казав тобі, що одружений, але й ти не могла віднайти свого Лідлера. Одного дня ви припливли на яхті в Кі-Вест та, щоб розважитися, зайшли у місцеве казино. І в Нуленові ти впізнала свого давно зниклого чоловіка. Оце несподіванка, чи не так?

Глорія закусилася губу.

— Думаєш, ти дуже тямущий, еге ж?

— Нулен, чи Лідлер — це як тобі більше подобається — не дуже вдало управляв своїм казино, тож він не був проти дати тобі розлучення за щедрі відступні. А ти не проти йому

ці гроші відвалити, але Тейлер категорично заперечував. Виникло безвихідне становище. Самим Тейлором ти не надто переймалась, але тебе вельми цікавили його гроші. А цей чолов'яга явно в них купався. Ти хотіла впевненості, що ці гроші завжди будуть у тебе, а єдиний спосіб отримати їх назавжди — вийти за нього заміж. ФБР накопало вже вдосталь про це і про те, як, живучи з Тейлером, ти плуталася ще й із якимось китайцем. Ви намагалися це приховати, але не дуже вдало. Той чинк працював на Карлоса. Кілька місяців тому він безслідно зник. Можливо, про твої фіглі-міглі стало якимось чином відомо Тейлерові, й він підплатив Карлосу. Не знаю достеменно, але так чи інакше, китаєць зник. То що ж із ним сталося, крихітко?

Глорія почала плакати.

Феннер тим часом продовжував:

— Заспокойся — можливо, тобі до цього й байдуже. І тут несподівано з'явилася твоя загадкова сестра. Вона прагнула зустрітися з тобою. Дивно, але на неї в поліції нічого не було. Там не могли копнути далі твого опереткового минулого. Скидається на те, що твоя сестра була кращою дівчинкою, ніж ти, і трималася подалі від різних пустощів. Чому вона прийшла до мене; звідкіля знала про китайців, Нулена й Карлоса — поки що не можу пояснити. Колись я й до цього доберусь, але тепер мене хвилює інше. Саме твоя сестра змусила мене прибути сюди.

Отож, зараз ситуація виглядає так: Нулен боїться Карлоса і Тейлера, й тепер я розумію, чому. Він не хоче, аби хтось дізнався, що він — Лідлер, і даю голову на відсіч, що ти про це сказала Тейлеру; якщо й ні, то Нулен у такому впевнений. Ви з Тейлером не надто добре ладнаєте, а постійно сваритесь. Можливо, врешті-решт ти дізналася, що він одружений, і спробувала його застрелити. Злякавшись, прибігла до мене. Я сподобався, а оскільки тобі треба до когось прихилитися, то після невдалої спроби вбити Тейлера ти прибула в готель до мене. Але

тобі не вдалося застрелили Тейлера, й тому він чекав на тебе в машині, припаркованій біля яхти. Спочатку ледь не прикінчив мене, а потім спробував пристрелити й тебе. Питається: чому він це робить? Бо знає, що ти забрала з яхти дещо цінне — після того, як начебто вбила його. Я правий?

Сльози Глорії раптово висохли.

— І це все, що ти знаєш? — запитала.

Феннер пересмикнув плечима.

— А хіба цього мало?

Глорія не відповіла нічого.

— Із тобою Тейлер зазнав повної поразки. Разом ми зможемо дістати його. Я маю намір покінчити з Карлосом та його бандою, а Тейлер піде на дно разом з ними. То як тобі таке?

Глорія відповіла:

— Треба подумати. А тепер іди — мені потрібно як слід усе обміркувати.

Феннер підвівся.

— Чекатиму в сусідній кімнаті, але думай швидше, — додав, але, вже підійшовши до дверей, зупинився. — Що для тебе значила сестра?

Глорія розплющила очі ширше.

— Нічого. Я її ненавиділа. Вона була посередня, обмежена і постійно створювала мені проблеми.

Феннер звів брови.

— Я не вірю багато чому з твоїх слів, — зауважив. — Але, можливо, це й правда. Тобі ж її не шкода, так?

— А чого б то я мала її шкодувати? — визнала Глорія без тіні жалю. — Вона отримала те, на що заслуговувала.

Феннер задумливо стояв коло дверей. Потім повільно просказав:

— А ти подала мені ідею. Ви ж із Тейлером були у Нью-Йорку в момент її смерті. І ви зі сестрою такі схожі. Припустимо, що Тейлер «запав» на неї. І, скажімо, заманив твою сестру до себе та випробував на ній свої штучки. Хтось таки відхльостав її перед тим, як вона прийшла

до мене. А що, як ти застала їх разом і, розлютившись, із ревності убила її? І, скажімо, Тейлер найняв тих двох кубинців, щоб вони позбулися тіла, розчленувавши його. Адже то були його хлопці?

Глорія відмахнулася від детектива:

— Ах, облиш. Ти думаєш про мене ще гірше, ніж я того заслуговую.

Утім, Феннера вже цілком захопила ця версія. Він знову повернувся в кімнату.

— Хіба ж не було саме так? — запитав. — Скажи: це ти вбила Мерієн Дейлі?

Глорія розреготалася йому в обличчя.

— Ні, не я. Звісно ж, що ні!

Феннер почухав потилицю. І мовив:

— Так, справді. Мабуть, усе було не зовсім так. Це не пояснює її дивакуватої поведінки і появи китайця в моїй конторі. Та в цьому щось є...

Кілька хвилин він мовчки дивився на Глорію, потім вийшов з кімнати, полишивши її відточувати кігтики об стегна обтягнені шовком.

Попрямував до вітальні. Його охопило незрозуміле збудження — так, наче розгадка була вже близько. Підійшовши до бару, налив собі випити.

Одразу ж наче з-під землі з'явився Багсі.

— Може, і мені наллеш? — з надією запитав.

Феннер заохочувально кивнув.

— Хлюпни собі сам, — мовив, сідаючи на диван.

Багсі щедро налив собі віскі й стояв, із задоволенням споглядаючи склянку.

Потім зробив добрячий ковток і смачно облизав губи.

Феннер зирнув на нього, однак промовчав.

Багсі занепокоєно глянув, а потім обережно спитав:

— Щось з нею не те, правда ж?

— Не те що? — механічно перепитав Феннер, думаючи про своє.

— Ну, я маю на увазі її... тобто, з нею, — і Багсі махнув рукою. — Щось наче не те з її головою.

— Про що торочиш? — Феннер мріяв, щоб той якомога швидше забрався геть.

— Так... нічого, — квапливо відказав Багсі, ковтнувши віскі. Нишком удруге поглянув на Феннера і налив собі ще.

— Наступного разу, коли поїдеш з вілли, візьми і мене зі собою, — попросив детектив. — Яюсь лячно залишатися з нею наодинці...

Феннер витріщився на нього.

— А я думав, що ти жадаєш цю дамочку, — протягнув здивовано.

Очі Багсі кольору зеленого агрусу розплющилися ширше.

— І я так вважав, — зізнався він, — але мені не подобається, як вона це робить.

Феннер сердито поглянув на нього.

— Послухай-но, хлопче! Може б, ти пішов прогуляться? У моїй голові й так повно усього. А тут іще твої любовні проблеми.

Багсі допив віскі.

— Так, так, звісно, — немов попросив вибачення. — Піду трохи подрімаю. Ця дамочка надто мене виснажила. І поплентався геть.

Феннер приліг на диван, тримаючи в руці склянку з віскі й неуважно дивлячись у вікно. Так він пролежав довгенько. Той Хосскісс, хлопець із ФБР, неабияк допоміг йому. Він ознайомив Феннера з усією інформацією, котру мав, і обіцяв за кілька днів «накопати» ще дещо. Хосскісс мав надію знайти хоч щось на Мерієн Дейлі, хоча досі це йому не вдавалося. Нулен, допоки залишався на Флориді, був недосяжним для правосуддя: його не можна було притягти до відповідальності згідно із законами цього штату. Феннер подумував навіть, а чи не спробувати залякати Нулена. І вирішив зробити це— а, може, щось із того й вийде.

Детектив усе ще лежав на дивані, коли уже в сутінках до кімнати зайшла Глорія та сіла поруч.

Феннер запитав:

— Ну як, подумала?

— Так.

Запала тривала мовчанка.

Нарешті Феннер уточнив:

— Тебе, певно, цікавить, що буде з тобою, еге ж? Боїшся, що тільки-но покінчимо з Тейлером, тобі знову доведеться полювати на чоловіка, котрий тебе утримуватиме?

Очі Глорії стали жорсткими.

— То ти про все подумав, чи не так?

— Не надто приньдся. Так, я подумав про все. Можливо, це тобі й не надто сподобається, але іншого виходу нема. Тейлер стрімко котиться вниз, і чим швидше ти з ним порвеш, тим краще для тебе. Втім, не турбуйся — просто поглянь на себе у дзеркало. З такою зовнішністю ти не голодуватимеш.

Глорія хихикнула.

— А ти далеко не дурний. Як би я хотіла ненавидіти тебе, але ж ти такий привабливий... Невже ніколи не любишся з дівчатами?

Неначе не розчувши її останніх слів, Феннер продовжив:

— Тож повернемося до справ. Нехай тебе не обходить, що робитиму я. Зараз у мене робота, а я ніколи не змішую працю з розвагами.

Глорія удавано зітхнула:

— Пусте!

Феннер кивнув, бо це все вже починало йому набридати.

— То як стосовно Тейлера? Що саме ти в нього забрала?

Глорія закопилила губки:

— Здогадайся сам!

— Це справді загадка. Чому він хотів тебе позбутися? Помста? Надто ризиковано, бо Тейлер знав, що ти зі

мною. Або щоби змусити тебе замовкнути? Це — ймовірно.

Глорія підійшла до буфета й витягнула звідти дерев'яну коробку для печива. Дістала з неї маленький шкіряний гаманець і кинула його Феннерові на коліна.

— Я забрала це, — пояснила виклично.

У портмоне чимало паперів. Запаливши сигарету, Феннер уважно переглянув їх. Спочатку Глорія сіла ближче, але потім, зауваживши, що він надто поглинутий документами, підвелась і вийшла на веранду. Покрутилася там хвилин з десять, а потім повернулася до кімнати. Феннер, не підводячи очей від паперів, запропонував:

— Повечеряємо разом, любя; мені сьогодні доведеться довгенько працювати.

Жінка вийшла, полишивши його самого. Коли через певний час повернулася, Феннер усе ще сидів там, де вона його залишила, і палив. Гаманця з паперами не було видно ніде.

— Ну то що? — запитала.

Феннер нарешті поглянув на неї. Очі його були дуже серйозні.

— Хтось із тих хлопців знає про це твоє кубельце?

Вона заперечно хитнула головою.

— Ні.

Феннер споважнів.

— Тільки не розкажуй мені, що ти зробила тут усе власними руками!

Він не був певний, чи Глорія справді сплотніла, чи так заграло світло. Однак слова її прозвучали спокійно:

— Мені потрібне місце, де я могла б відпочити від усього цього. Отож заощаджувала гроші й самотужки купила цей будинок: тому про нього ніхто й не знає.

Феннер буркнув:

— Тобі відомо, що в гаманці?

— Ну, я заглянула в нього і не виявила там нічого цікавого для себе.

— Справді? А для Тейлера він дуже важливий. Там — чотири чеки, якими з ним розраховувався Карлос; дві боргові розписки Нулена на великі суми й адреси п'яти місць, де висаджують на берег чинків.

Глорія стонула плечима.

— Але я не можу перевести це в готівку, — байдуже махнула рукою.

Феннер зобразив посмішку.

— Однак я зможу, — сказав, підводячись. — Дай-но мені великого конверта, крихітко!

Вона вказала рукою на письмовий стіл біля стіни.

— Візьми сам.

Він підійшов до столу, висипав на нього вміст гаманця, запакував усе у великий конверт та підписав:

*«Міс Полі Доулен
Контора 1156,
Рузвельт-білдінг,
Нью-Йорк».*

Глорія, прочитавши адресу через його плече, спитала підозріливо:

— Хто ця міс Доулен?

Феннер запечатав листа.

— Моя секретарка.

— А чому надсилаєш це їй?

— Послухай-но крихітко, я веду власну гру. Якби хотів, то передав би все Хосскісу з ФБР, і нехай би він морочив собі голову з отими двома типами. Цих матеріалів йому цілком достатньо, щоб завести справу. Але Карлос обійшовся зі мною надто невічливо, тож я відплачу йому тією ж монетою. Але може статися так, що він дістанеться до мене швидше, ніж я до нього: у цьому випадку документи все одно опиняться в руках поліції. Зрозуміла?

Глорія знову стонула плечима.

— Чоловіки шукають собі проблем або через жінок, або через пиху, — зауважила. — Однак мені подобається

чоловік, який намагається самотужки впоратись із бандою гангстерів: це ніби в кіно.

Феннер нарешті підвівся.

— А хто сказав, що я діятиму самотужки? — Феннер вийшов на веранду. — Надішлю це поштою, швиденько повернуся, й ми з тобою славно повечереємо.

Повертаючись із пошти, проходив повз телеграф. Повагавшись, зупинився й завернув туди. Написавши текст телеграми, підійшов до віконечка.

Клерк уважно перечитав текст і пильно поглянув на Феннера.

У телеграмі було таке:

«Доулен. Контора 1156, Рузвельт-білдінг, Нью-Йорк. Повідом як Гроссет розслідує справу про вбивство Дейлі. Це — терміново. Д. Ф.»

Розплатившись за телеграму, Феннер вийшов і невдовзі був уже в бунгало. Глорія з коктейлями чекала на нього.

Детектив одразу ж попередив:

— Я дуже поспішаю, тож давай вип'ємо та поїмо одночасно.

Глорія подзвонила служниці.

— А куди поспішаєш?

Феннер мило посміхнувся.

— Маю намір зустрітись з твоїм чоловіченьком, — люб'язно пояснив. Йому саме пора позбутися сором'язливості та вступити у гру всерйоз!

Глорія вкотре стенула плечима.

— Навряд чи він тобі допоможе.

Поки вони вечеряли, Феннер мовчав. Заговорив, щойно вони скінчили їсти.

— Послухай-но, мала, це все дуже серйозно. Поки з тими хлопцями не буде покінчено, мусиш залишатися тут — за жодних обставин не полишай своє кубельце. Ти забагато знаєш, а цього цілком достатньо, щоб надовго засадити Тейлера за ґрати. Будь-хто з його банди залюбки

переріже тобі горлянку, щойно дізнається, де ти. Тож будь обережною, нікуди не висовуйся.

Глорія хотіла щось заперечити, однак Феннер одразу ж урвав її.

— Ну будь же дорослою, — терпляче попросив, — це не займе в тебе багато часу, однак збереже для чергового бідолахи.

Глорія неохоче буркнула: «Гаразд» і попленталася до дивана. Феннер вийшов на кухню.

Багсі саме закінчив вечеряти і загравав зі служницею, котра цілковито ігнорувала його.

Феннер попередив:

— Зараз мені треба їхати. Можливо, до ранку повернусь, а, може, й ні.

Багсі миттю скочив на ноги.

— Принести револьвер? — запитав.

Феннер заперечно хитнув головою і розпорядився:

— Залишайся тут. Твоя справа — охороняти міс Лідлер. Тож не спи, а пильнуй. Хтось може спробувати спекатись її.

Багсі почав:

— Заради Бога, шефе...

Але Феннер нетерпляче урвав:

— Ти залишишся тут!

Багсі неспокойно засовався на стільці.

— Та дамочка не потребує захисту. Це мене треба від неї захищати!

— Про що дзювкаєш? Ти ж завжди мріяв про виводок жінок. А вона ж варта двадцятьох, чи не так? — перепитав Феннер і ще до того, як Багсі встиг відповісти, вийшов з кухні.

* * *

Нулен буркнув:

— Коли я казав тобі триматися подалі звідси, то вважав, що ти зрозумієш...

Феннер кинув перед ним на стіл два папірці.

— Подивися на це.

Нулен узяв папірці, недбало глянув на них і враз зне-
рухомів. Потім перевів погляд на Феннера.

— Ти би краще спалив їх, — великодушно порадив
той.

Нулен одразу потягнувся за сірником.

Так вони стояли мовчки, доки попіл хмаркою осідав
на підлогу.

— Це ж трохи поліпшило твоє становище, еге ж,
Лідлере?

Нулен страшенно зблід. І прохрипів:

— Не називай мене так, чорт забирай!

Феннер спитав:

— Чому Тейлер позичив тобі тих десять «штук»?

— Звідки це в тебе?

— Та... знайшов. І подумав, що, можливо, ти будеш
зговірливіший, якщо позбудешся боргів перед Тейлером.

Нулен опустил очі.

— Глорія розбовкала, — сказав стиха, і в голосі його
заввучала погроза.

Феннер заперечливо хитнув головою.

— Цю інформацію мені надала поліція. Послухай,
приятелю, пропоную тобі врешті на щось зважитись.
Якщо не вступиш у гру на моєму боці, то прихоплю тебе
зі собою в Іллінойс. Думаю, вони будуть раді бачити
тебе там.

Нулен сів.

— Гадаю, що так, — зітхнув. — То що ти хотів?

Феннер уважно розглядав свої нігті.

— Бажаю розв'язати невеличку війну, — врешті обі-
ззався. — Насамперед маю намір покінчити з бандою
Карлоса. Прагну спалити всі їхні човни й отримати
Карлоса на блюдечку — як винагороду. А тоді вже можна
братися й за Тейлера.

Нулен замислився.

— Його люди — справжні головорізи, — зауважив. —
Тож це буде нелегко.

Феннер холодно всміхнувся.

— Захопимо їх усіх зненацька. Розправлятимемося по черзі. Хто в тебе міг би виступити проти Карлоса? Маєш кремезних хлопців?

Нулен кивнув:

— Знаю кількох, які могли б зробити це за відповідну винагороду.

— Добре. Даси їм, скільки попросять. Я зекономив тобі аж десять «штук» — зможеш трохи вділити їм. То чому Тейлер позичив тобі стільки грошей?

Нулен відвів очі убік. Феннер нахилився до нього:

— Послухай, мерзенний боягузе! Якщо не будеш зі мною відвертий, то я видам тебе тій зграї. Кажі все на чистоту — і то якнайшвидше!

Нулен відкинувся у кріслі.

— Тейлер не хотів, щоб я давав розлучення Глорії, — мовив неохоче, — отож, він ці гроші позичив, але останнім часом наполягав на тому, щоб я їх віддав.

Феннер хмикнув.

— Ну й свиня ж ти, Нулене, — зауважив, підводячись. — А тепер показуй своїх хлопців.

Той заперечив:

— Цього не обіцяв!

— Якщо продовжуватимеш у такому ж дусі, то я тут таки виб'ю з тебе твої паршиві мізки, — пригрозив Феннер. — Просто забудь про те, що я маю певний стосунок до поліції. Це місто мені й задарма не потрібне. Але хочу викурити звідси Карлоса та його банду й отримаю задоволення, споглядаючи це. Опісля зникну звідси. А ти зможеш тут хоч імператором себе проголосити і робити все, що забажаєш.

Нулен підвівся.

— Гадаю, видатки завеликі, але якщо ти справді маєш на увазі те, про що говорив, то я подумаю, чим тобі підсобити.

Вони вийшли, сіли в машину і через чотири хвилини були вже у більярдній на Дюваль-стріт. Нулен зайшов

першим, Феннер — за ним. Бармен кивнув Нулену, і вони через бічний вхід пройшли у залу.

У просторій кімнаті, навколо великого стола, обтягнутого зеленим сукном і тьмяно освітленого двома зеленими лампами, стояло п'ятеро чоловіків. У більярдній було страшенно накурено — хоч сокиру вішай.

Усі вони як за командою поглянули на Нулена та Феннера. Один, поклавши кий у піраміду, вислизнув геть.

Нулен оголосив:

— Маю до вас розмову, хлопці.

Вони підійшли крізь густий тютюновий дим ближче, й обличчя їхні були непроникні, а холодні очі неспокійно бігали. Нулен показав пальцем на детектива.

— Його звати Феннер. У нього є деякі міркування щодо бандитів Карлоса. Він гадає, що пора уже вибити їх з міста.

Усі миттю повернулися до Феннера. Тоді високий худий чолов'яга зі шрамом на підборідді та водянистими жорстокими очима кинув:

— Та що ти кажеш? Гарна ідея! Уже невдовзі ми всі складемо блискучу похоронну процесію!

Феннер спокійно проказав:

— Тож познайом мене з цими чудовими хлопцями.

— Це Шайфе, — вказав Нулен на чолов'ягу, котрий щойно говорив. — У зеленій сорочці — Скальфоні, з кием у руці — Кемеринський, а той, косоокий, — Мік Алекс.

Феннер подумав, що всі вони — пречудова колекція боягузів. Кивнув їм вітально.

— Де б то нам усім присісти? — вголос розмірковував, проходячи повз оббиті тканиною крісла, розміщені так, щоби було добре видно гру.

— Може, ми б щось випили?

Шайфе спитав у Нулена:

— Босе, хто цей хлопець?

Нулен кисло посміхнувся.

— Тямковитий. Він зараз на коні — будьте певні! — з ним ми не прогадаємо.

В очікуванні випивки усі сіли на довгу лавку. Коли бармен приніс замовлення, Феннер мовив:

— Я виставляю — Нулен платить.

Обізвався Скальфоні, миршавенький італієць:

— А не можна якось стисліше? У мене скоро побачення з дамою. Може, відразу перейдемо до справи?

Інші схвально щось буркнули.

І Феннер почав:

— Карлос надто довго верховодить у цьому місті. Треба трохи підсмажити йому п'ятки, щоб він удався до зброї. Хочу, хлопці, щоб ви поставилися до цього серйозно: то війна, а не пікнік.

— А що ми з цього матимемо? — запитав Шайфе.

Феннер поглянув на Нулена.

— А це тобі вирішувати.

Нулен трохи подумав, потім пообіцяв:

— По дві «штуки» кожному плюс добра робота, коли буду на коні.

Кемеринський задумливо шмигнув носом.

— Тобто, хочеш сказати, що перебереш Карлосів бізнес? — запитав у Нулена.

Той хитнув головою.

— Ні, мій бізнес значно кращий, аніж його. Довіртеся мені.

Кемеринський поглянув на Шайфе.

— Дві «штуки» — не бозна-які гроші, але я б хотів покінчити з тією бандою, якщо нам це вдасться.

Шайфе заперечив:

— Нехай буде три.

Нулен рішуче похитав головою.

— Ні, — заперечив. — І двох цілком достатньо.

На мить запала тиша, тоді обізвався косоокий Алекс:

— Не заперечую.

Двоє інших, повагавшись, також погодились.

«Поки що все йде добре», — подумав Феннер.

— Нам буде потрібне судно, — сказав він уголос. — Чи є в когось із вас моторний човен?

Такий човен був у Кемеринського.

Феннер задоволено кивнув.

— На північ від Кі-Ларго є місцина, яка називається Чорна Скеля Цезаря. Саме там Карлос і тримає свої баркаси, і також там Тейлер забирає чинків і надалі уже сам опікується ними. Гадаю, ми могли б попливти туди та як слід оглянути те місце.

Скальфоні задригав короткими ніжками.

— У мене припасені для тих хлопців гостинці, — холодно посміхнувся. — Чи не прихопити нам побільше ручних гранат?

Феннер неухважно обвів поглядом приміщення.

— Гранати? — перепитав. — Так, звісно. — Його очі стали крижаними. — А це справді непогана думка.

Нулен нерішуче застеріг:

— Копи зчинять через ті гранати неабиякий галас!

Феннер хитнув головою.

— За Карлосом копи не надто сумуватимуть. Вони враз полагіднішають, коли дізнаються, що той гинув.

Скальфоні підвівся.

— То коли вирушаємо? — діловито спитав. У голосі бриніла нетерплячість.

— Одразу, тільки-но буде готовий човен, і ви, хлопці, запасетесь якоюсь зброєю.

Скальфоні завагався, потім здвигнув плечима.

— У мене побачення, але, гадаю, вона зачекає. Скидається на те, що ми сьогодні непогано розважимося.

Феннер запитав у Кемеринського:

— Де твій човен?

— У гавані навпроти готелю «Сан-Франциско».

— То як ви, хлопці, щодо того, аби зустрітися на човні за годину?

Усі радо погодились, і Феннер вийшов разом із Нуленом. Уже на вулиці лагідно мовив:

— На твоєму місці я би шукав захисту в поліції. Якщо Карлос дізнається, що ти приклав до цього руку, твоє казино може легко злетіти в повітря. Тож заляж на дно, поки все не закінчиться. Скажи копам, що тобі потрібна охорона в приміщенні, бо ти очікуєш безладу.

Нулен постояв у нерішучості, потім пообіцяв, що так і зробить, та зник у темряві.

Феннер манівцями вирушив до порту. Йшов, низько насунувши капелюха на очі та приглядаючись до усіх невиразних тіней на шляху. Найменше, чого хотів, то це саме зараз потрапити в руки головорізів. Знав, що той шукає його всюди. Детектив усіляко намагався перекопати себе, що наступні двадцять чотири години будуть значно цікавішими за попередні.

Зайшовши на територію порту з боку Негро-Біч, побачив, що попереду, під вуличним ліхтарем, загальмувала якась машина. Він пильно глянув на неї і, сам не розуміючи чому, сповільнив ходу, минаючи її. Незбагненим чином це авто виглядало на безлюдній вулиці надто виключно. Раптом Феннер шмигнув у наближчі двері, бо помітив, що шторка заднього вікна авто колихнулася. Було безвітряно, але звідти неначе фізично війнуло чимось ворожим, і його охопило неприємне відчуття, що за ним спостерігають. В оглушливій тиші почулося деренчання двигуна, скрипнули гальма, й авто повільно покотилось уперед. Феннер стояв у дверях доти, доки червоні габаритні вогні автівки не зникли за поворотом. Тоді замислено почухав підборіддя і знову ступив на тротуар. Але не рушив, а стояв, прислухаючись. Звук двигуна почувся вдруге, й іронічна посмішка скривила Феннерові губи. Вочевидь, авто проїхало вперед, щоби розвернутися. Тепер воно поверталось. Феннер швидко перебіг дорогу і заскочив у якісь інші двері під покровом дерев. Притиснувшись до стіни, намацав револьвер, витягнув його з кобури та зняв із запобіжника, тримаючи зброю дулом донизу.

Авто, виїхавши з-за повороту, набирало швидкість. Світилися тільки габаритні вогні. Коли автівка проїжджала мимо, з вікна вдарила автоматна черга. Феннер чув свист куль, що рикошетили від стіни навпроти — там, де він щойно стояв. Хтось гатив із «томпсона», і детектив порадив, що здогадався перейти на інший бік вулиці. Коли машина проминала його, він тричі вистрілив. Почувся дзвін розбитого лобового скла, авто різко повело убік, воно вилетіло на узбіччя та врізалось у вітрину крамниці.

Залишивши свою схованку, Феннер ще трохи пробіг вулицею, проминув машину і помчав далі — в сутінковий бічний провулок. Там став на коліно й обережно розгледівся.

Із машини вийшли троє. Одним з них — принаймні, так здалося Феннерові, був Рейджер. Вони кинулися шукати прихистку в темряві. Феннер узяв на мушку середнього і натиснув на спусковий гачок. Чоловік похитнувся, намагаючись утримати рівновагу, й упав обличчям на дорогу. Двоє інших стрімко кинулися до дверей сусідніх будинків. І почали гатити по темному провулку — один з автоматичного пістолета, а інший — з автомата. Феннер не надто звертав увагу на пістолет; його більше непокоїв «томпсон». Кулі від нього відбивали шматки кам'яної кладки, і детектив змушений був відповзти подалі від стіни, оскільки уламки бетону ставали щоразу небезпечнішими.

Згадавши ту ніч на баркасі, Феннер трохи підбадьорився. Принаймні, в нього зараз не кинуть гранату.

Раптом хтось поруч із ним сказав:

— Тобі краще заскочити сюди.

Він побачив прочинені двері зліва та фігуру, яка стояла у них.

— Зачиняй двері — тут будеш у безпеці, — сказав чийсь голос. — Мерщій!

Голос належав жінці. Вона безбарвно запитала:

— Вікликати поліцію?

Феннер шаснув до незнайомки.

— Тримайся від цього усього подалі, сестро! — відповів. — То — особисте. Ховайся всередину, інакше ризикуєш отримати кулю в лоб.

Тільки-но вимовив це, як обох осліпив спалах, а сильний вибух струсонув вхід у провулок. Вибуховою хвилею жінку та Феннера жбурнуло в коридор.

Перекотившись, Феннер ногою зачинив за собою двері. І резюмував:

— Овва! Та ці хлопці таки мають гранати!

Голос жінки затремтів

— Моя халупа не витримає ще одного вибуху: точно розвалиться!

Феннер непевно звівся на ноги.

— Дозволь мені зайти у кімнату, — покwapно попросив. І ступив у темряву, де, на його думку, мала бути кімната, однак перечепився через жінку, котра все ще сиділа на підлозі. Вона обхопила руками його ноги і тримала, не відпускаючи.

— Облиш цей намір, — попросила. — Якщо почнеш стріляти з мого вікна, вони вкинуть сюди ще одну гранату.

Феннер розгнівано вигукнув:

— То дозволь мені звідси вистрибнути!

Десь далеко завила поліцейська сирена.

— Копи, — констатувала жінка й, підводячись, відпустила Феннерові ноги. — У вас є сірники?

Детектив запалив сірника, і вона взяла з його пальців тремтливий вогник. Підійшовши до плити, запалила у конфорці газ. Жінка була середнього віку, невисока й повна — з квадратним підборіддям та рішучістю в очах. Феннер мовив:

— Ви дуже допомогли мені. Якби я був на вулиці, той «ананасик» навіки припечатав би мене до стіни. Але тепер, гадаю, мені краще звідси забратися, поки копи не почнуть прочісувати місцевість.

Звук сирени ставав усе пронизливішим і нарешті затих, а гальма заскреготіли на асфальті зовсім поруч. Жінка порадила:

— Залишайтеся тут — утікати запізно.

Феннер мить повагався. Глянувши на годинник, переконався, що до запланованої зустрічі в нього ще сорок хвилин, і кивнув.

— Якимось дивним чином ви нагадуєте мені мою кохану дівчину. Вона також завжди витягає мене з найскрутнішого становища!

Жінка схвально хитнула головою. В її очах спалахнули жартівливі вогники.

— Справді? — перепитала. — А ви нагадуєте мені мого чоловіка приблизно у вашому віці. Він також був меткий, сильний і задержуватий. А водночас — і хорошою людиною.

Феннер хотів щось заперечити, та вона провадила далі:

— Пройди он туди і сядь на кухні. Копи ось-ось будуть тут. Я знаю місцевих копів, тож швидко залагоджу справу.

Феннер сказав: «Гаразд», пройшов у кухню і запалив велику газову лампу. Зачинивши двері, сів у крісло-гойдалку. Кімната була бідно умебльована, однак чиста; килимок на підлозі блаженський, потертий. На стінах висіли три літографії на релігійні теми та, пообіч від вогнища, на камінній полиці лежали два черепахові яйця. Він почув шум голосів, але не міг второпати, про що йшлося. Аби зрозуміти, треба було відчинити двері, але Феннер подумав, що тоді копи помітять світло. Отож, мирно погойдувався в кріслі й думав про Рейджера. Ті хлопці були справді небезпечні. Від недавнього вибуху в голові Феннера ще й досі паморочилося.

Він намацав у внутрішній кишені піджака гаманець, витягнув його й відрахував п'ять десятидоларових купюр. Підвівшись, підіпхнув гроші під тарілку на кухонному столі. Відчував, що жінка не візьме грошей, але, судячи з вигляду кімнати, вони тут не зашкодять.

Через кілька хвилин хазяйка зайшла й кивнула йому:
— Вони змилися.

Феннер підвівся з крісла.

— Ви були такі люб'язні. А тепер, гадаю, мені треба йти.

— Зачекай-но хвильку, чоловіче! То були люди Карлоса?

Детектив у роздумах поглянув на хазяйку.

— А що вам про них відомо?

Очі її стали суворими.

— Усе. Якби не ці негідники, мій Тім був би зараз зі мною.

Феннер відповів:

— Так, то Карлосові люди. А що сталося з Тімом?

Вона стояла нерухомо — мов гранітна глиба.

— Тім був хорошим чоловіком, — мовила, дивлячись Феннерові в очі. — Ми не належали до багатих, але якимось давали собі раду. Тім мав човен, на якому возив туристів-рибалок у затоку. Але Карлос хотів, щоб він перевозив чинків. І пропонував за це гроші, однак Тім у подібні ігри не грав — не з таких був. Тож прямо й рішуче відмовив Карлосові.

Оскільки у Карлоса не вийшло по його, він убив мого чоловіка. Проте річ навіть не в тому, що сталося з людиною, яку вбили. Річ у тому, що відбувається потім з тією, котра залишилася живою. Тім помер швидко — згас, як свічка. Але я не скоро це забуду. Гадаю, що поступово помиратиму зсередини, і врешті усе вже не видаватиметься мені таким жахливим, однак просто зараз ні перед чим не зупинилася б, аби вбити Карлоса.

Феннер звівся на ноги. І сказав лагідно:

— Не переживайте. Карлос заплатить і за це. Якби ви його вбили, це б нічого не дало. Залишіть Карлоса мені. У мене сьогодні з ним побачення.

Жінка не відповіла нічого — тільки закусила край фартуха, й обличчя її перекосив жаль. Вона енергійно кивнула Феннерові на двері й безсило опустилася на стілець.

Коли Феннер урешті дістався порту, Шайфе вже чекав на нього відразу за готелем «Сан-Франциско». Вони зайшли в бар і похапцем випили кожен подвійне віскі, а відтак попрямували на пірс.

Шайфе сказав:

— У мене є два «томпсони» та кілька магазинів до них. Скальфоні прихопив мішок гранат. Правда, не знати, чи вони чогось варті, бо виготовляє їх сам. У цього хлопця аж руки сверблять — так хоче нарешті випробувати гранати.

Феннер відповів:

— Сьогодні він матиме таку змогу.

Човен Кемеринського був цілком підходящим. Алекс і Скальфоні стояли й палили, очікуючи їх. Феннер ступив на борт, щойно Кемеринський вийшов з машинного відділення. Посміхнувся до Феннера.

— Усе в порядку, — відрапортував. — Можемо відчалювати хоч зараз.

— Звісно ж, — проказав Феннер, — чого чекати: відпливаймо.

Коли троє інших теж ступили на борт, Кемеринський спустився у машинне відділення і завів двигун. Судно затріпотіло, й Шайфе відштовхнув його від пірса.

Феннер оголосив:

— Пришвартуємося в районі селища, а далі — пішки. Можливо, нам ще доведеться втікати.

Кемеринський пробурчав, обережно виводячи судно у відкрите море:

— Ця моя стара посудина не така швидка...

Підійшов Скальфоні й спустився у машинне відділення. Його жирна шкіра вилискувала в тьмяному світлі присмерку.

— У мене пречудові гранати, — зауважив він, — оце так буде штука, коли я їх нарешті використаю!

Феннер зняв капелюха й почухав потилицю:

— Але в тих хлопців також є гранати. — І одну з них вони кинули у мене годину тому.

Щелепа Скальфоні відвисла.

— І що, вона спрацювала?

Феннер, поглянувши на нього, кивнув.

— Ще й як: зруйнувала увесь будинок. Сподіваюся, твої саморобні штучки хоч чогось варті. Вони нам справді можуть знадобитися.

Скальфоні вигукнув:

— Варті — не те слово! — і знову пішов помилуватися своїми «ананасиками».

Уже за п'ятнадцять хвилин Феннер розрізнув удалині вогні.

Вказав на них Кемеринському, котрий підтвердив:

— Це справді Чорний Цезар.

Феннер виліз із кокпіту. Підійшов до хлопців, котрі сиділи спереду на палубі й дивилися на вогники.

— Розподілимо наші обов'язки, — звелів. — Ми прибули сюди для того, щоб вивести з ладу Карлосові човни. Маємо зробити це швидко і, за можливості, без втрат. Скальфоні, ти відповідаєш за гранати. Шайфе та я беремо «томпсони», Алекс прикриватиме нас револьвером. Кемеринський залишиться на човні. Усім зрозуміло?

Вони щось буркнули у відповідь.

Коли човен досягнув бухточки, Шайфе відв'язав два «томпсони» і передав один Феннерові. Скальфоні вийшов із каюти з чорним мішком у руці.

— Ви, хлопці, не дуже до мене притискайтеся, — пожартував, — бо мої іграшки надто делікатні.

Усі розсміялися.

Алекс застеріг:

— Котрийсь із тамтих може легко поцілити у тебе кулею. Але тобі, принаймні, не доведеться витратитися на похорон.

Човен, зробивши півколо, підплив до молу. Кемеринський заглушив двигун, і судно поступово зупинилося. Шайфе, котрий стояв на кормі, зіскочив на причал, й

Алекс кинув йому канат, міцно тримаючи човен, поки інші висаджувалися на берег. Кемеринський обережно подав чорний мішок Скальфоні.

Феннер нагадав:

— Будь наготові. Щойно почуєш вибухи гранат, заводь мотор. Можливо, нам доведеться вшиватися звідси.

Кемеринський додав:

— Так, звісно! Бережіть себе, хлопці!

І вони вирушили у селище. Дорога була вузька та нерівна. Усюди валялися великі камені, й Скальфоні мало не перечепився через один з них. В інших душа пішла в п'ятки.

— Будь обережнішим, роззяво! — вигукнув Алекс. — Дивися, куди йдеш!

Скальфоні відповів:

— Я й так дуже обережний. Але з того, як ви з мене кепкуєте, тепер уже бачу, що вважаєте мою зброю достатньо небезпечною. Дай Бог, щоб так воно й було!

Феннер розпорядився:

— Підемо бічними вуличками. Двоє з вас — попереду, а ми зі Скальфоні — слідом. Не варто привертати зайву увагу.

Ніч була спекотна, з місяцем уповні. Феннер і Шайфе несли «томпсони», загорнуті в мішковину. Вони обігнули селище й темними звивистими вуличками пройшли увесь острів. Кілька зустрічних рибалок глянули на них з цікавістю, але не змогли роздивитися нічого, крім нечітких силуетів.

Після крутого підйому зненацька опинилися знову біля моря, що виблискувало за кілька сотень ярдів унизу.

Феннер констатував:

— Думаю, це тут.

Унизу, на крутому схилі, виднілися дерев'яна будка, довга бетонна дамба та шість великих моторних човнів, припнутих до вмонтованих у стіну кілець. У вікні будки світилися два вогники, двері були відчинені, й смужка світла виповзала звідти на маслянисту поверхню води.

Вони стояли і мовчки дивились униз.

Нарешті Феннер скомандував:

— Готуймо гранати. Кожен бере у парі. Скальфоні тримає решту. Спочатку цільмося в будку: тоді вже буде безпечніше зайнятися човнами. Їх треба потопити усі.

Скальфоні розв'язав мішок, витягнув звідти і подав Феннерові дві гранати. Це були короткі дводюймові відрізки труби, начинені динамітом. Детектив вичекав, поки Скальфоні не роздав гранати усім, а потім розпорядився:

— Ми зі Шайфе беремо будку, а ти, Скальфоні, займешся човнами. Алексе, залишся на місці: прийдеш на допомогу в разі потреби.

Скальфоні розстібнув сорочку і переклав гранати за пазуху.

— Якщо зараз упадеш, то клопотів тобі не оминуть, — косо посміхнувся Феннер.

— Так, — погодився Скальфоні, — мені лячно вже навіть від думки про це!

Феннер тримав гранати в лівій руці, а «томпсона» — у правій.

— Ок, — мовив. — Ходімо.

Детектив і Шайфе почали дуже повільно спускатися схилом. Феннер порадив:

— Ти бери трохи вправо, а я зверну наліво. Хотілося б обійтися без зайвої стрілянини — хіба дуже припече.

Худе обличчя Шайфе скривилося:

— Марно на таке сподіватися...

На півдорозі вони зупинилися перепочити. З будки вийшов чоловік й узявся прогулятися уздовж дамби.

Феннер зауважив:

— Це ускладнює справу.

Чоловік унизу постояв біля бетонної стіни, вдивляючись у море. Феннер знову почав спуск, звелівши Шайфе:

— Зачекай трохи тут. Він може почути нас, якщо йтимемо разом.

Далі Феннер спускався майже безшумно. Чоловік стояв до нього спиною, не рухаючись. Детектив досягнув

берегової лінії і зупинився. Свої гранати він теж поклав за пазуху. Але його настільки непокоїла присутність того чоловіка, що майже не відчув доторку металу до тіла. Тримаючи наготові «томпсона», Феннер обережно просувався уздовж стіни. Коли був футів за тридцять від чоловіка, під ногу потрапив камінець, що відкотився і з голосним сплеском упав у воду. Феннер застиг на місці, тримаючи палець на спусковому гачку.

Чоловік озирнувся, помітив Феннера й смикнувся. Феннер наказав йому:

— Ані руш! — і спрямував на нього «томпсона».

При світлі місяця розгледів, що чоловік був кубинцем. Чітко виднілися білки його очей, вирізняючись у темряві. Кубинець ледь здригнувся від несподіванки, потім припав на коліно, потягнувшись рукою у внутрішню кишеню. Феннер тихо лайнувся і натиснув на спусковий гачок. Пролунала коротка автоматна черга, кубинець упав горілиць, притиснувши руки до грудей, відтак зіслизнув у воду.

Феннер пересувався блискавично. Дві бочки з палим стояли зовсім поруч, і він сховався за ними. Уже за хвильку з будки зататакав кулемет. Детектив почув, як кулі б'ють по бочці, а різкий запах бензину підказав, що її пробито. Кулемет продовжував працювати, і з нього виривався такий град куль, що Феннер змушений був лягти плазом, уткнувшись обличчям у пісок та щомиті чекаючи, що котрась із куль увіп'ється йому в тіло. Обережно витягнув з-за пазухи дві гранати. Побалансувавши однією з них у руці й зубами потягнувши за шнур, швиргонував її поверх резервуара з палим у будку. Почув, як граната щось зачепила і впала на землю.

Феннер подумав: «От тобі й саморобні штучки Скальфоні!»

Однак кулемет замовк, і запала майже гнітюча тиша. Феннер обережно виповз із-за резервуара та роззирнувся довкола. Світло в будівлі згасло, двері були

зачинені. Намацавши іншу гранату, кинув її у двері. Ледве встиг сховати руку, як кулемет запрацював знову: Феннер заповз за цистерну саме вчасно. Граната влучила у двері, й темряву освітили язички полум'я; потім пролунав оглушливий вибух. Уламки дерева і частини бетону зі свистом розлетілися навсібіч, а у Феннера вкотре запаморочилося в голові. Після цього він змінив думку щодо якості гранат Скальфоні. Кулеметної черги більше не було чути. Знову визирнувши з-за бочки, Феннер побачив, що двері сторожки тримаються на одній петлі. Муровані й дерев'яні частини будівлі розтріскалися та почорніли від кіптяви. Тільки-но Феннер звів очі, як усередині сторожки пролунали ще два вибухи. Він здогадався, що це виконав свою частину роботи Шайфе. Прилаштувавши «томпсона» на бочці, Феннер випустив довгу автоматну чергу в напрямку сторожки і знову заліг у пісок. З напівзруйнованої будівлі відповіли короткою чергою; детектив ударив довгою. Настало тимчасове затишшя.

Поглянувши угору, Феннер побачив, як схилом повільно сповзає Скальфоні, обережно притискаючи до грудей небезпечну ношу. Він був прекрасною мішенню, отак спускаючись, але детектив подумки бачив тріумфальну посмішку на його обличчі. Напевно, хтось таки помітив італійця, бо цей хтось почав гатити в нього з карабіна. Але Скальфоні не втратив духу. Він засунув руку за пазуху, витягнув гранату і жбурнув її в сторожку. Феннер простежив очима за траєкторією і знову гепнувся на землю. У нього виникло моторошне відчуття, що граната летить прямо йому на голову.

Але вона таки влучила в будиночок й оглушливо вибухнула. Заграва освітила нічне небо, і дах будинку запалав. Скальфоні швидко спустився, не вдаючись більше до засобів прикриття. Зігнувшись навпіл, він вихором промчав повз будиночок і сховався за бочкою поруч із Феннером.

— Господи Ісусе! — заволав Скальфоні. — Вони вибухають! Яка чудова ніч! Ніколи б не погодився проміняти її на жодну спідницю у світі!

Феннер наказав:

— Будь обережним! Вони зараз почнуть вилазити!

Скальфоні мовив:

— Дозволь мені кинути в них ще «ананасика»! Лише одного — щоб вони протверезіли як слід!

Феннер відповів:

— Що ж — розважся, якщо хочеш!

Скальфоні метнув у відчинені двері ще одну гранату. Цього разу вибух був такої сили, що навіть під прикриттям бочок обох оглушило.

За мить хтось заволав:

— З мене досить — здаюся! Припиніть, припиніть це!

Феннер ані порухався.

— Виходь! Руки догори!

Із палаючої будівлі, похитуючись, вийшов чоловік. Обличчя та руки його були порізані уламками скла, а одяг перетворився на суцільне лахміття. Він зупинився, хитаючись у непевному світлі заграви, й Феннер розгледів, що то був Міллер. Коли супротивник наблизився до бочки, стало видно, що рот його оскалений від жаху. Шайфе уже біг до нього, і його худе обличчя палало від збудження.

— Там ще хтось є? — запитав він.

— Усі інші мертві, — прошамкотів Міллер. — Не чіпайте мене, містере!

Феннер простягнув руку і вхопив його за пошматовану одягу.

— Мені здавалося, що я пояснив тобі усе як слід трохи раніше, — незадоволено проказав він.

Упізнавши Феннера, Міллер повалився на коліна.

— Заради Бога, не добивай мене! — зарідав.

Вільною рукою Феннер ухопив його за волосся.

— Хто там ще є? — гаркнув. — Кажі, тварюко!

Міллер тремтів, як осика.

— Нема більше нікого, — скавулів. — Усі інші мертві.
Підбіг Алекс. Феннер звелів йому:

— Пильнуй цього хлопця. Будь для нього, мов рідна матір, — бо в нього, бачиш, шок!

Алекс недовіжливо перепитав:

— Справді? — і садонув Міллера кулаком у щелепу, зваливши на землю, а тоді ще раз сильно ударив.

Феннер зауважив:

— Ну-ну! Легше! Я ще хочу з цим покидьком трохи побалакати.

— Нічого! Просто налаштую його на робочий лад, — посміхнувся Алекс, продовжуючи лупцювати Міллера.

Феннер полишив їх та пішов уздовж стіни до човнів. Там уже чекав на його вказівки Скальфоні.

— Потопи їх, а один залиши, щоб доплисти до Кемеринського — це зекономить нам час.

Феннер повернувся до Міллера, котрий відповз убік, благаючи Алекса пощадити його. Детектив звелів Алексові йти на допомогу Скальфоні, а сам зайнявся Міллером.

— Я попереджав тебе, гнидо, що так станеться. А це ж лише початок. Де Тейлер? Говори ж, мерзотнику, бо інакше відіб'ю тобі всі нутроці.

Міллер заскиглив:

— Він ніколи тут не буває. Присягаюсь: я не знаю, де він!

Феннер гаркнув:

— А це ми ще побачимо!

Невдовзі бігцем повернувся Скальфоні.

— Човни тонуть, але надто повільно! Може, я кинув би у них ще кілька «ананасиків» для певності?

Феннер відповів:

— А чом би й ні?

За кілька хвилин оглушливі розриви гранат наповнили затихлу бухту і клуби густого чорного диму оповили місце, де недавно погойдувалися човни.

Феннер наказав Міллерові, підштовхуючи його в спину «томпсоном»:

— Підводься, негіднику; тебе чекає невеличка морська прогулянка.

Міллер був такий наляканий, що ледь плентався. І безустанно повторював:

— Не вбивайте мене, містере! Я хочу жити! Жити хочу!

Інші вже чекали на них у човні. Коли всі розсілися, Шайфе завів двигун.

— Господи! — сказав він. — Та це ж найкраща робота, яку я коли-небудь виконував! Ніколи не думав, що ми з нею впораємося!

Феннер намацав сигарету і запалив її.

— Найвеселіше почнеться тоді, коли про це дізнається Карлос, — зауважив. — Я ж казав, що ефект несподіванки спрацює — так і вийшло. Тепер Карлос знає, з ким матиме справу, тож нам буде нелегко й далі.

Вони обігнули острів на човні Карлоса та просигналізували Кемеринському, котрий приєднався до них на виході з гавані.

Потім усі пересіли на судно Кемеринського, й Алекс перетягнув із собою і Міллера. Останнім був Скальфоні, який потопив човен, що залишився.

Перебравшись на борт до Кемеринського, Скальфоні зітхнув:

— Було трохи шкода всіх їх топити. Мені б, наприклад, ще один човен зовсім не зайвий!

Феннер відповів:

— Я вже думав над цим, але в Карлоса все ще залишається чималенька банда, і вони однаково б відібрали ці човни. То був єдиний вихід.

Кемеринський вивів судно у відкрите море, згораючи від нетерпіння дізнатись, як усе було.

— Я чув вибухи, — схвильовано ділився він враженнями. — Вони сколихнули все селище. Усі гадали, що

коїться — однак жоден із них не наважився вийти, щоби поглянути на власні очі.

Феннер показав Алексові на Міллера:

— Відтягни цей непотріб у каюту — хочу з ним поговорити.

— Нема питань! — і Алекс виволік Міллера в маленьку, добре освітлену каюту.

Той стояв, тремтячи, й дивився на Феннера налитими кров'ю очима.

Урешті Феннер обізвався:

— У тебе є шанс, каналіє. Розкажи все — і залишишся живий. То де я можу знайти Тейлера?

Міллер заперечливо хитнув головою.

— Не знаю. Присягаюся, що не знаю!

Феннер поглянув на Алекса.

— Він не знає.

Алекс щосили зацідив Міллерові в пику. Спочатку почулося ледь вловиме пурхання руки у польоті, а потім наче щось хруснуло в обличчі Міллера. Він відлетів до стіни, затуливши лице руками.

— Де Тейлер?

— Клянуся, що не знаю! Якби знав, то сказав би! Богом присягаюся — не знаю!

Алекс підійшов до нього й відідрав руки від обличчя. Кров струменіла з розбитого носа Міллера; верхня губа була розсічена й крізь неї проглядав жовтуватий довгий зуб. Алекс ударив знову — і так сильно, що аж сам застогнав, тріпаючи забитою рукою.

Коліна Міллера підкосились, і він осів на підлогу.

Феннер у котре холодно спитав:

— То де Тейлер?

Міллер, захиляючись сльозами та кров'ю, щось промимрив.

Феннер махнув рукою:

— Гарзд: залиш його мені!

І витягнув із внутрішньої кишені револьвер. Підійшовши до Міллера, схилився над ним.

— Вставай! — хрипко гаркнув. — Я не збираюся вбивати тебе тут. Ходімо зі мною на палубу.

Міллер поглянув, вирячивши очі, на ствол револьвера, і тихим рівним голосом, сповненим жаху, сказав:

— Він у кубельці тієї дівки — Лідлер.

Феннер так і залишився сидіти навпочіпки. Знерухомих.

— Як він дізнався про цю хату? — врешті запитав.

Міллер сперся головою об стінку. Кров і далі струменіла з його розбитого носа, але він не зводив очей з револьвера.

— Йому зателефонував Багсі, — прошепотів.

— Багсі?

— Так.

Феннер глибоко зітхнув.

— Звідкіля знаєш?

Але тепер Міллера вже остаточно полишив страх, поступившись спокою смерті. Він байдуже та втомлено пояснив:

— Я саме мав виїжджати, коли налетіли ви. Якраз зателефонував Тейлер. Він сказав, що Багсі подзвонив йому і повідомив, де переховується та дівка — Лідлер. Тейлер звелів мені прибути негайно, прихопивши зі собою Найтінгейла.

Феннер випростався, підбіг до дверей каюти і гукнув Кемеринському:

— Розкочегар цю посудину! Маємо повернутися якнайшвидше!

Той відповів:

— Я більше з неї не витисну: ще трохи — й вона вибухне.

— Та зроби щось, чорт забирай! — знову озвався Феннер. — Додай швидкості!

Коли судно зайшло у гавань Кі-Вест, Феннер наказав: — Алексе, відвезеш Міллера до Нулена. Звели йому сховати цього покидька до мого подальшого розпорядження, а тоді я передам його копам.

Алекс заперечив:

— До дідька! Може, ми просто кокнемо його й згодуємо рибам?

Феннер гостро глянув на нього:

— Роби, що кажу!

Шайфе таки вдалося збільшити швидкість судна. Незабаром усі вони поквапом сходили на берег. Зненацька Феннер побачив припаркований у тіні дерев знайомий «седан» і закричав:

— Лягай! — і сам упав ниць.

Із відчиненого вікна «седана» пролунала автоматна черга; Феннер витягнув свою зброю і тричі вистрілив. Усі впали, за винятком Міллера, котрий був надто ошелешений, аби робити будь-що. Злива куль прошила його наскрізь, і він без жодного звуку осів, зігнувшись навпіл.

Скальфоні зірвався, відчайдушно кинувся до «седана» й метнув свого останнього «ананасика». Щойно граната вилетіла йому з рук, як він упав, схопившись за горло. Граната відразу ж розірвалась, і вибуховою хвилею машину відкинуло вбік.

Феннер звівся на ноги та з криком ринувся до автівки, стріляючи від стегна. З машини виповзли троє. Один з них незграбно тримав у руці «томпсона». Здавалось, усіх їх контузило. Феннер вистрілив у чоловіка з «томпсоном», і той одразу ж упав обличчям донизу. Шайфе, пересуваючись зигзагами, поцілів у іншого та схилився над ним, для певності пристукнувши ще й рукояткою. Той, який залишився, прицілився і пальнув у Феннера, котрий ледь зауважив цівочку крові, що стікала його щокою. Детектив збив чоловіка з ніг і наступив йому на зап'ястя — так, що пістолет випав тому з правиці, та, оглушивши руків'ям зброї, нахилився над ним. Коли

випростався, з-за повороту вигулькнуло ще одне авто, і, набираючи швидкість, виплюнуло автоматну чергу.

Феннер подумав: «Лише цього нам бракувало!»

Петляючи, він заховався за перекинутий «седан». Кулі прошивали вулицю та впивались у землю в нього під ногами. Шайфе, намагаючись знайти укриття, хрипко скрикнув і побрів уперед, затинаючись. З машини знову почулася стрілянина, й Шайфе впав, як підкошений.

Заховавшись за «седан», Феннер зробив кілька пострілів у бік іншої машини, відтак роззирнувся довкола, щоб побачити, чи є хто живий. Алекс і Кемеринський відступили на судно. Уже звідти запрацював «томпсон» Кемеринського. І ніч знову наповнилася спалахами та пострілами.

Феннер подумав, що йому пора забиратися звідси. Алекс і Кемеринський цілком можуть самі покінчити з позostalими бандитами. Йому ж треба якнайшвидше дістатися бунгало. Він трохи вичекав і, скориставшись паузою, коли постріли на мить ущухли, прослизнув між двома машинами та зник в одній з бічних вуличок.

Уже віддаляючись, почув завивання поліцейських сирен і гулькнув в іншу вуличку — подалі від галасу. Не міг зволікати, дозволивши поліції затримати себе навіть на хвилину.

Коли вибіг на центральну вулицю, мимо нього повільно проїхало таксі. Феннер рвонув за ним і махнув рукою водієві; той натиснув на гальма. Розчахнувши дверцята, Феннер назвав таксистові адресу.

— Тисни на всю катушку, друже! — крикнув. — Дуже поспішаю!

Водій різко розвернувся і рвонув уперед.

— Що тут відбувається? — запитав, не зводячи очей з дороги. — Скидається на те, що то справжній бій.

— Так, — підтвердив Феннер. — Бій — саме те слово.

Шофер висунув голову з автівки і сплюнув.

— Я радий, що мені — в інший бік. Тут стає надто небезпечно.

Феннер попросив таксиста зупинитися за квартал від бунгало. Той став на повороті, й детектив побіг до вілли. Будинок був яскраво освітлений, і, наближаючись до нього під їздною алеєю, він побачив, як хтось швидко віддаляється від дверей. Феннер вивільнив револьвер з кобури.

Хлопчина в кашкеті зупинився, зачувши Феннерові кроки, й наблизився до нього. Це був посильний. Він запитав:

— Ви часом не містер Феннер?

— Так, це я, — відповів, — у тебе, може, є для мене телеграма?

Хлопчик подав йому конверт і свою облікову книгу. Поки Феннер у ній розписувався, посильний зауважив:

— Я довго дзвонив у двері, але ніхто не відгукнувся. Світло увімкнене, одначе вдома нікого нема.

Феннер дав йому двадцять п'ять центів.

— То ми так дуримо злодіїв, синку! — відповів, покvapно запхавши телеграму в кишеню, й піднявся сходами в будинок. Штовхнувши вхідні двері, зайшов усередину.

У вітальні на килимі лежав Баґсі, й під його головою розпливлася темна калюжка крові. Очі кольору зеленого агрусу були напівзаплющені та бездумно дивилися на Феннера. Рот зморщився, а жовті зуби оскалилися не то в посмішці, не то в рикові.

Феннер зупинився, роззираючись навкіл. Він уже нічим не міг допомогти Баґсі — той був мертвий. Детектив витягнув у нього пістолет і повільно пройшов у хол. Трохи постояв, прислухаючись, і ступив до спальні. Тейлер сидів у маленькому круглому кріслі, й на обличчі його застиг вираз здивування. Засохла цвіточка крові виднілася в кутику губ. Очі були порожні та нерухомі.

Феннер кинув:

— Ну й ну! — та оглянув кімнату. Легко було здогадатися, що сталося. Тейлер сидів обличчям до дверей. Можливо, він саме розмовляв із Глорією, коли увійшов

хтось, кого Тейлер добре знав. Вочевидь, Тейлер звів очі, аби поглянути, хто це, й, пересвідчившись, що то свої, заспокоївся. І саме цієї миті у нього й поцілили.

Феннер підійшов до Тейлера і торкнувся його руки. Вона була ще теплою.

Почувся звук, наче десь унизу пересунули стілець. Звук долинав з кухні. Феннер завмер, дослухаючись. Стілець скреготнув знову.

Детектив підійшов до дверей і визирнув. Безшумно пересуваючись, зійшов униз і, тримаючи в руці револьвер, заглянув у кухню. Там стояв Найтінгейл, важко спираючись на спинку стільця. Він тримав пістолет, однак, помітивши Феннера, в'яло опустив його.

Той запитав:

— Ти поранений? — бо щось у позі Найтінгейла на- штовхнуло на таку думку.

— Вони всі мені уже в печінках сиділи, — протягнув Найтінгейл. І почав повільно обходити стілець. Феннер підійшов, щоби допомогли йому сісти, але він гарячково викрикнув:

— Не чіпай мене!

Детектив відступив, спостерігаючи за тим, як Найтінгейл із зусиллям опускається на стілець. Нарешті це йому вдалося. Найтінгейл витер піт з чола.

Феннер мовив:

— Не хвилюйся — зараз я знайду лікаря!

Найтінгейл заперечно хитнув головою:

— Я мушу тобі дещо сказати. — Жоден лікар не дасть мені нових нутрощів, — додав він, нахилившись та підтримуючи обома руками низ живота.

— Я застрелив Тейлера, а той негідник Багсі дістав мене. А я ж думав, що йому можна довіряти. Він випустив у мене п'ять куль перед тим, як я поцілив у нього. Але мій постріл був влучним.

Феннер спитав:

— Чому ти застрелив Тейлера?

Найтінгейл тупо дивився на підлогу. Коли знову заговорив, голос його був дуже хрипкий.

— Вони вбили мою Керлі. І цим підписали собі смертний вирок. Я хотів дістати також Карлоса, але, боюся, це мені вже не під силу.

— Вони вбили її тому, що ви з Керлі домогли мені втекти!

— Так, але Тейлер давно хотів її спекатися. Вона за багато знала. Нам обом було відомо надто багато. Знали ми й про тебе.

Під стільцем почала утворюватися червона калюжка. Феннер бачив, що кров витікає з Найтінгейла повільно та невпинно, наче вода з погано закрученого крана.

— Ця сучка Глорія була на чолі всього: вона та її китаєць.

— Який ще китаєць? — м'яко запитав Феннер.

— Чанг. Це той, якого вони підкинули тобі в офіс.

— То ти про все знав?

Найтінгейл заплющив очі. Й міцніше обхопив руками живіт. Лише в такому положенні — нахилившись уперед — він і міг сидіти, щоб не впасти. Нарешті проказав слабким, ледь чутним голосом:

— Так, я знав усе. Карлос дізнався про того чинка, з яким Глорія йому зраджувала. Коли Тейлер поїхав з нею в Нью-Йорк, Чанг вирушив теж. Чинк виконував спеціальні Карлосові доручення. Карлос запідозрив, що китаєць бавиться з Глорією, тож підіслав двох своїх людей, щоби приглянули за ними. Ті все з'ясували і вбили чинка. Саме Тейлер наказав їм підкинути його в твою контору.

Феннер стояв, розмірковуючи.

— Але чому? Чому саме мені, чорт забирай?

Раптом Найтінгейл розгледів у себе під ногами калюжу, що поступово збільшувалася.

— Невже це з мене? — здивовано прошепотів. — Ніколи не думав, що в мені стільки крові.

Феннер настійливо перепитав:

— То чому саме мені? Що за такий задум?

Найтінгейл хитнув головою.

— Не знаю. Вони вели якусь дуже складну гру.

Говорив він дедалі повільніше, і кожне слово давалося йому нелегко.

— Щось пішло не так під час тієї їхньої поїздки в Нью-Йорк. Щось таке, що розладнало їхні плани.

— Чанг? А що, Глорія справді любила його?

Феннерові здалося, що справа нарешті починає розплутуватися.

Найтінгейл зіщулювся ще більше, але не здавався. Більш швидко охоплював його всього, і він помирав на очах, однак продовжував удавати, що йому не боляче. Хотів довести Феннерові, що стерпить усе без жодних нарікань.

Нарешті Найтінгейл вичавив із себе:

— Вона просто шаленіла за ним. Це був єдиний чоловік, який міг дати їй те, чого вона так прагнула. Більше він їй був ні для чого: вона жадала лише грошей та його східної пристрасі. А тут її обдурили двічі...

І він почав повільно розхитуватися на стільці.

— А де вона зараз?

— Утекла, щойно почалася стрілянина. Так чи інакше, Тейлер «пришив» би її, якби я не вписався. Тепер уже шкодую, що... не зачекав трохи... і поспішив застрелити Тейлера...

Феннер не встиг його підхопити, й Найтінгейл сповз на підлогу.

Ставши на коліна, детектив підняв йому голову.

— Кротті — хороший хлопець, — ледь чутно прошепотів приречений на смерть. — Передай йому, що я був на твоєму боці. Я з ним розрахувався.

Він глянув на Феннера крізь товсті скельця окулярів, намагаючись додати ще щось, але це йому не вдалося.

Детектив сказав:

— Я все йому передам. Ти мені здорово допоміг.

Найтінгейл прошепотів:

— Дістань... Карлоса. У нього є... лігво... поблизу бару «Віскі-Джо»...

Найтінгейл спробував посміхнутися на прощання, однак лице закам'яніло, і він помер.

Феннер обережно поклав його голову на підлогу й підвівся. Витер руки носовичком, втупившись порожнім поглядом у стіну навпроти. Залишалось покінчити з Карлосом — тоді, можливо, й з усією цією справою буде завершено. Запихаючи носовичок у кишеню, намацав телеграму:

*«Та мертва жінка, яку ти сприйняв як Мерієн Дейлі, за відбитками пальців ідентифікована як викрадена донька Ендрю Ліндсея. Тож Мерієн — не та, за кого себе видає.
=Пола»*

Феннер повільно зім'яв телеграму в руці.

— Ось воно що! — сказав він собі. — Тепер, гадаю, врешті зможу розплутати цю справу!

Ще раз поглянув на Найтінгейла і полишив бунгало.

Але де шукати Глорію? Вона знову вільна, бо Тейлер мертвий. Феннер подумав, що, можливо, знайде її в Нулена. Звісно ж, податися вона могла будь-куди, але спочатку варто спробувати щастя там. Коли дамочка бачить три трупи нараз і сама ледь уникає такої ж долі, навряд чи вона спроможна будувати далекоглядні плани. Усе під нею захиталось, а Глорія мала лише одну людину, яку добре знала. Саме Нулена вона таки повинна знати добре, погодився сам із собою Феннер. Усе ж таки, то її чоловік!

Детектив вийшов на центральну вулицю, спіймав таксі та поїхав у казино. Двоє поліцейських, які стояли при вході, уважно зміряли його поглядами, коли він підіймався сходами. Феннер посміхнувся, побачивши таке промовисте підтвердження Нуленової обережності. Пройшов через велику залу казино, яке щойно зачинилося. Світилася тільки одна лампа, й, окрім двох прибиральників-кубинців, котрі закривали чохлами меблі,

в приміщенні не було нікого. Побачивши Феннера, вони звели на нього очі.

— Нулен ще в себе? — запитав він, прямуючи в його кабінет.

— Він зараз зайнятий, — сказав один з них, намагаючись перепинити його.

Феннер відштовхнув кубинця з дороги, рвучко відчинив двері й зайшов.

Нулен, Кемеринський і Алекс сиділи за столом. Перед ними стояли чорна пляшка без етикетки і склянки. Усі палили. Підвівши очі, злякано глипнули, але побачивши, що то він, полегшено зітхнули.

Нулен сердито зирнув на нього.

— Як би ти це назвав? — гірко спитав він. — Шайфе і Скальфоні вбиті, а ці двоє хлопців ледь живі. То таке в тебе уявлення про знищення банди Карлоса?

Феннер не був налаштований жартувати. Він поклав руки на стіл і глянув Нуленові просто в очі.

— Заткни пельку, теплю! До чого ці всі сантименти? Шайфе і Скальфоні вбиті? То й що? А ти гадав, що можна виграти війну без втрат? А як щодо іншої сторони? Ми потопили їхні човни. Спалили їхню базу. Тейлер мертвий; Найтінгейл мертвий, Міллер і Багсі також — та ще шестеро чи семеро людей Карлоса. Хіба це все не варте твоїх грошей? І частка цих хлопців подвоїлася.

Нулен витріщився на нього.

— І Тейлер? — перепитав пошепки.

Феннер кивнув.

— Залишаються тільки Карлос та Рейджер. Я хочу сам дістати цих двох покидьків. І тоді всій банді кінець!

Кемеринський підтвердив:

— Цей хлопець знає, про що говорить. Я йду з ним.

Алекс також кивнув і щось буркнув.

Детектив продовжив:

— Гаразд. То на що чекаємо? Де той бісів бар «Віскі-Джо»?

— Це в районі Нітгер-Біч.

Феннер повернувся до Нулена.

— Я йду по Карлосову душу. Коли повернуся, маю тобі дещо сказати. Залишайся тут. То буде кінець усієї цієї справи.

Він повернувся до двох інших.

— Прихопіть із собою «томпсони». Ми йдемо до «Віскі-Джо». Карлос має бути десь там.

Алекс пішов за зброєю. Кемеринський із сумнівом у голосі запитав:

— Що, лише втрьох?

Феннер кивнув головою.

— Я починаю першим. Ви вступаєте в гру пізніше й усе підчищаєте за мною.

Детектив із Кемеринським вийшли. Алекс чекав на них у машині, обіймаючи «томпсони». Кемеринський сів за кермо, і Феннер розпорядився:

— Ви удвох берете «томпсони» та чекаєте надворі, аж поки не почуєте стрілянину. Тоді вриваєтеся й трощите все, що потрапляє під руки. І не припиняєте стріляти, поки залишиться хоч одна жива душа. Второпали?

Алекс сказав:

— Сьогодні справді неповторна ніч!

Їхнє велике авто швидко рухалося Дюваль-стріт. Ця вулиця тягнулася через увесь острів. Було вже дуже пізно, тож їм назустріч не трапилася жодна машина. Кемеринський їхав швидко. На Саут-стріт він зменшив швидкість та звернув направо. У кінці вулиці різко загальмував і зупинився. Мовив:

— «Віскі-Джо» якраз за рогом, на Ніггер-Біч.

Феннер вийшов з машини і рушив вуличкою вниз. Його супутники йшли за ним, прикриваючи «томпсони» полами піджаків.

— Десь за баром у нього є лігво. Ви часом не знаєте, де це?

Алекс відповів:

— За баром є якийсь склад. Можливо, це воно?

— Ходімо поглянемо.

Бар «Віскі-Джо» був уже зачинений. У темряві він виглядав просто купою темного дерева.

Алекс стиха мовив:

— Тепер цим провулком униз.

Феннер звелів:

— Будьте тут, поки я не повернуся.

І пішов провулком. Тут було дуже темно й смерділо помями та брудом. Він ішов обережно — не крадучись, але й не здіймаючи шуму. В кінці вулички була невеличка площа. Повернувши направо й опинившись якраз позаду «Віскі-Джо», зміг розрізнити велику чотирикутну будівлю з пласким дахом. Проти зоряного неба вимальовувався лише нечіткий її силует. Підійшовши ближче, помітив двері й обережно спробував їх відчинити. Ті були замкнені. Детектив пішов уздовж стіни, намагаючись знайти вікно; потім звернув та вирушив уздовж південної стіни. Жодних вікон. За поворотом угледів приставлену до стіни залізну драбину, що стриміла кудись у темряву. Феннер здогадався, що вона виведе його на дах.

Швидко й безшумно повернувся до своїх супутників, які чекали на початку провулку.

— Гадаю, я знайшов його лігво, — мовив їм. — Там лише одні двері. Усе, що вам треба, — це залягти поруч і гатити по них, щойно ті хлопці почнуть виходити. Але не підіймайте голови — лупіть лежачи.

У темряві він помітив, як блиснули злорадною по-смішкою зуби Кемеринського.

— Я залізу на дах і викурю їх звідти вам назустріч. Але не робіть помилок — щойно почнете свою роботу, виконуйте її як слід. Сам за цим пригляну.

Ті двоє щось буркнули, і Феннер попрямував до будівлі. Залізною драбиною видряпався на дах, випробовуючи кожну сходинку перед тим, як стати на неї. Нарахував сорок сходинок. Коли подолав останню, побачив над головою зоряне небо і засклений квадратний дах, крізь який пробивалося світло. Детектив знав, що мусить бути дуже обережним, ступаючи на покрівлю.

Найменший звук одразу ж почують усередині. Тому спочатку пройшовся вздовж парапету і поглянув униз. Помітив Алекса та Кемеринського, котрі залягли у рові якраз напроти дверей складу. Вгледівши його, вони помахали йому. Він махнув рукою у відповідь та зійшов з парапету на дах.

Тримаючи в правій руці револьвер, просувався дюйм за дюймом назустріч квадратику світла, що пробивалося крізь застелений дах. Це зайняло багатенько часу, але зробив усе безшумно. Зісунувши капелюха на потилицю, врешті зазирнув крізь скло у кімнату. Там були Карлос, Рейджер і ще хтось, кого він не знав. Бачив їх за кілька метрів од себе. Кімнатка була низенька, нагадуючи радше горище, і це так здивувало Феннера, що він навіть відсахнувся.

Карлос лежав на ліжку й курив травичку. Рейджер, притулившись головою до стіни, дрімав на стільці; третій спав на підлозі. Детектив рукою помацав поперечини застеленого даху. Вони були міцними. Феннер набрав у легені побільше повітря і натиснув на раму всією своєю вагою. Перекладки хруснули, й він разом зі склом звалився униз. Йому вдалося приземлитися на ноги; хитнувшись, випростався й наставив револьвер на трійцю, переводячи ствол з одного на іншого.

Карлос ані поворухнувся на ліжку, лише переминав сигарету в зубах. Чоловік на підлозі підсвідомо схопився за зброю. Приголомшений побаченням, він цим і заслужив собі смерть. Бо якби не був сонний, ніщо у світі не змусило б його схопитися за пістолет. Феннер поцілів йому поміж очі. Рейджер і Карлос заціпеніли. Йі лише дивилися на детектива застиглими очима.

Феннер сказав Карлосові:

— Мені потрібний ти.

Попіл із сигарети Карлоса впав тому на груди. Він поглянув зляканими очима на Рейджера, потім на Феннера.

— Відпусти мене! — хрипко проказав Карлос.

Детектив гаркнув:

— Стули пельку! Я шукав вас обох, і тепер ви своє отримаєте. Але не хочу бруднити руки — зробіте це самі. Змагайтеся між собою — хто переможе, той і виїде з цього лігва живим. Я його й пальцем не торкнуся. Можливо, ви вже чули, що я завжди дотримую слова. Або так, або прикінчу вас обох.

Рейджер раптово зітхнув з полегкістю. І спитав:

— Тож якщо я його вб'ю, ти мене відпустиш?

Карлос присунувся ближче до стіни.

— Рейджер! — завищав. — Не роби цього! Я твій бос — чуєш мене? Ти не смієш це робити!

Рейджер повільно підвівся зі стільця, і на губах його поблукала жорстока посмішка.

Феннер звелів:

— Зачекай! Руки догори та обличчям до стіни!

Рейджер люто поглянув на нього, але Феннер боляче ткнув йому в бік стволом револьвера. Рейджер, піднявши руки, відвернувся. Детектив забрав у нього пістолет та ступив крок назад.

— Залишайся на місці й не рухайся!

Підійшовши до ліжка, схопив Карлоса за комір і стягнув донизу. Побіжний обшук підтвердив здогад, що у Карлоса зброї нема.

Феннер відійшов у куток кімнати і притулився до дверей.

— То на що чекаєте? Невже жоден з вас не хоче додому?

Карлос почав верещати на Рейджера, але, глянувши на того, зрозумів, що битися таки доведеться. Рейджер, опустивши руки, зі звірячим вищиром узявся переслідувати Карлоса, який кружляв кімнатою, безустанно сиплячи прокляття. Але приміщення було надто мале, і це тривало довгенько. Раптом Рейджер кинувся вперед, ухопивши Карлоса за тулуб. Той закричав од жаху й лупонув Рейджера кулаками в голову, намагаючись вивернутися. Рейджер почав молотити Карлоса поміж ребра, працюючи кулаками, що потрапляли наче в по-

рожнечу. Отак вони колували, гамселячи один одного, аж поки Карлос не перечепився через килимок та не впав на підлогу, прихопивши зі собою й супротивника. Рейджер, опинившись на Карлосові, почав бити того головою об підлогу. Повернувшись до Феннера, вигукнув, важко дихаючи та переможно вишкірившись:

— Я таки дістав цю гниду! Присягаюся, що прикінчу його!

Тим часом Карлос двома скрюченими пальцями вчепився в очі Рейджера й потягнув їх на себе. Знову встро- мив пальці, колупнув — і наново потягнув. Жахливий крик вирвався з грудей Рейджера, поступово переходячи у хрип. Той відкотився від Карлоса, притискаючи руку до очей, а іншою намацуючи дорогу, зіп'явся на ноги й побрів, натикаючись на речі. Карлос також повільно звівся на ноги і, дочекавшись, коли Рейджер знову проходитьиме мимо нього, копняком збив його з ніг. Він упав долілиць і тепер лежав, стогнучи та брикаючись.

Карлос забув навіть про присутність Феннера. Бачив лише Рейджера. Усівшись тому на спину, затиснув боки кістлявими ногами і впився червоними пальцями в горлянку. Міцно притискаючи коліном спину Рейджера до підлоги, почав тягнути його голову на себе.

Рейджер безпорадно молотив руками по підлозі, й очі його вилазили з орбіт.

Карлос люто кинув:

— Тут йому й кінець! — і щосили стиснув горло Рейджера. Той видав булькання, кволо спробував розтиснути Карлосові руки й раптом обм'як. Почувсь якийсь нечіткий звук, і кров потекла з рота Рейджера. Карлос відкинув його від себе та підвівся, тремтячи всім тілом.

Феннер стояв, притулившись до одвірка й тримаючи Карлоса на прицілі.

— А ти щасливець, — зауважив. — Утікай, поки я не передумав. Біжи щодуху, інакше...

Карлос зробив кілька непевних кроків до дверей і розчохнув їх. Феннер чув, як той важко спускається

сходами й відчиняє вхідні двері. Стояв, прислухаючись. Із темряви почулися звуки двох автоматних черг, і запанувала тиша.

Феннер сховав пістолет і потягнувся за сигаретою.

— Гадаю, з мене вже досить того міста. Повернуся додому, прихоплю зі собою Полу — і поїдемо кудись розвіятися, — сказав сам собі.

Знову виліз на дах і спустився драбиною. Щойно зробив це, як почув звук машини, що від'їжджала. Алекс і Кеметинський педантично здійснили свою роботу.

Повернувшись до входу, Феннер поглянув на Карлоса. Любив доводити все до кінця. Знав, що ті двоє ретельно виконали доручене, але хотів бути впевнений у цьому. Навіщо йому було потім сумніватися? Так, ті двоє справді добре виконали свою роботу. Детектив ретельно обтрусив одяг, напружено розмірковуючи, й пішов у казино Нулена.

* * *

Побачивши його, Нулен підскочив на стільці.

— Що сталося?

Феннер поглянув на нього.

— А ти як вважаєш? Обидва вони вже мерці. А де Глорія?

Нулен витер спітніле обличчя носовичком.

— Мертві? Обидва?

Він усе ще не міг повірити.

Детектив нетерпляче повторив:

— То де Глорія?

Нулен поклав на стіл руки. Вони тремтіли:

— А навіщо вона тобі?

— Утретє питаю: де Глорія? — очі Феннера крижанили.

Нулен підняв палець:

— Нагорі. Не вплутуй її в усе це, Феннере. Тепер я нею опікуватимусь.

Детектив хмикнув.

— Навіщо це тобі? Невже ти повіриш її пізньому й нібито щирому розкаянню?

Обличчя Нулена почервоніло.

— Не потребую твоїх тупих жартів, — буркнув він. — До того ж, вона все ще моя дружина.

Феннер відштовхнув стілець.

— Та Бога ради! — вигукнув, підводячись. — Нема більшого дурня, ніж старий телепень! Ну, гаразд: так — то так! — пересмикнув плечима. — То ще та дамочка: щойно вистригнула з ліжка одного товстосума, вже мертвого, як знайшла іншого.

Нулен сів. Його маленькі очі нерухомо втупилися в одну точку, а обличчя перекошилося.

— Облиш жарти, Феннере, — сказав він. — Мені вони не подобаються.

Той попростував до дверей.

— Я хочу побачити Глорію, — наголосив. — То де можу її знайти?

Нулен хитнув головою.

— Ти цього не зробиш. Лише спробуй — і матимеш купу неприємностей.

— Невже? Гаразд, я не бачитимуся з нею, але скажу тобі, що зроблю. За годину я повернуся з кількома копами та ордером на її арешт.

Нулен хмикнув:

— У тебе на неї нічого нема.

— Звісно ж, нема — хіба що замах на вбивство. А що таке вбивство у ваших колах — так, дурниці!

Нулен міцно стиснув пухлі ручки, і його жирне обличчя позеленіло.

— Про що це ти варнякаєш? — запитав крізь зуби.

Феннер попрямував до дверей.

— Невдовзі дізнаєшся. У мене нема часу гратися з тобою. Або я побачу Глорію зараз, або вже у в'язниці — мені начхати, де саме.

При світлі настільної лампи Нуленове обличчя аж вилискувало від поту. Він видавив із себе:

— Нагорі, останні двері направо.

Детектив, виходячи, кинув:

— Я там довго не затримаюся, тож залишайся тут.

Знайшовши потрібні двері, натиснув ручку й увійшов. Глорія схопилася з крісла, страшенно збліднувши та від здивування роззявивши рота.

Феннер зачинив за собою двері та обперся об одвірок.

— Не завдавай собі клопоту знімати панчохи, — попередив він. — Ми з тобою трохи побалакаємо — оце й усе.

Вона знову впала у крісло.

— Не зараз, — сказала, і голос її звучав напружено. — Вже пізно... Хочу спати... І втомлена. Я попередила там унизу, щоб мене не турбували.

Феннер вибрав собі стілець навпроти неї і сів. Збив капелюха на потилицю й поліз рукою в кишеню за сигаретами. Простягнув їй пачку.

Глорія вигукнула:

— Забирайся звідси! Іди геть! Не маю бажання...

Феннер спокійно намацав сигарету й засунув пачку знову в кишеню. І так само спокійно сказав:

— Закрий рота!

Неквално запалив, випустивши хмарку диму в стелю.

— Зараз ми з тобою трохи побалакаємо. Спочатку говоритиму я; потім — ти.

Вона демонстративно підвелася з крісла і попрямувала до дверей, але Феннер наздогнав її, ухопив за руку і розвернув до себе. Жінка нерозважливо спробувала уп'ятися гострими нігтями йому в обличчя, але він перехопив зап'ястя й затиснув її долоні в своїй; іншою навідліг вліпив ляпаса. Чотири червоні смуги проступили на щоці Глорії, а вона спромоглася лиш охнути.

Він відпустив її руки і грубо відштовхнув од себе.

— Сядь і не дзявкай!

Жінка слухняно сіла, тримаючись рукою за щоку. І просичала:

— Ти ще пошкодуєш за скоєне!

Феннер уместився на стільці так зручно, що він аж скрипнув.

— Це ти так вважаєш, — сказав, позіхнувши. — Дозволь оповісти тобі маленьку історію. Це — оповідка про нехорошу маленьку дівчинку та китайця. Вона тобі сподобається.

Глорія стиснула кулаки, й поклала їх на коліна.

— Припини! Я знаю все, що ти хочеш сказати! І не бажаю цього слухати!

Детектив тим часом продовжував:

— Для тебе не існувало нікого, крім Чанга. Він здався тобі усім. Коли Карлос його вбив, життя для тебе скінчилося. Ніщо вже не мало значення. Ти жила лише для того, аби поквитатися з Карлосом, який відібрав у тебе єдине, що хоч трохи прикрашало твоє жахливе життя. А саме так і було; еге ж?

Вона затулила обличчя руками, і, здригнувшись, проказала:

— Так.

— Ви з Тейлером ненадовго поїхали в Нью-Йорк. Але ти не змогла розлучитися з Чангом навіть на тих кілька днів. Отож, твій китаєць прибув і зустрівся з тобою, коли Тейлер був чимось зайнятий. Карлос вислав услід двох своїх кубинців: ті вистежили і вбили Чанга. Це також правда, чи не так?

— Вони увірвалися вночі, коли ми були разом, — зізналася Глорія. Голос її звучав безбарвно. — Один з них тримав мене, поки інший перерізав Чангові горло. Я бачила все на власні очі. Вони ще сказали: якщо він пручатиметься, то вб'ють і мене. Отож, Чанг просто ліг на ліжку й дозволив тому огидному кубинцеві перерізати собі горлянку. Він ще примудрився посміхнутися мені, коли вони це робили з ним. О, Боже, якби ти бачив те все! І спостерігав, як спокійно лежав Чанг, коли кубинець схилився над ним. І зафіксував раптовий вираз жаху та болю в ту останню мить! Я нічого не могла вдіяти, але

заприсяглася, що помщуся Карлосові: знищу все, що будь-коли належало йому.

Феннер знову позіхнув. Почувався геть утомленим.

— Ти погана дівчинка, — констатував. — І я не можу тобі співчувати, бо ти завжди думала лише про себе. Якби лише захотіла, то давно б помстилася — навіть якщо б також загинула. Одначе тобі не вистачає мужності втратити те, що маєш. Отож, ти сплітала складні плани, як не втратити Тейлора й водночас спекатися Карлоса.

Глорія почала плакати.

Детектив вів далі:

— Поки усе це тягнулося, Тейлер знайшов собі нову лялечку, бо був також далеко не святим. Тейлор зустрів дівчину на ім'я Ліндсей. Можливо, це сталося на одній з вечірок. Ліндсей йому сподобалась, і він умовив її поїхати до себе. Знав, що на той момент тебе в будинку нема, тому й запросив. Лише здогадуюся, що було далі, — це ти мені можеш розповісти. Там він на неї накинувся, чи не так? Ще й користуючись тими своїми звичайними штучками... різками, тобто.

Глорія продовжувала плакати.

— Отож, він перестарався, й дівчина померла. Коли після вбивства Чанга ти повернулася, то побачила, що Тейлор з трупом на руках метушиться в кімнаті. Це ж було так?

— Так.

Вона приклала носовичок до очей, розхитуючись туди-сюди на стільці.

— Отож, ти побачила, що Ліндсей мертва; до того ж, уся побита й порізана. А тепер, крихітко, твоя черга розповідати. Ну ж бо, кажи! То що ти тоді зробила?

Глорія прошепотіла:

— Ти й так усе знаєш — навіщо питаєш?

— Але чому ти прийшла до мене?

— Я чула про тебе. І подумала: ось шанс врятувати Гаррі й покінчити з Карлосом! Подейкували, що ти кру-

тий хлопець і ні перед чим не зупинишся в розслідуванні. Тож одягла чорну перуку, дістала скромний одяг і прийшла до тебе. Я вважала, якщо ти....

— Ти прийшла до мене як Мерієн Дейлі. І сказала, що в тебе пропала сестра. Тож ти подумала: якщо я займуся цією справою, то обов'язково вижду на Карлоса. І дала мені зачіпку. Натякнула на дванадцять китайців, яких зазвичай перевозять із Куби дюжинами, і знала, що в мене вистачить клепок зрозуміти: це — бізнес Карлоса. Разом з Тейлором ви спланували, як і куди підкинути, попередньо розчленувавши, труп Ліндсей, — так, щоб я обов'язково його знайшов та подумав, що це тіло Мерієн Дейлі. Оскільки жінки з таким ім'ям ніколи не існувало, то й Тейлера не можна було б притягнути до відповідальності за вбивство неіснуючої особи. Тож ти як слід постаралась, щоби зробити тіло жертви максимально подібним до свого. Для цього попросила Тейлера зімітувати рубці на своїй спині, й у той час, як прийшла до мене, він зателефонував, і це начебто мало виправдати твій стриптиз. Звісно ж, я побачив рубці, й природно, що вони вразили мене. Це був неоковирний план, і він розвалився б у будь-якому суді, але ти могла б значно заплутати справу, якби все пішло по-твоєму. Однак Тейлер наробив купу помилок.

Зокрема, він захотів, щоб тіло розчленували і вивезли з будинку. До того ж, прагнув, аби це здійснили якнайшвидше, бо якби труп знайшли пізніше, то жоден паталогоанатом не підтвердив би, що це ти, і смерть не співпадала б у часі з твоєю відсутністю. Тож тобі слід було чимскоріше зустрітися зі мною, потім затримати мене в місті на день-два, щоб облаштувати все так, як того хотів Тейлор. Тому він і підсадив труп мені в контору. Але ти про це не знала. Він наказав тим своїм двом кубинцям підкинути мені Чанга, сподіваючись на те, що копи будуть достатньо моторними, аби затримати мене для допиту. Але я випередив його. З'ясувавши, де зупи-

нилися кубинці, поїхав туди і покінчив з ними до того, як вони позбулися розчленованих частин тіла тієї Ліндсей. І цим зруйнував усі твої плани. Ось як це було, чи не так?

Глорія похнюпилася, сиділа в кріслі.

Потім озвалася:

— Так, усе правильно. Це була безглузда думка, але Гаррі настільки налякався, що виконав би усі мої поради. Я мала не так багато часу, аби придумати щось краще, тож вирішила, що це прекрасна можливість спекатися Карлоса. «Розкрутила» Гаррі на десять «штук», але тобі віддала лише шість, бо знала, що ти й так візьмешся за справу. Я підробила листа, який підказував тобі необхідні зачіпки, і коли твоя секретарка відвезла мене в готель, скористалася першою ж змогою дременути від неї. То був кінець Мерієн Дейлі. Я повернулася в Кі-Вест разом з Гаррі й чекала на тебе там. Тейлор наказав кубинцям залишити тіло та одяг у валізі в готелі «Гранд-сентрал». Ми мали намір дати тобі наводку на те місце. Я доручила це Гаррі, але він усе спартачив.

Феннер відкинувся у кріслі й задумливо втупився у стелю.

— То було цілком абсурдним, — зауважив. — Якби ти просто прийшла до мене і розповіла про Карлоса, я зробив би з ним те саме. Хлопець, який вчиняє так з людьми, заслуговує на те, що отримав.

Після цих слів Глорія випросталась у кріслі.

— Ти говориш так, ніби він уже мертвий...

Детектив поглянув на неї.

— Тобі пощастило — так воно і є. Дивно, але тобі завжди вдається знаходити виконавця усіх своїх брудних планів. Так чи інакше — я із задоволенням відправив Карлоса на той світ.

Глорія глибоко зітхнула. Хотіла щось сказати, однак Феннер випередив її.

— Чоловік, який убив доньку Джека Ліндсея, також мертвий. А ти поки що залишаєшся моєю клієнткою. Справою Ліндсей хай займаються копи. Може, їм

вдасться вийти на слід Тейлера. Ймовірно навіть, що вони захочуть поговорити з тобою — але я в цьому ділі їм не помічник. Щодо мене, то виходжу з гри. Можеш знову приліпитися до Нулена і триматися його. Мені ти не подобаєшся, мала, і від Нулена я не в захваті. Єдине, чого хочу, — це повернутися додому. І мені байдуже, що трапиться з тобою далі. Не сумнівайся — ти ще знайдеш пригоди на свою голову. Дама з твоєю зовнішністю недовго залишатиметься сама. Тож на цьому й покінчимо.

Підвівшись, він ступив до дверей і, не озираючись, вийшов з кімнати. Нулен стояв у холі казино, дивлячись, як Феннер спускається сходами. Той, виходячи, навіть не глянув на нього. Уже на вулиці набрав повні груди повітря, глибокодумно почухав носа і пришвидшив ходу, прямуючи до аеропорту «Пан-Амерікен».

ЗМІСТ

Розділ перший	3
Розділ другий	41
Розділ третій	79
Розділ четвертий	122
Розділ п'ятий	155

Літературно-художнє видання
Серію «Чейзіана» засновано 2017 року

ЧЕЙЗ Джеймс Гедлі

ДВНАДЦЯТЬ КИТАЙЦІВ І ЖІНКА

Переклала *Ірина Бондаренко*

Головний редактор *Богдан Будний*
Літературний редактор *Богдан Мельничук*
Коректор *Ганна Осадко*
Обкладинка *Олег Кіналь*
Технічний редактор *Неля Домарецька*
Комп'ютерна верстка *Івана Бліща*

Підписано до друку 30.04.2020. Формат 84×100/32.
Папір офсетний. Гарнітура Minion. Умовн. друк. арк. 10,14.
Умовн. фарбо-відб. 10,14.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан»
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного
реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої
продукції ДК №4221 від 07.12.2011 р.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан» у соцмережах:

bohdanbooks

bohdan_books

c/NKBohdan

t.me/bohdanbooks

УДК 82-312.4
Ч 34

Чейз Д.

Ч 34 Дванадцять китайців і жінка : детектив / Д. Чейз ;
пер. з англ. І. Бондаренко. — Тернопіль : Навчальна
книга – Богдан, 2020. – 208 с. — (Серія «Чейзіана»).

ISBN 978-966-10-5234-4 (серія)

ISBN 978-966-10-6290-9

© Hervey Raymond, 1940

© Навчальна книга – Богдан, виключна
ліцензія на видання, оригінал-макет, 2020

